தைத்திரீய உபநிஷதம்

தொகுப்பு

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் தத் சத்

தைத்திரீய உபநிஷதம்

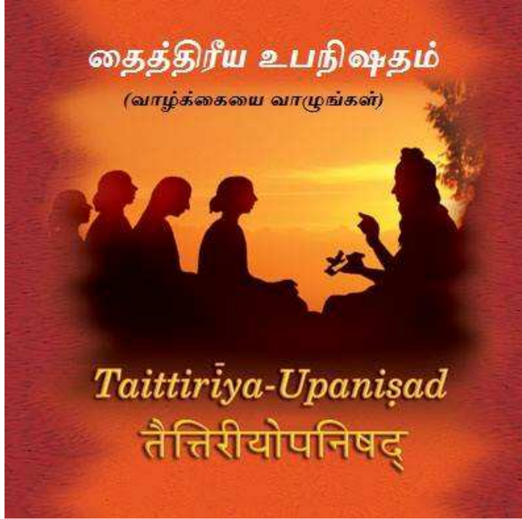
தொகுப்பு
சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

தைத்திரீய உபநிஷதம்

=====================================

(வாழ்க்கையை வாழுங்கள்)

தைத்தரீய உபநிஷத்தின் முகவுரை:

‘வாழ்க்கை நடக்கிறது’ என்பது ஒன்று, ‘வாழ்க்கையை வாழ்வது’ என்பது வேறு. தன் போக்கில் வாழ்க்கையை வாழாமல் சிந்தித்து வாழச்சொல்கிறது தைத்திரிய உபநிஷதம்.

உடம்பு, உயிர், வானம், பூமி என்று நம்மிலும் பிரபஞ்சத்திலும் உள்ள பல விஷயங்களைச் சிந்தித்து வாழச்சொல்கின்றது. அதற்காக சுமார் 20 வகையான சிந்தனைப் பயிற்சிகளை தருகின்றது இந்த உபநிஷதம்.

உலகம், மனிதன், கடவுள் ஆகிய அடிப்படை உண்மைகளுக்கு சில தெளிவான விளக்கங்களையும், எது உண்மையான கல்வி என்பது போன்ற அற்புதமான விளக்கங்களும் இதில் உள்ளது.

இது கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் தைத்திரீய ஆரண்ய பாகத்தின் இறுதியல் இருக்கின்றது. இது மூன்று அத்தியாயங்களை (வல்லி) கொண்டது.

முதல் பகுதியில் விதவிதமன உபாஸனைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு சீக்ஷாவல்லி என்று பெயர். முதல் மந்திரம் சீக்ஷா என்று தொடங்குவதால் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றது. இதில் முதற் பகுதி உலகத்தை பற்றி, அதாவது நாம் உலகில் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை ஆராய்கின்றது. மனிதன் என்பவன் யார் என்பதற்கான ஓர் அற்புத விளக்கத்தினை தருகின்றது.

இரண்டவது பகுதிக்கு பிரஹ்ம வல்லி என்று பெயர். இது பிரஹ்ம வித்யாவை உபதேசிக்கின்றது. அதாவது கடவுளை பற்றி சிந்திக்கின்றது. இதில் ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை பற்றி விரிவாக

உபதேசிப்பதால் இதற்கு ஆனந்தவல்லி என்றும் அழைக்கபடுகின்றது. இதில் மிகத்தெளிவாக பஞ்சகோச விவேகம் விசாரம் செய்து பிரஹ்மமானது விளக்கப்படுகின்றது.

மூன்றாவது பகுதி ப்ருகு என்று தொடங்கும் மந்திரத்தை உடையதால் இதற்கு ப்ருகுவல்லி என்று பெயர். இதில் வாழ்க்கையின் அடிப்படை பற்றிய அற்புதமான ஒரு கல்வியாக அமைகின்றது இந்த உபநிஷதம்.

மனிதன் என்பவன் யார்? அவன் சமுதாயத்தில் நல்ல அங்கத்தினனாக விளங்குவதற்கான கடமைகள் எவை, தெய்வச் சிந்தனையுடன் வாழ்வது எப்படி?, அதிக இன்பத்தை அனுபவிப்பது எப்படி? என்பவைகள் போன்ற அன்றாட வாழ்க்கை விஷயங்கள் இங்கே ஆராயப்படுகின்றன.

வாழ்க்கையை வெறுக்கவோ, வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி ஓடவோ வேண்டாம் என்பதனை வலியுறுத்துவதுடன், இன்பமான, வளமான வாழ்க்கை வாழ்வது இறைவனின் மகிமையை வெளிப்படுத்துவதாகும் என்ற கருத்தைச் சிறப்பாக சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

மேலும் சில தியானங்கள், பண்புகள், ஆனந்தமய வித்தை, பார்கவி – வாருணீ வித்தை என்ற இரண்டு வித்யைகள் இங்கு விளக்கப்படுகின்றன.

1.

அத்தியாயம் - 1

(சீக்ஷா வல்லீ)

(பகுதி - 1)

****

1. வாழ்க்கைக் கல்வி (சீக்க்ஷா வல்லி)

சீக்ஷா அல்லது சிக்ஷா என்றல் கல்வி, வல்லி என்றால் பகுதி. கல்விப்பற்றி சிறப்பாக கூறப்படுவதால் இந்தப் பகுதி **"சீக்ஷாவல்லி"** என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மனிதனுக்கு இரண்டு வகையான தேவைகள் உள்ளன. உணவு, உடை, தங்குமிடம் போன்றவை முதல் வகை, இவைகள் அடிப்படைத் தேவைகள். ஆனால் இவற்றால் மட்டும் அவனால் திருப்தியுற்று நின்று விட முடிவதில்லை.

அன்பு வேண்டும், ஆற்றல் வேண்டும், இன்பம் வேண்டும், அறிவு வேண்டும், இறைவனை நாட வேண்டும் இவ்வாறு எத்தனையோ வேண்டியுள்ளன. ஒரு கோணத்தில் பார்க்கும் பொழுது, அடிப்படை தேவைகளை விட இவைகள் முக்கியமானவை.

இவை வாழ்க்கைத் தேவைகள். இந்த இரண்டு வகைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வதற்குத் துணை செய்கின்ற கல்வியே முழுக்கல்வியாக இருக்க முடியும்.

அத்தகைய கல்வியையே நாம் வாழ்க்கைக் கல்வி என்கிறோம்.

வேதகால இந்தியாவில், ஏன், அன்னியர் படையெடுப்புகளினால் நமது கலாச்சாரம் தடுமாறும்வரை இந்தியாவில் அத்தகைய அறிவுக் கல்வியே நிலவியது. அதுவே குருகுலக் கல்வி முறை.

புறச் சூழ் நிலை காரணமாகவும், பெற்றோர், சமுதாயம் என்று பலரது ஆதிக்கம் காரணமாகவும் மனம் ஒரு நிறம் பெறும் முன்னரே, அதாவது மிகச் சிறிய வயதிலேயே சிறுவர்கள் அறிவொளி பெற்ற குருவின் வீட்டில் அவரது பொறுப்பில் விடப்பட்டனர்.

இதில் வேதங்கள் மட்டுமின்றி, வில் வித்தை, தற்காப்புக் கலை, ஜோதிடம், வானசாஸ்திரம், கணிதம், மற்றும் மருத்துவம் என பல்வேறு வாழ்வியல் கல்வியும் கற்பிக்கப்பட்டன.

இத்துடன் இயற்கையுடன் இயைந்து வாழுதல், இறைவனை சார்ந்து வாழுதல் போன்றவைகள் இயல்பாகவே அவர்களது வாழ்வில் அங்கங்களாகத் திகழ்ந்தன.

எனவே அவர்கள் குருகுலத்தில் படித்து முடித்து நிறை நிலை மனிதனாகவே வெளியே வந்தனர்.

அவர்களால் வாழ்க்கையை சிறப்பாக எதிர்கொள்ள முடிந்தது. அடிப்படைத் தேவைகளுடன், வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தபடி அவர்கள் சமுதாயத்தில் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர்.

ஆன்மீகத்தில் உச்சங்களைக் கண்ட உபநிஷத முனிவர்களைப் போலவே உலகியல் துறைகளிலும் மாமேதைகளை பாரதம் உருவாக்கியது.

இந்த வாழ்க்கை கல்வியால்தான் மருத்துவத்தில் சரகர், சுஷ்ருதர். வானவியலில் ஆரியபட்டர், பாஸ்கரர். கணிதத்தில் பாஸ்கரர், லீலாவதி. ஜோதிடத்தில் வராக மிகிரர், அரசியலில் சாணக்கியர், தற்காப்புக் கலையில் போதிதர்மர், வேதத்தில் வியாசர் என இந்தப்பட்டியல் நீள்கின்றது.

பிற நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் கடல் கடந்து வந்து படிக்கும் அளவிற்கு அன்றைய காலத்திலேயே நாலந்தா பல்கலைக்கழகம் போன்றவைகள் இங்குதான் இருந்தன.

பொருளாதாரத்திலும், வாணிபத்திலும் ஈடு இணையின்றி நம் பாரதம் திகழ்ந்தது. அதற்கான அடிப்படைக் கல்வியாக அவர்கள் வாழ்க்கைப் பாடம் போதிக்கப்பட்டது.

ஆனால் இன்றைய பல்கலைக் கழகங்களில் போதிக்கும் கல்விமுறை மிகவும் பின் தங்கியுள்ளது. இன்றைய இளைஞர்கள் பணம் ஒன்றே பிரதானம் என நினைக்கின்றனர்.

படித்து பட்டம் பெற்றால் எவ்வளவு பணம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப் பார்ப்பு நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டே போகின்றது. இதனால் தனி மனித ஒழுக்கம் தடுமாறுகின்றது. இந்த கல்வி முறையால் கலாச்சார சீர் கேடு உண்டாகின்றது. மாணவன் புதிதாக ஒன்றையும் கற்பதில்லை, மாறாக தன்னிடம் உள்ளவற்றையும் இழக்கிறான்.

உண்மையான கல்வி என்பது தகவல்களைச் சேகரிப்பது அல்ல. அது மனதின் இயல்பான ஆற்றலை வளரச் செய்வது. அல்லது மனிதனை சரியாக, திறமையாக சிந்திக்கப் பயிற்றுவிப்பது.

கல்வி என்றால் என்ன?

அது வெறும் புத்தகப் படிப்பா? இல்லை. அது பலவகைப் பட்ட அறிவைத் தேடிக்கொள்வதா? அதுவும் இல்லை. தன்னுடைய மனோ ஆற்றலின் போக்கையும், வெளிப்பாட்டையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து, பயனளிக்குமாறு செய்கின்ற பயிற்சியே உண்மையான கல்வி.

நம் மாணவர்கள் பெறும் கல்வி எதிர்மறையாக உள்ளது. இந்திய சுதந்திரத்திற்கு பிறகு கடந்த அறுபத்தி ஒன்பது ஆண்டுகளாக இருக்கும் இத்தகைய கல்வி சுய சிந்தனையுள்ள ஒருவனைகூட தோற்றுவிக்கவில்லை என்பதை பார்க்கும் பொழுது கல்வியின் தரம் நன்கு புலப்படும்.

உபநிஷதம் காட்டும் வாழ்க்கை கல்வியின் முதல் அம்சம் பிரார்த்தனை. உயர்ந்த எதையும் சாதிப்பதற்கு பிரார்த்தனை பூர்வமான வாழ்க்கை தேவை.

இயற்கையை அணுகும் போதும் சரி, இறைவனை அறியும் போதும் சரி பணிவுடனும், பிரார்த்தனையுடனும் முயற்சிகள் செய்தால் பாதை சுலபமாகின்றது.

வாழ்க்கையை அணுகுகின்ற இந்த உபநிஷதமும் பிராத்தனையுடன் தொடங்குகின்றது.

பல்வேறு தேவர்களிடம் பிரார்த்திப்பதாக இந்தப் பிரார்த்தனை அமைந்துள்ளது. காண்கின்ற புற உலகை இயக்குகின்ற ஸ்தூல சக்திகளாயினும் சரி, கண்களால் காண முடியாத அக உலகை இயக்குகின்ற சூட்சும சக்திகளாயினும் சரி ஒவ்வொன்றையும் ஒரு தெய்வமாகக் கண்டனர் உபநிஷத ரிஷிகள்.

இந்த தேவதைகள் அபிமான தேவதைகள் எனப்பட்டனர். ஒவ்வொரு தேவதையும் பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றையும், மனிதனில் ஒன்றையும் இயக்குவதாக கொள்ளப்பட்டனர்.

உதாரணமாக சூரியனுக்கும், கண்ணுக்கும் அபிமான தேவதை அர்யமான். பகலுக்கும், பிராணனுக்கும் அபிமான தேவதை மித்ரன். இந்த தெய்வ சக்திகள் நினைத்தால் நம்மிலும், பிரபஞ்சத்திலும் நமக்கு அனுகூலமான சூழ்நிலையை உருவாக்க முடியும். அப்பொழுது செய்கின்ற முயற்சிகள் தடையின்றி நிறைவேறும். எனவே அந்த தேவர்களிடம் பிரார்த்திக்கின்றார் உபநிஷத முனிவர்.

இந்தப் பிரார்த்தனையின் மூலம் இயற்கையுடன் இயைபு என்கின்ற கருத்தும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. நாம் ஒவ்வொருவரும் சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கம்.

மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, மிருகங்கள், பறவைகள், செடி கொடிகள், நதிகள், மலைகள் என்று

இயற்கையில் காணப்படுகின்ற அனைத்துமே சமுதாயத்தின் அங்கங்கள். இவற்றுடன் இயைந்து வாழும்போதே வாழ்க்கை அதன் முழுப் பரிமாணத்துடன் திகழும். எனவே இயற்கையைப் போற்றுவதற்கு முதலில் போதிக்கப்படுகின்றது.

மனித வாழ்வு வளம் பெறவேண்டும் என்றால் இயற்கையை பாதுகாக்க வேண்டும். அதாவது மரம், செடி, கொடி, பறவைகள், உயிரினங்கள் என அத்தனையையும் போற்றி பாதுகாக்கவேண்டும்.

இயற்கையை நாம் அழித்தால் நாமும் அழிவோம். மாறாக நாமும் இயற்கையும் பரஸ்பரம் பேணி வாழ்ந்தால் இயற்கையும் வாழும், நாமும் வாழ்வோம்.

இயற்கைச் சக்திகளான அந்த தேவர்களிடம் பிரார்த்தனை செய்வதாக அமைந்துள்ள இந்த மந்திரம் நாம் இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வதற்கு வற்புறுத்துகின்றது.

இந்த உபநிஷத் உரைநடையில் இருப்பதால், இதை பத்திகளாக பிரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்த பத்திகளை அனுவாகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

அனுவாகம்-1 (பிரார்த்தனை)

========================

குரு சிஷ்யர்களான எங்களுக்கு மித்ரன் என்கின்ற தேவதை மங்கலத்தைக் கொடுக்கட்டும், சுகத்தை கொடுக்கட்டும்.

மித்ரன் என்பவர் வெளியே விடும் காற்றான பிராணனுக்கும், பகல் நேரத்திற்கும் அதிஷ்டான தேவதையாக இருப்பவர். வருண தேவன் இவர் உள்ளே செல்கின்ற பிராணனனுக்கும், இரவு நேரத்திற்கும் அதிஷ்டான தேவதையாக இருப்பவர். இவரும் எங்களுக்கு மங்கலத்தையும், சுகத்தையும் கொடுக்கட்டும்.

கண்ணுக்கும், சூரியனுக்கும் அதிஷ்டானமான தேவதையாக இருக்கும் அக்யமா என்பவர் எங்களுக்கு நன்மையை தந்தருளட்டும். இந்திரதேவன், கைகளின் பலத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக இருப்பவர், பிருஹஸ்பதி, வாக்கு, புத்தி இவற்றிற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக இருப்பவர், விஷ்ணு, பாதத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக இருப்பவர், இவர்களும் எங்களுக்கு நன்மையை கொடுக்கட்டும்.

உடல் ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு ப்ராண சக்திதான் காரணம். எனவே பிராணனின் அதிஷ்டான தேவதையை துதிக்கின்றார்கள். பிறகு அரியமாவிடமிருந்து எல்லா ஞானேந்திரியங்களும்

நலமாக இருக்கட்டும் என்றும், நல்ல புத்திக்கும், நல்வாக்குக்கும் பிருஹஸ்பதியை வேண்டுகின்றார்கள். கர்மேந்திரியங்களின் நலத்திற்கு விஷ்ணுவை வேண்டுகின்றார்கள்.

எல்லா சூக்ஷும பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாக இருப்பவர், எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆதரமாகவும் இருப்பவர், முதன்முதலில் ஈஸ்வரனிடமிருந்து தோன்றியவர் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றும், சகுண பிரம்மன் என்றும் அழைக்கபடுகின்றார். இவருக்கும் நமஸ்காரம் செய்கின்றனர்.

வாயுவாகவும் இருக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கு நமஸ்காரம் செய்கின்றனர். எல்லா சூட்சும சரீரங்களுக்கும் முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்றது வாயு. எனவே அவரை வாயு ஸ்வ்ரூபமாக அழைக்கின்றார்கள்.

த்வமேவ ப்ரதியக்ஷம் பிரஹ்ம அஸி – நீங்களே நேரிடையாக அறியப்படுகின்ற பிரம்மனாக இருக்கின்றீர்கள்.

த்வமேவ பிரத்யக்ஷ பிரஹ்மன் வதிஷ்யாமி – நீங்களே நேரிடையாக தெரிகின்ற பிரம்மனாக இருக்கின்றீர்கள் என்று அழைக்கின்றோம்.

ரிதம் வதிஷ்யாமி ஸத்யம் வதிஷ்யாமி – சரியான ஞானத்தை கொடுக்க கூடியவர் என்றும், ஸத்யமாக இருப்பவர் என்றும் உங்களை அழைக்கின்றேன்.

ஹிரண்யகர்ப்பர் கர்ம பலனை தந்து கொண்டிருப்பவர்.

ரிதம் என்ற சொல்லுக்கு சரியாக புரிந்து கொள்ளும் திறமை என்று பொருள்.

சத்யம் என்ற சொல்லுக்கு சரியாக புரிந்து கொண்டதை வாக்கில் சொல்வது என்று பொருள்.

சாஸ்திரத்தை படிக்கும் நான் அது உரைக்கின்ற சரியான அறிவை அடைய வேண்டும். அவ்வாறு அடைந்த அறிவு என்னிடத்தில் நிலை பெற வேண்டும். அதை வாக்கினாலே சரியாக சொல்ல வேண்டும். ஹிரண்யகர்ப்பன் அருள் இருந்தால்தான் நம்மால் ஆத்ம ஞானத்தை அடைய முடியும்.

தத் மாம் அவத். தத் வக்தாரம் அவத் – என்னை காப்பாற்று, என் குருவையும் காப்பாற்று என்று ஹிரண்ய கர்ப்பனிடம் வேண்டுகின்றனர்.

இங்கே என்னை காப்பாற்று என்பது ஞானத்தை அடைவதற்கு இடையூறாக இருப்பவகளை நீக்கி அதை அடைவதற்கும், சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியையும் அடைந்திட அருள் புரிய வேண்டும் என்று வேண்டுவதாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதேபோன்று குருவுக்கு நீண்ட ஆயுளை கொடுத்தும், அடைந்த அறிவை சரியாக உபதேசிக்கும் திறமையை கொடுத்தும் காப்பாற்று என்று வேண்டுகின்றான்.

அனுவாகம் - 2 (வேதம் ஓதுதல்)

==============================

வேதத்தை படிக்கும் போது என்னென்ன விஷயங்களை கவனிக்க வேண்டும் என்று இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் முறையை சொல்கின்ற சீக்ஷா, சாஸ்திரத்தை படிக்கும் முறையையும் சொல்கின்றது.

வர்ண - எழுத்து - சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும்.
ஸ்வரம் - மூன்று விதமாக எழுத்தை உச்சரித்தல், உயர்த்தி படித்தல் (உதாத), கீழே இறக்கிப் படித்தல் (அனுதாத்த), சமமாக படித்தல் (சொரிதஹ)
மாத்ர - மாத்திரை - உச்சரிக்கும் கால அளவு (குறில், நெடில், ப்லுதம்)
பலம் - அழுத்தம், ஸாம - படிக்கும் வேகம்; ஸந்தானம் - இடைவெளி
இதி உக்த - ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளது.

சீக்ஷா அத்தியாயத்தில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

அனுவாகம் – 3.1
===============

இங்கு தியானம் ஒன்று கூறப்படுகின்றது. இதற்கு ஸம்ஹிதா தியானம் என்று பெயர். முதலில் சிஷ்யனின் பிரார்த்தனையுடன் தொடங்குகிறது.

இந்த உபாஸனையானது சிஷ்யனால் உபாஸிப்பதால், குருவால் உபதேசிக்கப்படுவதால் வரும் புகழ் எங்களை அடையட்டும், தேஜஸ் இருக்கட்டும்.

வேதாந்த படிக்க வந்த மாணவன் இங்கு தனக்கு புகழ் என்று குறிப்பிடுவது ஸ்வாத்யாயம்– வேதாந்தத்தை படித்தல், ப்ரவசனம் – கற்றதை

சொல்லிக் கொடுத்தல் என்பதையும், குருவினுடைய புகழால் அவரது உபதேசத்தை கேட்டு பயனடைவதற்கு சீடர்கள் வெவ்வேறு பகுதியிலிருந்து வருவார்கள் என்ற அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சீடன் தான் கற்றதை பிறருக்கு கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும், தான் பெற்ற அறிவை பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால் அவன் பெற்ற அறிவு மென்மேலும் வளரும், நிதித்யாஸனத்திற்கு பயன்படும்.

குரு-சிஷ்ய பரம்பரை (சம்பிரதாய ரக்ஷணம்) தொடர்ந்து வரும். ரிஷிகளுக்கு நாம் கடன்பட்டிருக்கின்றோம். அந்த கடனை அடைப்பதற்கு இந்த புகழ் உதவி புரியும்.

ஸம்ஹிதா என்ற பெயருடைய உபாஸனையை ஐந்துவிதமான விஷயங்களுடன் தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றது.

அவைகளாவது இந்த உலக சம்பந்தப்பட்ட நான்கு தேவதைகளைக் குறித்து தியானித்தல், ஒளி சம்பந்தமான தேவதைகளைப் பற்றியதான உபாஸனை, அறிவு சம்பந்தமான தேவதைகளைப் பற்றியதான உபாஸனை, இனபெருக்கம் சம்பந்தமான தேவதைகளைப்பற்றியதான உபாஸனை, உடல் சம்பந்தமான தேவதைகளைப் பற்றியதான உபாஸனை. இவைகள் யாவும் மேலான

ஸம்ஹிதா என்று வேதத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

விசாரம்:-

ஸம்ஹிதா - இரண்டு எழுத்துக்களுக்கிடையே இடைவெளியில்லாமல் இருப்பது.

உபாஸனை மூன்று பகுதிகளை உடையது.

1. *உபாஸகன் - உபாஸனை செய்பவன்.*
2. *உபாஸன தேவதை - எந்த தெய்வத்தை குறித்து தியானிக்கின்றோமோ அதை குறிக்கின்றது.*

3. *ஆலம்பனம் - ஏதாவது ஒரு உருவத்தை (அ) குறியை வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலமாக கண்ணுக்கு தெரியாத அந்த தேவதையை தியானித்தல்.*

இந்த உபாஸனையில் நான்கு எழுத்துக்களை ஆலம்பனமாக வைத்து நான்கு தேவதைகளை உபாஸனை செய்யப்படுகின்றது.

சந்தி என்பது இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கை.

நம்மை, சார்ந்தது என்ற இந்த இரண்டு வார்த்தைகளை சேர்க்கும்போது **"நம்மைச்சார்ந்தது"** என்று ஒரு சொல்லாக வருகின்றது.

முதல் சொல்லின் கடைசி எழுத்து **பூர்வ ரூபம்**, இரண்டாவது சொல்லின் முதல் எழுத்து **உத்தர ரூபம்.** இதற்கிடையில் உள்ள இடைவெளி சந்தி என்றும், இரண்டையும் சேர்க்கின்ற எழுத்து **சந்தானம்** என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இஷேத்த்வா - இஷே + த்வா

இஷே என்ற சொல்லின் கடைசி எழுத்து **"ஏ"** - பூர்வ ரூபம்.

த்வா என்ற சொல்லின் முதல் எழுத்து **"த்"** - உத்தர ரூபம்.

இரண்டிற்குமிடையே உள்ள இடைவெளி **சந்தி** என்று பெயர்.

த் என்ற எழுத்து இரண்டையும் இணைக்கும் இதுவே சந்தானம்.

ஒவ்வொன்றிலும் ஆலம்பனமாக வைத்து ஒவ்வொரு தேவதைகளை உபாஸிக்க வேண்டும். இதுபோல ஐந்து விதமான உபாஸனைகளைப் பற்றி விளக்கப்படுகின்றது.

அத4 – பிறகு (வர்ண, ஸ்வர முதலியவற்றை உச்சாடனம் செய்த பிறகு)
அத – ஆகவே,

1. உபாஸனை செய்வதால் மனம் ஒருமுகப்படும்,

2. மேலே குறிப்பிட்ட சப்தங்களை பயிற்சி செய்வதற்கு சப்தக்ரகணம்.

ஞானத்தை அடைவதற்கு இரண்டு படிகள்

1. *சப்தக்ரகணம்,*
2. *அர்த்தக்ரகணம்.*

முதலில் சொல்லைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு அதன் அர்த்தத்தை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சப்த ஞானத்தை உபாஸனை செய்த பிறகு அர்த்த ஞானத்திற்கு சென்றால் விரைவாக அர்த்தத்தை தெரிந்து கொள்வோம்.

அனுவாகம் *– 3.2*
================

(சேர்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்தப் பயிற்சி ***ஐந்து விதமாக*** *விளக்கப்படுகின்றது. பிரபஞ்சம், ஒளிப்பொருள், கல்வி, உயிர்களின் உற்பத்தி, உடம்பு ஆகியவற்றை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதே அந்த ஐந்து முக்கியமான பயிற்சிகள்.)*

நமது மனம் ஒரு கணம் கூட இடையீடின்றி சிந்தித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது. ஆனால் அது பல்வேறு பொருட்களைப் பற்றி சிந்திக்கிறது. அவ்வாறு சிந்திப்பது சிரமமான காரியமும் அல்ல. ஆனால் ஏதேனும் ஒரு பொருளைப் பற்றியோ, ஒரு கருத்தைப் பற்றியோ தொடர்ந்து சிந்திப்பது அவ்வளவு எளிது அல்ல.

அவ்வாறு ஒரு பொருள் அல்லது கருத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதன் பல்வேறு அம்சங்களைத் தொடர்ந்து சிந்திக்கும் போது, மனம் ஒரு புள்ளியில் குவிக்கப்படவில்லை என்றாலும் ஒரு வட்டத்திற்குள் சுழலுமாறு செய்யப்படுகிறது. இதன் மூலம் மனம் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது.

அனுவாகம் — *3.3*

================

(இப்பொழுது உலக சம்பந்தமான உபாஸனை துவங்குகின்றது. பூர்வ எழுத்தில் நிலத்தை வைத்து தியானிக்க வேண்டும். உத்தர எழுத்தில் சுவர்க்கத்தை தியானிக்க வேண்டும். இடைவெளியில் ஆகாசத்தை தியானிக்க வேண்டும். சேர்க்கும் எழுத்தில் வாயுவை தியானிக்க வேண்டும். இவ்வாறு உபாஸனை செய்வதால் மனம் ஒருமுகப்படுவதோடு – மட்டுமல்லாமல் விரிவடையவும் செய்கின்றது.)

வேலை, படிப்பு, குடும்பம், நண்பர்கள், அலுவலகம் என்று நம்மில் பலரது வாழ்வும் 'நான்', 'எனது'

என்ற குறுகிய வட்டத்திற்குள் சுருங்கி விடுகின்றது. இந்த வட்டத்திலிருந்து நாம் வெளியே வரவேண்டும். அப்போது மட்டுமே வாழ்க்கையை ரசிக்க முடியும். அனுபவித்து வாழ முடியும்.

நம்மைச் சுற்றிலும் பிரபஞ்சம் என்ற ஒன்று எல்லையற்ற அழகுடனும், இனிமையுடனும் விரிந்து கிடக்கிறது. அதைக்காண வேண்டும். அதைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டும். அதனையே இந்த மந்திரம் கூறுகின்றது.

இந்தச் சிந்தனையில் **இரண்டு முக்கிய அம்சங்களை** *பார்ப்போம்.*

1. *வானமும், பூமியும் சந்திக்கின்ற தொடுவானப் பகுதி ஓர் அற்புதக் காட்சியாகும். மேலே வானம், கீழே பூமி இரண்டும் வெளியில் சந்திக்கின்றன. இயற்கையின் அழகுகளுக்கு ஓர் உன்னத எடுத்துக்காட்டு இது. இயற்கையையும், உலகையும் வெறுத்து ஒதுக்கத்தேவையில்லை. அதன் மகிமையை சிந்திப்பதும் ஓர் ஆன்மீகச் சாதனையே என்று வலியுறுத்துகிறது இந்த மந்திரம்.*

2. *இந்தப் பிரபஞ்சம் எவ்வாறு படைக்கப்பட்டது என்பதை இந்த உப நிஷதம் (2:1:2) பின்னால் கூற இருக்கின்றது. இங்கே அதன் ஆரம்பப் படிகளுள் ஒன்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. வெளியிலிருந்து*

காற்று தோன்றுகிறது. அது பற்றி இங்கே கூறப்படுகின்றது. படைப்பு பற்றி சிந்திக்கச் சொல்கின்ற பகுதியாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்..

அனுவாகம் – *3.4*
===============

(இப்பொழுது ஒளி சம்பந்தமான உபாஸனை துவங்குகின்றது. பூர்வ எழுத்தில் நெருப்பை தியானிக்க வேண்டும். உத்தர எழுத்தில் சூரியனை தியானிக்க வேண்டும். இடைவெளியில் மழைநீரை தியானிக்க வேண்டும். சேர்க்கும் எழுத்தில் மின்னலை தியானிக்க வேண்டும். இவ்விதம் ஒளி சம்பந்தமான இரண்டாவது வகை தியானம் முடிவடைகின்றது.)

பிரபஞ்சத்தின் அழகில் மனத்தை ஒருங்கிணைக்க வேண்டுமானால் முதலில் அதன் அழகை ரசிக்க வேண்டும். அதில் லயிக்க வேண்டும். அதற்கு அடிப்படைத் தேவை ஒளி.

ஒளியின்றி எதையும் காண இயலாது. இனி, ஒளியை நாம் நேரடியாகக் காண முடியாது. ஒளிர்கின்ற பொருட்களை மட்டுமே நாம் காண முடியும். எனவே அக்கினி, சூரியன், மின்னல் போன்ற சில பொருட்கள் இங்கே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தச் சிந்தனையின் இரண்டு முக்கிய அம்சங்கள்.

1. ஒளிர்கின்ற பொருட்கள் தாம் ஒளிர்வதுடன் பிற பொருட்களையும் ஒளிரச் செய்கின்றன. அதாவது, பிற பொருட்களை நாம் காணுமாறு செய்கின்றன. பிறருக்கும் பயன்படுமாறு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதற்கு இது உதாரணமாக அமைகிறது.

2. அக்கினியிலிருந்து தண்ணீர் உருவாகிறது. இது படைப்பின் அடுத்த கட்டம். இயற்கையின் நிகரற்ற ஆற்றலுக்கு மின்னல் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இயற்கையின் ஆற்றலால் அக்கினியிலிருந்து தண்ணீர் உருவாகின்றது.

ஒளியை சிந்திப்பது கடினமாகும். எனவே இது பிரபஞ்ச சிந்தனையை விட சற்று உயர்நிலைச் சிந்தனை ஆகும்.

அனுவாகம் - 3.5

===============

(இப்பொழுது அறிவு சம்பந்தமான உபாஸனை துவங்குகின்றது. பூர்வ எழுத்தில் குருவை தியானிக்க வேண்டும். உத்தர எழுத்தில் சிஷ்யனை தியானிக்க வேண்டும். இடைவெளியில் அறிவை தியானிக்க வேண்டும். சேர்க்கும் எழுத்தில் உபதேசித்தலை தியானிக்க வேண்டும். இவ்விதம் அறிவு சம்பந்தமான இரண்டாவது வகை தியானம் முடிவடைகின்றது.)

இது இன்னும் சற்று உயர்ந்த சிந்தனை. சிந்தனைக்கு ஒரு பொருள் எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல், ஒரு கருத்து எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. கல்வியை, அதாவது கல்வியின் பல்வேறு அம்சங்களைச் சிந்திக்குமாறு இந்தச் சிந்தனை கூறுகிறது.

அனுவாகம் – *3.6*

===============

(இப்பொழுது சந்ததி சம்பந்தமான உபாஸனை துவங்குகின்றது. பூர்வ எழுத்தில் தாயையும் தியானிக்க வேண்டும். உத்தர எழுத்தில் தந்தையையும் தியானிக்க வேண்டும். இடைவெளியில் குழந்தையை தியானிக்க வேண்டும். சேர்க்கும் எழுத்தில் புணர்ச்சியை தியானிக்க வேண்டும். இவ்விதம் சந்ததி சம்பந்தமான இரண்டாவது வகை தியானம் முடிவடைகின்றது.)

பண்டைய சமுதாயம் ஒரு சிறந்த ஆரோக்கியமான சமுதாயமாக விளங்கியதற்கான முக்கியக் காரணங்களுள் ஒன்றை இங்கே காண்கிறோம்.

காமம், உடலுறவு போன்றவை தகுந்த ஒருவரால் சிறுவயதிலேயே கற்பிக்கப்படுவது மட்டுமின்றி, அதைச் சிந்திக்குமாறும் இங்கே கூறப்படுகிறது.

கல்விக்காலம் முடிந்து ஒருவன் வெளியேறும் போது அவன் நல்ல மனிதனாக வாழ்வதற்கு இந்தக் கல்வி இந்தச் சிந்தனையை வழிவகுத்தது.

வாழ்க்கையின் ஒரு அடிப்படை அம்சமான காமம் பற்றி உரிய வேளையில், உரிய முறைப்படி, தகுந்த ஒருவர் கற்பிப்பதின் மூலம் நல்ல பண்புகளை உடைய மனிதன் உருவாகுகிறான். நல்ல சமுதாயத்திற்கு அது வழிகோலுகிறது. உயிரை உருவாக்குகின்ற இந்த உறவை கீதை தெய்வீகமாகப் போற்றுவதை இங்கு நினைவு கொள்ளத்தக்கது.

அனுவாகம் – *3.7*

===============

(இப்பொழுது உடல் சம்பந்தமான உபாஸனை துவங்குகின்றது. பூர்வ எழுத்தில் கீழ்வாய்க்கட்டையை தியானிக்க வேண்டும். உத்தர எழுத்தில் மேல்வாய்க்-கட்டையை தியானிக்க வேண்டும். இடைவெளியில் பேசும்திறனை தியானிக்க வேண்டும். சேர்க்கும் எழுத்தில் நாக்கை தியானிக்க வேண்டும். இவ்விதம் உடல் சம்பந்தமான இரண்டாவது வகை தியானம் முடிவடைகின்றது.)

உடம்பு பற்றிய சிந்தனை என்று கூறப்பட்டாலும், இது உண்மையில் வாக்கு பற்றிய சிந்தனை ஆகும்.

'பேச்சுக் கட்டுப்பாடே ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு முதற்படி' *என்கிறார் ஸ்ரீசங்கரர்.*

வாக்கின் ஆற்றலைக் கையாள்வதைக் கர்மயோகத்தின் அடிப்படை நியதியாக வைக்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

‘வாக்கின் ஆற்றலை எண்ணிப் பாருங்கள்!’ உயர்ந்த தத்துவங்களிலும் அதுபோலவே அன்றாட வாழ்விலும் அவை ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்குகின்றன. நாம் சிந்தித்துப் பார்க்காமல், ஆராய்ந்து பார்க்காமல் இரவும் பகலும் இந்த ஆற்றலைக் கையாண்டு கொண்டிருக்கின்றோம். இந்தச் சக்தியின் இயல்பைத் தெரிந்து கொள்வதும், அதைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதும் கூட கர்மயோகத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

தேவையற்ற பேச்சு உயர் வாழ்க்கைக்கு என்றல்ல, சாதாரண வாழ்க்கைக்கும் பெரிய தடையாகும். நமது ஆற்றலில் கணிசமான பகுதி பேச்சில் செலவழிகிறது. அதனைச் செலவிடாமல் சேமித்தால் அக வாழ்க்கை போன்ற உயர் தேவைகளுக்காக அதனைப் பயன் படுத்த முடியும். எனவே பேச்சுக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி சிந்திக்கும்படி, கடைபிடிக்கும்படி இங்கே அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

அனுவாகம் – *3.8*
===============

(இவ்விதம் இந்த மேலான உபாஸனைகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. யாரொருவன் மேலே விளக்கிய முறைப்படி இந்த மேலான உபாஸனைகளை செய்கின்றானோ அவனுக்கு இந்த உலகில் செல்வங்களையும், ஒளிபொருந்திய தேகத்தையும், வயிறார உணவும் கிடைக்கப் பெற்றவனாக இருப்பான். இறந்த பிறகு சுவர்க்கம்

போன்ற உயர்ந்த லோகத்தை அடைந்து சுகித்து இருப்பான்.)

(பகுதி - 2)

****

பிரார்த்தனை

வாழ்க்கைக் கல்வி என்றல்ல, வேதகால வாழ்க்கைக்கே நாம் அடிப்படையாக காண்பது பிரார்த்தனையும், வேள்வியும் ஆகும். இங்கே சில பிரார்த்தனைகளை காண்கிறோம். 'பிரார்த்தனையால் நுண்ணிய ஆற்றல்கள் எளிதாக விழிப்படைகின்றன.

தன்னுணர்வுடன் (Self Consciousness) பிரார்த்தனை செய்தால் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறும்' என்கின்றார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

மனப் பயிற்சிகள் ஆனாலும் சரி, சாதாரண வாழ்க்கையானாலும் சரி, எதையாவது சாதிக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஆற்றல் வேண்டும். பிரார்த்தனை அந்த ஆற்றலைத் தருகிறது. அதனால்தான் அது முக்கிய அடிப்படையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

*4.2 – 4.5 **மந்திரங்களில் சில பிரார்த்தனைகளைக் காண்கிறோம்.***

*இவை ஒவ்வொன்றும் '**ஸ்வாஹா**' என்ற சொல்லுடன் நிறைவுறுகிறது. ஸ்வாஹா என்பது யாகங்களில் பயன்படுத்தப்படும் மந்திரம் ஆகும்.*

தேவர்களுக்கும், தெய்வங்களுக்கும் ஒன்றை அர்ப்பணம் செய்யும் போது இந்த மந்திரத்துடன் அந்தப் பொருளை அக்கினியில் சமர்பிக்க வேண்டும். ஸ்வாஹா என்ற சொலைப் பயன்படுத்தியதின் மூலம் இந்தப் பிரார்த்தனைகளின் சிறப்பும் நோக்கமும் காட்டப்படுகின்றன.

அது என்ன நோக்கம்?

பிரார்த்தனைகளின் மூலம் பெற்றவற்றை திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் அந்த நோக்கம்.

*பிரார்த்தனைகளின் மூலம் செல்வம், கல்வி போன்றவற்றைப் பெற்று, பெற்றபின் அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். திருப்பிக் கொடுத்தல் என்பது வேள்வி – வாழ்க்கையின் அடிப்படை நியதி. அதாவது, பிரார்த்தனை என்பது சுய தேவைகளுக்காக மட்டுமின்றி, பிறர் நலத்தையும் கருத்தில் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். இந்த உண்மை '**ஸ்வாஹா**' என்ற மந்திரத்தின் வாயிலாகக் காட்டப்படுகிறது.*

அனுவாகம் - 4.1
===============

அறிவொளி வேண்டும்
****

4.1. எந்த நாதம் வேதங்களின் மிகச் சிறந்த பகுதியோ, எல்லாமாக இருக்கிறதோ, அழிவற்றதான வேதங்களிலிருந்து தோன்றியதோ அந்த ஓங்காரம் எனக்கு அறிவொளியைத் தரட்டும்.

இறைவா! நான் அழிவற்ற பரம்பொருளைப் பற்றி அறிவைப் பெறுவேனாக. எனது உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கட்டும். எனது நாக்கு மிகவும் இனிமையானவற்றைப் பேசட்டும். காதுகள் ஏராளமான நல்லவற்றைக் கேட்கட்டும். ஓங்காரப் பரம்பொருளே! உலகப் பொருட்களைப்பற்றிய அறிவால் நீ மறைக்கப்பட்டுள்ளாய். இறைவனின் இருப்பிடம் நீ. கற்றவற்றை நான் மறந்து விடாமல் காப்பாய்!

இது ஒரு பிரார்த்தனை, ***மேதா பிரார்த்தனை*** *என்று அழைக்கப்படுகின்றது.*

வேதாந்த மாணவர்களுக்கு இது மிக முக்கியமான பிரார்த்தனை. இது ஓங்காரத்தை ஆலம்பனமாக கொண்டு ஈஸ்வரனிடம் சில வேண்டுதல்களை அடைவதற்காக செய்யப்படுகின்ற உபாஸனை. ஓங்காரம் ஏன் உயர்ந்ததாக கருதப்படுகின்றது

என்றால் இது எல்லா சப்தத்திற்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்றது, வேதத்திற்கே ஆதாரமாக இருக்கின்றது.

பதார்த்தமில்லாமல் பதங்கள் கிடையாது. எனவே இது பதார்த்தத்திற்கும் ஆதாரமாகவே இருக்கின்றது. **ஓம் = அ + உ + ம்** *இவைகள் முறையே தோற்றம், ஸ்திதி, லயம் இவைகளை குறிக்கின்றது.*

1. *ஓங்காரம் வேத மந்திரங்களில் சிறந்தது மேலும் அனைத்துமாகவும் விளங்குகின்றது.*

2. *இதை ஆலம்பனமாக கொண்டு தியானிக்கும் ஈஸ்வரன் எனக்கு அடைந்த அறிவில் நிலைப்படுவதன் மூலம் வலிமைப்படுத்து, காப்பாற்று. கற்றதை நினைவில் வைக்கும் சக்தி, ஞாபக சக்தியை கொடு.*

3. *ஓங்கார ரூபமாக இருக்கும் இறைவா, மரணமில்லா பெருவாழ்வு தரும் பிரஹ்ம ஞானத்தை உடையவனாக இருப்பேனாக. என்னுடைய உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கட்டும், பிரஹ்ம ஞான முயற்சிக்கு ஒத்துழைக்கும் அளவுக்கு சக்தியுடையதாக இருக்கட்டும்.*

4. *என்னுடைய நாவிலிருந்து வெளி வரும் வாக்கானது இனிமையாக, மிருதுவாக இருக்கட்டும். நாம் நம்மையறியாமல்*

மற்றவர்களை சொல்லால் துன்புறுத்திவிடுகின்றோம். என் நாவிலிருந்து வரும் வார்த்தைகள் யாரையும் துன்புறுத்தாத வகையில் இருக்கட்டும். மனதில் இருக்கும் அறிவை தெளிவாக மற்றவர்களுக்கு வாக்கின் மூலமாக சொல்லும் திறமை வேண்டும்.

5. *என்னுடைய இரண்டு செவிகளினால் வேத சாஸ்திரத்தை பலமுறை எனக்கு புரியும் வரை, சரியான அறிவு அடையும் வரை கேட்க வேண்டும்.*

6. *பிரம்மத்திற்கு உறையாக இருக்கும் ஓங்காரமே! நான் உன்னை விசாரம் செய்வதன் மூலம் மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரம்மத்தை நான் அறியும் வகையில் மறைப்பை எடுத்து விடு.*

ஓங்காரமே ஆலம்பனமாக இருப்பதால் அது பிரம்மத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் உறையாக கூறப்படுகின்றது.

7. *குருமுகமாக நான் பெற்ற வேத சாஸ்திர உபதேசம் என்னிடமே நிலையாக இருக்கட்டும்.*

இந்த பிரார்த்தனைகளை ஜபம் மூலமாக ஈஸ்வரனிடம் கேட்க வேண்டும்.

இந்த ஸ்லோகத்தை மனப்பாடம் செய்து பிறகு பலமுறை ஒவ்வொரு நாளும் **ஜபம் செய்ய வேண்டும்**. இதை விரதமாகவும் எடுத்துக்கொண்டு இவைகளை அடையும் வரை ஜபத்தை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

வளமும் நலமும் வேண்டும்
****

(ஆவஹந்தீ விதன்வானா | குர்வாணா சீரமாத்மண: | வாஸாக்ம்ஸி மம காவச்ச | அன்னபானே ச ஸர்வதா |
ததோ மே ச்ரீயமாவஹ | லோமசாம் பசுபிஸ்ஸஹ ஸ்வாஹா || 4.2)

4.2. பரம்பொருளே! துணிகள், பசுக்கள், உணவு, குடி நீர் போன்றவை தடையின்றி எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும். கிடைத்தவை மேன்மேலும் பெருக வேண்டும். ஒரு போதும் வற்றாத செல்வம் எனக்கு கிடைக்க வேண்டும். முடி அடர்ந்த மிருகங்களான ஆடு போன்றவையும் எனக்கு கிடைக்க வேண்டும்.

(ஆமாயந்து ப்ரமசாரிண: ஸ்வாஹா | விமாஸ்யந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா |
ப்ரமாऽऽயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | தமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | சமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா || 4.3)

4.3. பரம்பொருளே! புலனடக்கம் மனக்கட்டுப்பாடும் நல்லொழுக்கமும் உடைய மாணவர்கள் ஏராளமாக எல்லா திசைகளிலிருந்தும் என்னிடம் வரவேண்டும்.

(யசோஜனேஸானி ஸ்வாஹா | ச்ரேயான் வஸ்யஸோஸானி ஸ்வாஹா || 4.4)

4.4. மக்களிடையே நான் புகழ் பெறுவேனாக. செல்வந்தர்களுள் சிறந்தவனாக ஆவேனாக.

(தம் த்வா பக ப்ரவிசானி ஸ்வாஹா | ஸ மா பக ப்ரவிச ஸ்வாஹா |
தஸ்மின் ஸஹஸ்ர சாகே | நிபகாஹம் த்வயி ம்ருஜே ஸ்வாஹா |
யதா ப: ப்ரவதாயந்தி | யதா மாஸா அஹர்ஜரம் | ஏவம் மாம் ப்ரஹ்மசாரிண: |
தாதராயந்து ஸர்வதஸ் ஸ்வாஹா | ப்ரதிவேசோஸி ப்ர மா பாஹி ப்ர மா பத்யஸ்வ || 4.5)

4.5. பரம்பொருளே! உன்னில் நான் இணைவேனாக. என்னில் நீ இணைவாயாக. ஆயிரம் கிளைகளுடன் (வளர்ந்திருக்கின்ற மரம் போல) எங்கும் பரந்திருக்கின்ற உன்னில் இணைவதன் மூலம் நான் புனிதம் பெறுவேனாக.

இறைவா! தண்ணீர் எப்படி கீழ் நோக்கி பாய்கின்றதோ, மாதங்கள் எப்படி வருடமாக பரிணமிக்கின்றதோ அப்படியே நல்ல மாணவர்கள் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் என்னை நாடி வரட்டும்.

நீயே என் அடைக்கலம். எனக்கு உணர்வின் ஒளியை கொடு. என்னை ஏற்றுக்கொள்.

இது **ஸ்ரீ காமாஸ்ய ஹோமம்** என்றும் **ஆவஹந்தி ஹோமம்** என்றும் அழைக்கப்படும்.

முன்பு சொல்லப்பட்ட பிரார்த்தனையின் பலனை அடைந்த பிறகு, நற்பண்புகளை அடைந்தபிறகு எனக்கு நிறைய செல்வங்களையும், செழிப்பையும் அடைய அருள் புரிவாயாக.

ஜீவனின் உண்மையான லட்சியத்தை அறிந்த பிறகு ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த பிறகு இந்த செல்வங்கள் அலங்காரமாக இருக்கும்.

ஆத்ம ஞானத்தை அடையாமல் வரும் செல்வங்கள் அவனை அழித்து விடும்.

எல்லா காலங்களிலும் எனக்கு ஆடைகளையும், பசுக்களையும், செல்வங்களையும், உணவையும், நீரையும், ரோமங்களுடன் கூடிய ஆடுமாடுகளையும் என்னிடம் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும், அதிக காலம் இருக்க வேண்டும் அதுவும் உடனே கிடைத்திட வேண்டும்.

எதற்காக இந்த செல்வங்களை கேட்டு பெற வேண்டும்?

- கர்மத்தை செய்வதற்காகத்தான் இவைகளை பயன்படுத்த வேண்டும், தன்னுடைய போகத்திற்கு பயன்படுத்த கூடாது. உபாஸனம் சுதந்திரம், கர்மம் தனதந்திரம். தியானம் செய்ய வேண்டுமென்றால் எதுவும் தேவை கிடையாது. ஆனால் யாகம் செய்ய வேண்டுமென்றால் பணமும், மற்றவர்கள் உதவியும் தேவைப்படுகின்றது.

சத்துவகுண பிரதானமுடையவர்களால்தான் தியானம் செய்ய முடியும். இந்த மனத்தூய்மையை அடைவதற்காக கர்மம் செய்ய வேண்டும். இந்த கர்மத்தை செய்வதற்காகத்தான் செல்வத்தை வேண்டுகின்றான்.

- கர்மம் எதற்கு செய்ய வேண்டும்? மனத்தூய்மையை அடைவதற்கு கர்மம் செய்தாக வேண்டும். போகத்திலிருந்து விடுபட தானம் செய்ய வேண்டும், இவைகளுக்காக செல்வம் தேவை. பணமிருந்தும் தானம் செய்யாதவனையும், பணமில்லாமல் இருந்து தியானம் செய்யாதவனையும் கல்லைக்கட்டி நீரில் போட வேண்டும்.

- மனத்தூய்மை எதற்காக பயன்படும்? இது ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்காக தேவை. குருவின் உபதேசம் ஞானமாக மாற வேண்டுமானால் மனத்தூய்மை வேண்டும்.

வேதம் படிக்க விரும்பும் மாணவர்கள் என்னை நோக்கி வரட்டும். விதவிதமான தேசத்திலிருந்து,

விதவிதமான தகுதிகளை உடையவர்கள் என்னிடன் வர வேண்டும்.

புத்திக்கூர்மையுடைவர்கள்,அறிவுத்திறமையுடைவர்கள் என்னிடம் வரட்டும். இந்திரிய ஒழுக்கமுடையவர்கள், மனக்கட்டுபாடுடையவர்கள் என்னிடம் வரட்டும்.

புகழ் பெற்ற ஆசிரியனாக இருப்பேனாக. செல்வந்தர்களுக்குள் மேலானவனாக இருப்பேனாக. எப்படி நீரானது கீழேயுள்ள பிரதேசத்தை நோக்கி இயற்கையாக ஓடுகின்றதோ அதுபோல மாணவர்கள் விரும்பி, வேகமாக ஓடிவர வேண்டும்.

எவ்விதம் மாதங்கள் வருடத்தை நோக்கி ஓடுவது போல மாணவர்கள் என்னைத்தேடி வரவேண்டும். இறைவா எல்லா திசைகளிலிருந்து என்னிடம் வரட்டும்.

இதுவரை பார்த்த பிரார்த்தனைகள் அனைத்தும் சாதனா பிரார்த்தனை என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏனென்றால் இவைகள் வெறும் சாதனங்கள்தான் இதைக்கொண்டுதான் சாத்தியத்தை அடைய வேண்டும். இவைகளை சாத்தியமாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

இது சாத்திய பிரார்த்தனை:

நாம் அடைய வேண்டியதை பிரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

இது ஜீவ – ஈஸ்வர ஐக்கிய பிரார்த்தனையாக கருதப்படுகின்றது. சாதனங்கள் அடைந்தாலும் அவைகளை பயன்படுத்தி சாத்தியத்தை அடைவதற்கு மிகவும் கடினம். எனவே சாத்தியத்தையையும் இறைவனிடம் வேண்டுகின்றேன்.

ஆத்மஞானம் சாதனம் என்றால், சாத்தியம் என்பது மோக்ஷம் (ஜீவ-ஈஸ்வர ஐக்கியம்)

கர்மஜ தாதாத்மியம் – கர்மவசத்தினால் நான் என்ற அகங்காரம்

மோகஜ தாதாத்மியம் – மோகவசத்தினால் நான் என்ற அகங்காரம்

ஓங்கார ரூபமாக இருக்கின்ற இறைவா நான் உங்களிடத்தில் நுழைந்து விடுவேனாக, கலந்துவிடுவேனாக, அப்படிபட்ட நீங்களும் என்னிடத்தில் கலந்து விடுவீர்களாக, நுழைந்து விடுவீர்களாக. இது ***ஜீவ – ஈஸ்வர*** *ஐக்கியத்தை வேண்டுவதாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.*

ஆயிரக்கணகான ரூபங்களாகவும், அனைத்து ரூபங்களாகவும் உள்ள உங்களிடத்தில் இறைவா, நான் தூய்மையடைய வேண்டும்.

இந்த பிரார்த்தனையால் உலகத்தின் மீதுள்ள ராக - துவேஷம் (அதாவது விருப்பு வெறுப்பு) நீங்கிவிடும்.

*(‘**ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்**‘). நீங்கள்தான் நான் ஓய்வெடுக்க உதவும் இடமாக இருக்கின்றீர்கள்.*

என்னுடைய லட்சியத்தை அடைய முயற்சிக்கும்போது தோல்வியுற நேர்ந்தால், உன்னிடம் வந்து மீண்டும் சக்தி பெற வேண்டும், நம்பிக்கை குறையும் போது உங்களிடம் வந்து புதிய சக்தி பெற்று திரும்ப வேண்டும்.

எனக்கு உங்களைப்பற்றி விளக்குங்கள், உங்கள் ஸ்வரூபத்தை விளக்குங்கள். நீங்கள் என்னிடத்தில் வர வேண்டும்.

ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகள்
****

அனுவாகம் – 5.1
–––––––––––––––––

(பூ:, புவ:, ஸுவ: ஆகிய மூன்றும் வியாஹ்ருதிகள். நான்காவதாக ஒன்று உள்ளது என்பதை மாஹாசமர் அறிந்தார். அது மஹ:. அதுவே இறைவன், அவரே ஆன்மா. மற்ற தேவர்கள் அவரது அங்கங்களாக உள்ளனர். – 5.1)

*இது ஒரு வகையான உபாஸனையை கூறுகின்றது. இதற்கு **வ்யாஹ்ருதி** என்று பெயர். இந்த உபாஸனையில் தேவதை ஹிரண்யகர்ப்பர், ஆலம்பனமாக வ்யாஹ்ருதிகள் வைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.*

பிரம்ம தேவர் மூன்று சப்தங்கள் எழுப்பினார். அவைகள் பூ, புவ, ஸுவ இவைகளை மூன்று வ்யாஹ்ருதிகள். மஹாசமஸ்யர் என்ற ரிஷி மஹ என்ற நான்காவது வ்யாஹ்ருதியை வெளிப்படுத்தினார்.

***வ்யாஹ்ருதி** என்ற சொல்லுக்கு நான்கு அர்த்தங்கள் உண்டு.*

அவைகள்:

1. உச்சாரணம் - பிரம்மாவின் வாயினால் உச்சரிக்கப்பட்ட்தால் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது.

2. விதவிதமான கர்மங்களில் உபயோகப்படுத்தபட்டிருக்கும்.

3. ஹரதி பாபானி — இதை உச்சரிப்பதால் நமது பாவங்கள் நீங்கி விடுகின்றது.

4. பொருளற்ற மங்கல சப்தம்.

மந்திர விளக்கம்:-

பூ, புவ, ஸுவ என்ற இந்த மூன்று வ்யாஹ்ருதிகள். இவைகளுடன் நான்காவதாக ஒரு வ்யாஹ்ருதியை **மஹாசமஸ்யர்** என்ற ரிஷி வெளிப்படுத்தினார்.

"மஹ" என்பதே அந்த வ்யாஹ்ருதி, இது மிகப்பெரியதாக இருக்கின்றது., ஆத்மாவை வியாபித்திருக்கின்றது, மற்றவைகள் அதனுடைய அங்கங்களாக இருக்கின்றது.

அனுவாகம் - 5.2

=================

(பூ: என்பது பூமி. புவ: என்பது வானம். ஸுவ: என்பது மறு உலகம்; மஹ: என்பது சூரியன். சூரியனால்தான் எல்லா உலகங்களும் வாழ்கின்றன. - 5.2)

இது அதிலோக தியானம்.

பூ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் இந்த உலகத்தையும், புவ என்பதில் இடையிலுள்ள உலகங்களையும், ஸுவ என்பதில் சுவர்க்க லோகத்தையும், மஹ என்பதில் சூரியனையும் தியானிக்க வேண்டும்.

பூமி, வானம், மறு உலகம், சூரியன் ஆகியவை இங்கே சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் படுகிறது. இதனை சமுதாயத்தைப் பற்றிய சிந்தனை என்று கொள்ளவேண்டும்.

எப்படி?

பூமி என்பது மனித சமுதாயம். நம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களுடன் நமது உறவு ஆரோக்கியமானதாக இருக்க வேண்டும். அபோது மட்டுமே உயர் வாழ்வைப் பற்றிய உண்மையை நாம் சிந்திக்க முடியும். நம்மைச் சுற்றிலும் வாழ்பவர்களின்

எண்ணங்களும் சிந்தனைகளும் நம் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

அவர்கள் நம்மை பற்றி நல்லெண்ணம் கொண்டால் அவை நமது உயர் சிந்தனைகளுக்கு சாதகமாக அமையும். இல்லாவிடில் பாதகமாகிவிடும். எனவே மனித சமுதாயத்துடன் நல்லுறவு வேண்டும் என்பது இந்தச் சிந்தனையின் முதற்பகுதி.

வானமும், மறு உலகமும் மரணத்திற்குப் பின்னால் உள்ள வாழ்க்கையைக் குறிக்கின்றன. இந்த உலகுடன் எல்லாம் முடிந்து விடுவதில்லை. மரணம் என்பது ஒரு நிலை மாற்றம் மட்டுமே. மரணத்திற்குப் பின்பும் நம்து வாழ்க்கை தொடர்கிறது. மரணத்தைப் பற்றி சிந்திப்பது இப்போதைய வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்த வகை செய்கிறது.

கண்கண்ட கடவுளாக சூரியன் போற்றப்படுகிறான். வானமும் பூமியும் எல்லா உயிரினங்களும் வாழ்வதும், வளம் பெறுவதும் சூரியனால்தான். சூரியனைப் போற்றுகின்ற பல துதிகளை வேதங்களில் நாம் காண்கிறோம். எனவே சூரியனைத் துதிப்பதும் இந்தச் சிந்தனையின் ஓர் அங்கமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அனுவாகம் — 5.3
=================

(பூ: என்பது நெருப்பு. புவ: என்பது காற்று. ஸுவ: என்பது சூரியன். மஹ: என்பது சந்திரன். சந்திரனால்தான் எல்லா உயிரினங்களும் வளர்கின்றன. - 5.3)

இது அதிதெய்வ தியானம்.

பூ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் அக்னியையும், புவ என்பதில் வாயுவையும், ஸுவ என்பதில் சூரிய தேவதையையும், மஹ என்பதில் சந்திரனையும் தியானிக்க வேண்டும்.

நெருப்பு, காற்று, சூரியன், சந்திரன் ஆகியவை இங்கே சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை இயற்கையின் பல்வேறு அம்சங்கள். எனவே இது இயற்கையுடன் இயைந்த வாழ்வு எனலாம்.

சந்திரனுக்கும் உயிரினங்களின் வளர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது. 'உயிர்ச்சக்தி வடிவாகிய சந்திரனாக ஆகி செடி கொடிகளை எல்லாம் வளர்க்கிறேன் என்று கீதையில் கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

செடி கொடிகள் மட்டுமல்ல, உயிரினங்கள் அனைத்தும் வளர்வதற்கான சக்தியைச்

சூரியனிலிருந்து பெறுகின்றன. தனித்தன்மைக்கான உயிர்ச் சக்தியை உதாரணமாக மூலிகைச் செடிகள் தங்கள் குணப்படுத்தும் ஆற்றலை சந்திரனிடமிருந்து பெறுகின்றன.

சூரிய சக்தியும் சந்திர சக்தியும் சேர்ந்து செடி கொடிகளை வளர்கின்றன. அந்த இரண்டும் இறைவனிடமிருந்தே வருகின்றன. எனவே முந்தின மந்திரம் சூரியனையும், இந்த மந்திரம் சந்திரனையும் சிந்திக்குமாறு கூறுகின்றன.

அனுவாகம் - 5.4

(பூ: என்பது ரிக் வேதம். புவ: என்பது சாம வேதம். ஸுவ: என்பது யஜுர் வேதம். மஹ: என்பது ஓங்காரம். ஓங்காரத்தினால்தான் எல்லா வேதங்களும் மகிமை பெறுகின்றன. - 5.4)

இது அதிவேத தியானம்.

பூ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் ரிக் வேதத்தையும், புவ என்பதில் சாம வேதத்தையும், ஸுவ என்பதில் யஜுர் வேதத்தையும், மஹ என்பதில் பிரம்மத்தையே ஓங்காரமாக அங்கியாக தியானிக்க வேண்டும்.

ரிக், சாம, யஜுர் வேதங்களும் ஓங்காரமும் இங்கே சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. வேதம்

என்றால் அறிவு. எனவே இது அறிவின் முக்கியத்துவம் பற்றிய சிந்தனை எனலாம்.

அறிவு, உணர்ச்சிகள் இரண்டும் மனித வாழ்வின் அடிப்படையாக உள்ளன. சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கை அன்பு, பாசம், கோபம், வெறுப்பு என்று உணர்ச்சிகளுடன் பின்னிப் பிணைந்ததாக உள்ளது.

அறிவு அவனது வாழ்க்கையில் மிகவும் அபூர்வமாகவே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. ஆனால் **அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்படுகின்ற வேலை மட்டுமே மிகச் சிறந்த பலனைத் தருகிறது** என்று சாந்தோக்ய உபநிஷதம் கூறுகின்றது.

வேலை என்றல்ல, உணர்ச்சிகள் கூட அறிவைப் பின்னணியாகக் கொள்ளும் போது மட்டுமே மனிதனைச் சரியான பாதையில் செலுத்த முடியும்.

ஓங்காரம் என்பது உலகின் ஒட்டு மொத்த அறிவின் சின்னம். **அ+உ+ம் = ஓம்.** வாயைத் திறக்கும் போதே 'அ' உச்சரிக்கப்பட்டு விடுகிறது. 'ம்' என்பதுடன் வாய் மூடப்படுகிறது. அதன் பிறகு எந்த வார்த்தையையும் உச்சரிக்க முடியாது. எனவே அனைத்து வார்த்தைகளும் 'ஓம்' என்பதில் அடக்கம். வார்த்தையின்றி சிந்தனை இல்லை. சிந்தனையின்றி அறிவு இல்லை. எனவே **ஓம்** என்பது அறிவின் சின்னமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

அனுவாகம் - 5.5
===============

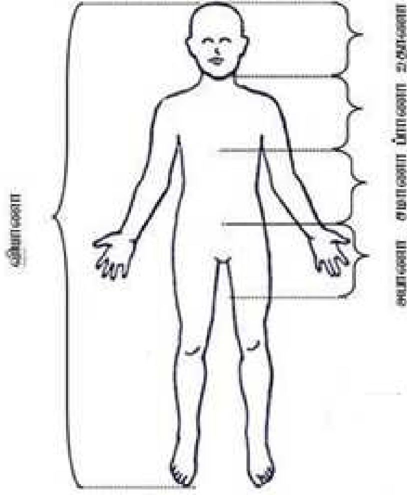
(பூ: என்பது பிராணன். புவ: என்பது அபானன். ஸுவ: என்பது வியானன். மஹ: என்பது உணவு. உணவினால்தான் எல்லா பிராணன்களும் இயங்குகின்றன. - 5.5)

இது அதிப்ராண தியானம்.

பூ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் பிராணனையும் (வெளியே செல்லும் காற்று), புவ என்பதில் அபானனையும் (உள்ளே செல்லும் காற்றையும்), ஸுவ என்பதில் வியானனையும் (ரத்தத்தை உடல் முழுவதும் எடுத்து செல்லும் காற்று), மஹ என்பதில் அன்னத்தையே அங்கியாக தியானிக்க வேண்டும்.

பிராணன், அபானன் போன்றவை இங்கே சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை உடம்பிலுள்ள இயக்க சக்திகள்.

பிரபஞ்சத்தை இயக்குகின்ற பிராண சக்தியே நம்மில் நமது உடலையும், மனத்தையும் இயக்குகின்ற பிராணனாகச் செயல்படுகிறது. இந்தப் பிராணன் பத்து விதமாக நமது உடம்பையும், மனத்தையும் இயக்குவதாகக் கூறப்படுகிறது.

உடலில் பிராண சக்திகள்
நிலைகொண்ட இடங்கள்

பிராணன் – மேல் நோக்கிய இயக்கம்
அபானன் – கீழ் நோக்கிய இயக்கம்
வியானன் – எல்லா பக்க இயக்கம்
உதானன் – மரண வேளையில் உயிர் வெளியேற உதவுதல்
ஸமானன் – உணவு ஜீரணம், உணவை ரத்தம் போன்றவையாக மாற்றுதல்
நாகன் – வாந்தி, ஏப்பம்
கூர்மன் – கண் இமைகளின் இயக்கம்
க்ருகலன் – பசி
தேவதத்தன் – கொட்டாவி
தனஞ்ஜயன் – உடம்பிற்கு ஆரோக்கியம் அளித்தல்.

எனவே இது உடம்பு பற்றிய சிந்தனை எனலாம்.

ஆம்!

உடம்பு சீர் கெட்டால் உயர் ஞானம் பெற வழியில்லை. என்கிறார் திருமூலர். உடம்பு ஆரோக்கியமானதாக இருப்பதில் பிராணன் முதலிய சக்திகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன.

சில வேளைகளில் உங்கள் உடலில் பிராணன் ஒரு பகுதியில் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ செல்கிறது எனில், அப்பொழுது உடலின் சம நிலை குலைகிறது.

இவ்வாறு உடலின் சம நிலை குலையும் போது நோய் உண்டாகிறது. பிராணனை அதிகமான இடத்திலிருந்து எடுக்கவோ, குறைவாக உள்ள இடத்தில் நிரப்பவோ செய்யும் போது நோய் குணமாகின்றது.

பிராணனை கையாள பிராணயமத்தினை தக்க குருவின் துணை கொண்டு பழகுவது நல்லது.

(இவையே நான்கு சேர்க்கைகள். நான்கு வியாஹ்ருதிகளும் நான்கு வகைகளில் சிந்திக்கப் படும்போது பதினாறு வகை ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகள் ஆகின்றன. இந்தப் பதினாறு வகைச் சிந்தனைகளை அறிந்தவன் இறைவனை அறிய

வல்லவன் ஆகிறான். அவனுக்கு எல்லா தேவர்களும் பரிசுகளைக் கொண்டு செல்கிறார்கள்.)

இவைகளெல்லாம் நான்கு வியாஹ்ருத்திகள் நான்கு விதமாக அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு தியானத்திலும் நான்கு வ்யாஹ்ருதிகள் நான்கு விதமாக தியானிக்கப்படுகின்றது. இங்கே எந்த வரிசைப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அதே வரிசையில்தான் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

எந்த உபாஸகர்கள் இந்த வ்யாஹ்ருதிகளை அறிந்து உபாஸனை செய்கின்றார்களோ அவர்கள் ஹிரண்யகர்ப்பனை அறிவார்கள்.

இந்த உபாஸனைகளோடு அடுத்த உபாஸனையும் சேர்த்து செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் இது முழுமையடையும். இந்த உபாஸகனுக்கு எல்லா தேவதைகளும் பொருளைக் கொடுப்பார்கள். ஏனென்றால் இவன் உபாஸனை முடிவில் ஹிரண்யகர்ப்பனிடத்தில் ஐக்கியமாகி விடுகின்றான்.

ஹிரண்யகர்ப்பர் எல்லா தேவதைகளுக்கும் தலைவனாக இருப்பதால் அவருக்கு எல்லா தேவதைகளும் பரிசுகளைக் கொடுப்பார்கள்.

தேவர்கள் தரும் பரிசு எது?

ஆழ்நிலைச் சிந்தனைகளின் வாயிலாக தன்னுடனும், இயற்கையுடனும் இயைபுடன் வாழ மனிதன் பக்குவப்படுகிறான்.

அவ்வாறு பக்குவப்பட்டவனுக்காக இயற்கை தன்னைத் திறக்கிறது. தன் ரகசியங்களை வெளியிடுகிறது.

இயற்கை என்று கூறும் போது பொதுவாக நாம் மரங்கள், மலைகள், புல்வெளிகள், நதிகள் போன்றவற்றையே கற்பனை செய்கிறோம். ஆனால் இவை இயற்கையின் புற உடம்பு மட்டுமே. இந்தப் புற உடம்பினுள் திளைக்கின்ற அக உணர்வு ஒன்று உள்ளது.

மேதைகளாகத் திகழ்ந்தவர்கள் இயற்கையின் அக உணர்வுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். அந்தத் தொடர்பின் மூலம் அவர்கள் இயற்கையின் ரகசியங்களை அறிந்தார்கள். அரும்பெரும் காரியங்களை சாதித்தார்கள்.

'தேவர்கள் பரிசுகளைக் கொண்டு செல்கிறார்கள்' என்று இந்த மந்திரம் கூறுவது இதையே. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகளின் வாயிலாக நமக்கு இந்தப் பரிசுகள் கிடைக்கின்றன. அதைவிட முக்கியமாக, நமது உணர்வு விரிந்து தியான வாழ்விற்கு ஏற்றதாகிறது.

தியானம்

வாழ்க்கைக் கல்வியின் அடுத்த அம்சமாக அமைவது தியானம். தியானம் அகத்தில் செய்யப்படுகிறது. இதுவரை நாம் கண்ட பல்வேறு சிந்தனைகளும் (3.2 - 3.6) ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகளும் (5.2 - 5.5) மனத்தை ஒருங்கிணைப்பதற்கும், உணர்வின் ஒளியைப் பெறுவதற்குமான பயிற்சிகளைக் கண்டோம்.

*அந்தப் பயிற்சிகளின் மூலம் ஒருமுகப்பட்ட மனம் தியானத்தில் அகமுகப்படுத்தப்படுகிறது. அதற்காக '**இதயம்**' என்ற ஒன்றை இந்த மந்திரம் அறிமுகப்படுத்துகிறது.*

அனுவாகம் *- 6.1*

=================

(ஸ ய ஏஷோச்ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: | தஸ்மின்னயம் புருஷோ மனோமய: | அம்ருதோ ஹிரண்மய: || 6.1)

இதயத்தின் உள்ளே வெளி ஒன்று உள்ளது. அதில் ஆன்மா விளங்குகிறது. அது உணர்வுமயமானது. அழிவற்றது, பொன்னொளி வீசுவது. 6.1.

இங்கு இதயம் பற்றி பேசப்படுகிறது. '**லப்டப்**' என்று துடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பௌதீக இதயம் இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரியும்.

இது அது அல்ல.

இது ஆன்மீக இதயம். இதற்கு மூன்று அடையாளங்கள் **நாராயணஸூக்தம்** குறிப்பிடுகிறது.

ஒன்று தொப்புளுக்கு மேலே ஒரு சாண் தூரத்தில் உள்ளது. பௌதீக இதயமும் அதே தூரத்தில்தான் உள்ளது. ஆனால் அது சற்று இடது புறம் உள்ளது. ஆனால் ஆன்மீக இதயம் நடுவில் உள்ளது. இது இரண்டு சுடர் வரிசையால் சூழப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக அந்த இதயம் பிரகாசிக்கிறது.

இந்த மூன்று அடையாளங்களும் பௌதீக இதயத்திற்கு பொருந்தாது.

இந்த இதயத்தின் உள்ளே உள்ளதுஒரு வெளி (பிரபஞ்சம்) தாமரை மொட்டுப் போன்ற இதயம் நாற்புறங்களிலும் நாடிகளால் சூழப்பட்டு தொங்குகிறது. அதன் உள்ளே நுண்ணிய ஆகாசம் உள்ளது. அனைத்தும் அதில் நிலை பெற்றுள்ளன.

சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் இதனை மிக அழகாகக் கூறுகின்றது.

“இந்த உடம்பினுள் தாமரை போன்ற சிறு மாளிகை உள்ளது. அதனுள் அக வெளி உள்ளது. அதில் இருப்பதைத் தேடவேண்டும். புறத்தில் காணப்படுகின்ற வெளி (பிரபஞ்சம்) எவ்வளவு பெரியதோ, அதே அளவு பெரியது அகத்தில் காணப்படுகின்ற இந்த வெளியும் ஆகும்”.

வானுலகும், பூவுலகும் இதனுள் அடங்கும். அக்கினி, வாயு, சந்திரன், சூரியன், மின்னல், நட்சத்திரங்கள் இன்னும் இந்த உலகில் என்னென்ன உண்டோ, என்னென்ன இல்லையோ அவையெல்லாம் இதனுள் உள்ளன.

நாடிகள்

மனத்தை அகமுகப்படுத்துவதற்கான வழியில் பிரபஞ்சம், சமுதாயம் போன்ற பெரிய சிறிய வட்டங்களில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மனத்தின் எல்லை இங்கே இன்னும் சுருக்கப்படுகிறது. அதற்காக அகத்திலுள்ள பல்வேறு விஷயங்கள் இங்கே அறிமுகப்படுத்தப் படுகின்றன. முதலில் இதயம் பற்றி கண்டோம். இங்கே நாடிகள் பற்றி பேசப்படுகிறது.

ஆன்மீக இதயம், நாடிகள் போன்றவைகள் சாதாரணக் கண்களாலோ, கருவிகளாலோ அறியப்படுபவைகள் அல்ல. பிரார்த்தனை, தெய்வீக வாழ்க்கை, ஆழ்நிலைச் சிந்தனைகள்

போன்றவைகளின் மூலம் தூய்மையான மனத்தினை பெற்று, அதன் பிறகு அறியத்தக்கவை.

அனுவாகம் - 6.2
=================

அந்தரேண தாலுகே | ய ஏஷஸ்தன இவாவலம்பதே | ஸேந்த்ர யோனி: | யத்ராஸௌ கேசாந்தோ விவர்த்ததே | வ்யபோஹ்ய சீர்ஷ கபாலே || 6.2

அண்ணம் முடியும் இடத்தில் பசுவின் காம்பு போன்ற உள் நாக்கு தொங்குகிறது. அது இறைவனை அடைவதற்கான வழி. அதன் வழியாகச் செல்கின்ற நாடி ஒன்று முடிகளின் அடிப்பாகம் பிரிந்து நிற்கின்ற இடத்தில் மண்டையோட்டை பிளந்து செல்கிறது.

'இதயத்தின் நாடிகள் நூற்றி ஒன்று. அவற்றுள் ஒன்று உச்சந்தலையை பிளந்து செல்கிறது. அதன் வழியாக மேலே செல்பவன் மரணமற்ற நிலையை அடைகிறான். மற்ற நாடிகளின் வழியே வெளியேறுபவன் பல்வேறு கீழ் உலகங்களை அடைகிறான்' என்கிறது கட உபநிஷதம்.

இதயம் என்பது பிராணனின் இருப்பிடம். உணர்ச்சிகள், செயல்பாடுகள் என்று வாழ்க்கையின் அனைத்தும் இங்கிருந்தே கட்டுப்படுத்தப் படுகின்றன. விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்தவரையில் மூளை அனைத்து செயல்களின் மையமாக இருந்தாலும்,

நமது சாஸ்திரங்கள் இதயத்தையே மையமாக கொள்கின்றன.

நான் என்று சொல்லும் போதும் சரி, ஆழந்த மனக் கவலை, அளவற்ற சந்தோஷம் போன்ற உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் போதும் சரி, இதயத்தில் கைவைத்தே நாம் வெளிப்படுத்துவது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. இந்த இதயம் நாம் அறிந்த பௌதீக இதயம் அல்ல. இது உணர்ச்சி இதயம்.

இந்த இதயத்திலிருந்து நூற்றியோரு நாடிகள் புறப்படுகின்றன. இவற்றின் மூலமே கட்டளைகள் இடப்படுகின்றன. அனுபவங்கள் பெறப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்று உச்சந்தலை வழியாகச் செல்கிறது. உச்சந்தலையில் பிரம்ம ரந்திரம் என்ற வாசல் உள்ளது.

இந்த பிரம்ம ரந்திரத்தின் வழியாக ஒரு நாடி செல்கிறது. இதுதான் பத்தாம் வாசல். அகரம் 8, உகரம் 2. இரண்டும் சேர்த்தால் 10.

இதுவே தசதீட்சையாக சித்தர்களால் முன் மொழியப்படுகிறது. இதன் வழியாக உயிரை விடுபவன் மரணமற்ற நிலையை அடைகிறான்.

மற்ற நூறு நாடிகளும், மீதி ஒன்பது வாசல்களும் ஏதாவது ஒன்றில் நிறைவு பெறுகின்றன. மற்ற வாசல்களின் வழியே உயிரை விடுபவர்கள் மீண்டும்

பிறவிக்கு வருகிறார்கள். ஆசைகளற்ற யோகிகளால் மட்டுமே பிரம்ம ரந்திரத்தின் வழியாக உயிரை வெளியேற்ற முடியும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இந்த பிரம்ம ரந்திரத்தின் வழியாக உயிரை விடுபவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. அதனால்தான் இதனை ***'இறைவழி'****, அதாவது இறைவனை அடையும் வழி, மீண்டும் பிறப்பற்ற வழி என்று மந்திரம் கூறுகிறது.*

தியானத்தின் பலன்

பூரித்யக்னௌ ப்ரதிதிஷ்ட்டதி | புவ இதி வாயௌ | ஸுவரித்யாதித்யே | மஹ இதி ப்ரஹ்மணி | ஆப்னோதி ஸ்வாராஜ்யம் | ஆப்னோதி மனஸஸ்பதிம் | வாக்பதிச்சக்ஷுஷ்பதி: | ச்ரோத்ரபதிர் விஜ்ஞானபதி: | ஏதத் ததோ பவதி ஆகாச சரீரம் ப்ரம | ஸத்யாதம ப்ராணாராமம் மன ஆனந்தம் | சாந்தி ஸம்ருத்தமம்ருதம் | இதி ப்ராசீன யோக்யோபாஸ்வ || *6.3*

நான்கு வியாஹ்ருதிகளையும் தியானம் செய்பவன் முறையே அக்கினி, காற்று, சூரியன் ஆகியவற்றில் நிலை பெறுகிறான். இறைவனில் நிலை பெறுகிறான். அவன் தனக்குத் தானே தலைவன் ஆகிறான். மனம், வாக்கு, கண்கள், அறிவு ஆகியவற்றிற்குத் தலைவனாகிறான். அதன்பிறகு

வெளியே உடம்பாகவும், சத்தியத்தை ஆன்மாவாகவும், ஆனந்தத்தை மனமாகவும் கொண்டு பிராணனில் செயல்படுகின்ற, அமைதி நிறைந்த, அழிவற்ற பிரம்மமாக ஆகிறான். தகுதி உடையவனே இவ்வாறு தியானம் செய்வாயாக.

தியானத்தினால் கிடைக்கின்ற முக்கியமான நான்கு பலன்களை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது. இயற்கையில் நிலை பெறல், இறைவனில் நிலைபெறல், தனக்குத் தலைவனாதல், இறைவனுடன் இணைதல்.

1. ***இயற்கையில் நிலைபெறல்:***

அக்கினி, காற்று, சூரியன் ஆகியவை இயற்கையின் சின்னங்கள் முன்பு கண்ட ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகள்மூலம் ஒருவன் அவற்றில் நிலை பெறுகிறான். அதாவது, அவற்றின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த வல்லவன் ஆகிறான்.

2. ***இறைவனில் நிலைபெறல்:***

தியானத்தின் இரண்டாவது பலன் இறைவனை ஆதாரமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை. வாழ்க்கையில் நல்லது, கெட்டது எது நடந்தாலும் அது இயற்கையின் நியதிப்படி நடக்கிறது என்ற திட நம்பிக்கையுடன் அவன் இரைவனைச் சார்ந்து வாழ வல்லவன் ஆகிறான்.

3. தனக்கு தலைவனாதல்:

சாதாரண மனித வாழ்க்கை புறச் சூழ் நிலைகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது, சாதாரண மனிதன் சூழ் நிலையின் கைதியாக வாழ்கிறான். தியான வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவன் சூழ் நிலைகளின் அடிமையாக அல்லாமல் தனக்குத்தானே தலைவனாக வாழ முடிகிறது. மனம், வாக்கு, கண்கள், அறிவு என்று ஒவ்வொன்றும் அவனது கட்டளைப்படி இயங்குகிறது. அவன் தன்னை வென்றவன் ஆகிறான்.

4. இறைவனுடன் இணைதல்:

தியானத்தில் மிக முக்கியமான பலன் இதுவே. ஆழ் நிலைச் சிந்தனைகளின் மூலம் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, இதய வெளியில் பொன்னொளி வீசிப் பொலிகின்ற ஆன்மாவை தியானத்தின் மூலம் காண வல்லவன் இறைவனுடன் இணைகிறான்.

பூ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் அக்னி தேவதையை உபாஸிப்பவன் அந்த தேவதையுடன் கலந்து விடுகின்றான். புவ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் உபாஸிக்கப்பட்ட வாயு தேவதையுடன் கலந்து விடுகின்றான். ஸுவ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் உபாஸிக்கப்பட்ட சூரிய தேவதையுடன் கலந்து விடுகின்றான்.

மஹ என்ற வ்யாஹ்ருதியில் உபாஸிக்கப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பனாக மாறி விடுகின்றான். தனக்குத் தானே அதிபதியாக இருக்கும் நிலைமையை அடைகின்றான். அனைத்துக்கும் அதிபதியாகின்றான். எல்லா மனங்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கும் நிலையை அடைகின்றான். எல்லா வாக்கிற்கும் தலைவனாகின்றான். எல்லோருடைய கண்களுக்கும் தலைவனாகின்றான். எல்லோருடைய செவிகளுக்கும் தலைவனாகின்றான். எல்லோருடைய புத்தியிலும் இருந்து கொண்டு அறிவை அடைகின்றான். இறந்ததிற்குப்பிறகு மேலும் சிலவற்றை அடைகின்றான்.

ஹிரண்யகர்ப்பனின் லட்சணங்களனைத்தும் இந்த சாதகனுக்கு வந்து விடுகின்றது. ஆகாசத்தைப் போல சூக்ஷ்மமான உடலையடைகின்றான், எங்கும் வியாபித்து இருப்பான். உருவமாகவும் அருவமாகவும் இருக்கின்றான். இந்திரியங்கள் விளையாட்டு மைதானமாக இருக்கின்றது. எல்லா இந்திரியங்களும் இவனை சார்ந்து இருக்கின்றது. எல்லா மனங்களையும் தனக்கு ஆனந்தம் தருவதாக வைத்திருக்கின்றார். அமைதியாகவும், செழிப்பாகவும் இருக்கின்றான். இருமைகளற்றவராகவும், செழிப்பை உடையவராகவும் இருக்கின்றான். மன அமைதியால் செழிப்பான அந்த பிரம்மத்தை அடைகின்றான். நீண்ட காலம் இருப்பவர் – பிரளயம் வரும் வரை இருப்பவர். இவ்வாறு உபாஸனை செய்வீராக.

வேள்வி

****

வாழ்க்கைக் கல்வியின் அடுத்த அம்சமாகவும் முக்கிய அடிப்படைகளுள் ஒன்றாகவும் நாம் காண்பது'வேள்வி. வேள்வி என்ற கருத்து மிகவும் இன்றியமையாதது. இந்தக் கருத்து வேத காலத்திலிருந்தே நிலவி வருகின்ற ஒன்றாகும். பிரபஞ்சம் ஒரு வேள்விக்கூடம். வாழ்கையின் ஒவ்வொரு கணமும் பல்வேறு பரிமாணங்களில் வேள்வி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த வேள்வியில் பங்கெடுக்க ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால அவகாசம் தரப்படுகிறது. அந்த உயிர் தனக்குரிய காலம்வரை வேள்வியில் ஈடுபட்ட பிறகு, தன்னையே வேள்விப்பொருளாக அந்த மாபெரும் வேள்வியில் சமர்பித்துவிட்டு மறைகிறது. இவ்வாறு வாழ்க்கையை ஒரு மாபெரும் வேள்வியாகக் காண்கிறது இந்து மதம்.

வேள்வி என்பது என்ன?

ஒரு தெய்வத்தை உத்தேசித்து நெய், நைவேத்தியம், மலர் போன்றவற்றை அக்கினியில் சமர்பிப்பது. அவ்வாறே பிரபஞ்சமாகிய அக்கினியில் நமது வாழ்க்கையைச் சமர்ப்பித்து வாழ வேண்டும்.

இதன் பொருள் என்ன?

நாம் பிரபஞ்சத்தின் ஓர் அங்கம். நாம் வாழ வேண்டுமானால் பிரபஞ்சத்திலிருந்து சிலவற்றை எடுத்தேயாக வேண்டும். பௌதீக நிலையில் உணவு, உடை, காற்று சற்று உயர்ந்த நிலையில் அறிவு, அன்பு என்று பலவற்றைப் பெறுகிறோம்.

அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் விதமாக நமது வாழ்க்கை அமையும் வண்ணம் வாழ வேண்டும். அப்படி வாழாததால்தான் நாம் கட்டுண்டு வாழ நேர்வதாக கீதை கூறுகிறது.

அனுவாகம் *- 7*
===============

ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷம் த்யௌர் திசோவாந்தரதிசா: | அக்னிர் வாயுராதித்யச் சந்த்ரமா நக்ஷத்ராணி | ஆப ஓஷதயோ வனஸ்பதய ஆகாச ஆத்மா | இத்யதிபூதம் | அதாத்யாத்மம் | ப்ராணோ வ்யானோபான உதானஸ் ஸமான: | சக்ஷு:ச்ரோத்ரம் மனோ வாக் த்வக் | சர்ம மாக்ம்ஸக்ம் ஸ்னாவாஸ்த்தி மஜ்ஜா | ஏததிதிவிதாய ரிஷி ரவோசத் | பாங்க்தம் வா இதக்ம் ஸர்வம் | பாங்க்தேனைவ பாங்க்த்க்ம் ஸ்ப்ருனோதீதி || *(7)*

பூமி, இடைவெளி, வானம், முக்கிய திசைகள், இடைப்பட்ட திசைகள் ஆகியவைகளும், நெருப்பு, காற்று, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் ஆகியவைகளும், தண்ணீர், மூலிகைகள், மரங்கள்,

வெளி, பிரபஞ்சம் ஆகியவைகளும் என இந்த மூன்று தொகுதிகளும் புறப்பொருட்கள் பற்றியவை.

இது ஒரு பாங்க்தம் உபாஸனம். இதுவும் அபேத உபாஸனம். சமஷ்டி - வியஷ்டி ஐக்கிய உபாஸனம். இதில் மூன்று வெளிவிஷயங்கள் சரீரத்திலுள்ள விஷயத்திற்கும் ஐக்கியப்படுத்தி உபாஸனை சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது.

இனி அகப்பொருட்கள் பற்றிய ஐந்தின் தொகுதிகளைக் காண்போம்:

பிராணன், வியானன், அபானன், உதானன், சமானன் ஆகியவைகளும், கண்கள், காதுகள், மனம், பேச்சு, தொடுவுணர்ச்சி ஆகியவைகளும், தோல், சதை, தசை, எலும்பு, மஜ்ஜை ஆகியவைகளும் ஆகும்.

பாங்க்தம் - ஐந்து வகையானவைகளின் சேர்க்கை, யாகங்களையும் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றது. யாகத்திற்கு ஐந்து விஷயங்கள் உண்டு அவைகள் எஜமானன், பத்தினி, புத்திரன், மானுஸ வித்தம் (செல்வம்), தெய்வ வித்தம் (மந்திரங்கள்).

லோக பாங்க்தம் *- ஐந்து விதமான உலகங்கள்*

தேவதா பாங்க்தம் *- ஐந்து விதமான தேவதைகள்*

பூதா பாங்க்தம் – ஐந்து விதமான பூதங்கள் ப்ராண, இந்திரிய, தாது ப்ராங்க்தம் என்பவைகளும் உண்டு.

ஐந்து லோக பாங்க்தம் – பிரபஞ்சம், ஆகாசம், சுவர்க்க லோகம், திசைகள், திசைகளுக்கு இடையே உள்ள திசைகள்.

தேவதா பாங்க்தம் – அக்னி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம்.

பூத பாங்க்தம் – தண்ணீர், தாவரங்கள், மரங்கள், ஆகாசம், விராட், பிறகு உடல் சம்பந்தப்பட்டவைகள்.

பிராண பாங்க்தம் – பிராணன், வியானன், அபானன், வியானன், உதானன்.

இந்திரிய பாங்க்தம் – கண், காது, மனது, சொல், தோல்.

சர்ம பாங்க்தம் – உள்தோல், சதை, தசைகள், எலும்பு, எலும்புக்குள் உள்ள திரவம்.

இவைகளை ரிஷி ஒருவர் எடுத்து சொல்லிவிட்டு மேலும் கூறலானார்.

இவைகள் அனைத்தும் ஐந்து அங்கங்களின் சேர்க்கையாக இருக்கின்றன. வியஷ்டி பாங்க்தம் மூலம் சமஷ்டி பாங்க்தத்தை தியானிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

இதன் பலனாக மனம் விரிவடைகின்றது, பொதுநோக்கு பார்வை வருகின்றது. பிறகு ஹிரண்யகர்ப்பனோடு ஐக்கியமாகி விடுவான்.

பிரணவ தியானம்
****

அனுவாகம் – 8 (ஓங்கார உபாஸனை)

ஓமிதி ப்ரஹ்ம | ஓமிதீதக்ம் ஸர்வம் |
ஓமித்யேததனுக்ருதி ஹஸ்ம வா
அப்யோச்ராவயேத்யாச்ராவயந்தி | ஓமிதி ஸாமானி
காயந்தி | ஓக்ம்சோமிதி சஸ்த்ராணி சக்ம்ஸந்தி |
ஓமித்யத்வர்யு: | ப்ரதிகரம் பிரதிக்ருணாதி | ஓமிதி
ப்ராஹ்மண: ப்ரவஷ்யன்னாஹ
ப்ரஹ்மோபாப்னவானீதி | ப்ரஹ்மைவோ பாப்னோதி
|| (8)

உபாஸ்ய தேவதை ஹிரண்யகர்ப்பன் அல்லது ஈஸ்வரன். ஓம் என்ற சொல்லில் பிரம்மத்தை தியானம் செய்ய வேண்டும்.

இங்கு பிரம்ம என்பது ஹிரண்யகர்ப்பனையோ அல்லது ஈஸ்வரனையோ உபாஸன தேவதையாக கருதப்படுகின்றது.

ஓம் என்ற சொல்தான் முக்கியம். இந்த ஓங்காரத்திற்கும் பிரம்மத்திற்கும் ஒரு ஒற்றுமை சொல்லப்படுகின்றது.

ஏன் இதை ஆலம்பனமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றது என்றால் அது மேலானதாகவும், சிறப்பானதாகவும் கருதப்படுவதால்தான். மேலும் இந்த சொல் எல்லா சொற்களையும் வியாபித்திருக்கின்றது.

ஈஸ்வரனே எல்லா பொருட்களிலும் வியாபித்திருக்கின்றார். எல்லாப் பொருட்களையும், சொற்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. எனவே சொற்களை வியாபித்திருக்கும் ஓங்காரம் ஈஸ்வரனையே குறிக்கின்றது. இந்த உலகமே ஓங்காரமாக கருதப்படுகின்றது.

ஓம் இதம் ஸர்வம்.

இந்த அனுவாகத்தில் மற்ற சொற்களெல்லாம் ஓங்காரத்தின் பெருமையை எடுத்து உரைக்கின்றது.

- ஓம் இத்யேத் அனுக்ருதி – இது நமக்கு அனுமதியை குறிக்கின்றது

- அபி ஓம் ஸ்ராவய - மேலும் ஓம் நீ தெரிவிப்பாயாக, (தேவர்களுக்கு அவிஸ் கொடுக்க வேண்டிய காலம் வந்தவுடன்) இவ்வாறு ஆணையிடப்படுகின்றது.

- ஓம் இதி ஸாமானி கா3யந்தி - சாம வேதத்தை உச்சரிப்பவர்களும் ஓம் என்று சொல்லித்தான் உச்சரிக்கின்றார்கள்.

- ஓம் சோமிது ச2ம்ஸந்தி - ரிக் மந்திரங்களை ஓதுபவர்களும் ஓம் என்றும் சோம் என்ற சொல்லை உச்சரிக்கின்றார்கள்.

- ஓம் இதி அதி3வாயு - யஜுர் வேதம் ஓதுபவர்களும் இந்த சொல்லின் மூலம் தங்கள் அனுமதியை குறிக்கின்றார்கள்.

- அதர்வண வேதம் ஓதுபவர்களும் ஓம் என்று சொல்லித்தான் ஆணையிடுகின்றார்கள்.

- அக்னிஹோத்ர யாகத்தை செய்யலாம் என்று அனுமதி அளிப்பதையும் ஓம் என்ற சொல்லினால் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

- வேதத்தை படிக்க ஆரம்பிக்கின்ற பிராமணன் ஓம் என்று சொல்லிய பிறகுதான் தொடங்குகின்றான். வேதத்தை நான் அடைவேனாக என்ற குறிக்கோளுடன் வேதத்தை உச்சரிக்கின்றான். அவன் கண்டிப்பாக அடைவான் என்று வேதமே உறுதி செய்கின்றது.

• *பிரம்மத்தை அடைய வேண்டும் என்று விரும்பும் சாதகர்கள் ஓம் என்று சொல்லித்தான் அதை அடைய முயற்சிக்கின்றார்கள். அவன் பிரம்மத்தை அடைவான் என்று வேதம் உறுதி கூறுகின்றது.*

மாணவப் பருவத்திலிருந்து வாழ்க்கையின் அடுத்த கட்டத்திற்குப் புகுமுன் மனத்தில் பதித்துக் கொள்ளவேண்டிய ரத்தினங்கள் போன்ற பத்து நல்லொழுக்கக் கோட்பாடுகள் இங்கே கூறப்படுகின்றன.

இந்தத் தகுதிகளுடன் ஒருவன் சமுதாயத்தில் வாழும் பொழுது நல்ல சமுதாயம் உருவாக்கப்படுகிறது. எனவேதான் இந்தப் பத்து கோட்பாடுகளும் வாழ்க்கைக் கல்வியின் அம்சமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ரிதம் ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசேன ச | ஸத்யம் ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | தபச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | தமச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | சமச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | அக்னயச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | அக்னிஹோத்ரம் ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | அதிதயச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | மானுஷம் ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | ப்ரஜா ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | ப்ரஜனச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | ப்ரஜாதிச்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச | ஸத்யமிதி ஸத்யவசா ராதீதர: | தப இதி தபோ நித்ய: பௌருசிஷ்ட்டி: | ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ஏவேதி நாகோ மௌத்கல்ய: | தத்தி தபஸ் தத்தி தப: || *(9)*

அனுவாகம் - 9
===============

கற்றலும் கற்பித்தலும் முக்கியக் கடமைகள். அவற்றுடன் ரிதம், சத்தியம், தவம், புலக்கட்டுப்பாடு, அமைதி ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

வேள்விகளும், அக்னிஹோத்திரமும் செய்யப்பட வேண்டும். விருந்தினரை பேணவேண்டும். மனித குலத்திற்கு நன்மை தரும் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். நல்ல மக்களைப் பெற வேண்டும். நல்ல பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று நல்ல சந்ததியை உருவாக்க வேண்டும்.

சத்தியவாக்கு உடையவரான ராதீதர முனிவர் ***"சத்தியமே முக்கியம்"*** *என்றார்.*

தவத்தில் நிலைப்பெற்றவரான பௌருசிஷ்ட்டி முனிவர் ***"தவமே முக்கியம்"*** *என்றார்.*

முத்கலரின் மகனான நாக முனிவர் ***"கற்றலும் கற்பித்தலுமே முக்கியம்"*** *என்று கூறினார்.*

ஏனெனில் அதுவே தவம், அதுவே தவம்.

இதில் சில பண்புகளும், கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலே கூறிய உபாஸனைகளனைத்தும் நற்பண்புகளுடனும், செயல்களுடனும் செய்தால்தான் அதன் பலனை அடைய முடியும்.

வேதத்தை கற்றல், பிறருக்கு கற்றுக்கொடுத்தல், கற்றதை சரியாக புரிந்து கொள்ளுதல், உண்மையை பேசுதல், தவம், விரதம், போகத்தை அனுபவிக்காதிருத்தல், உணவில் கட்டுபாடு, உடலுக்கும், மனதுக்கும் நன்மையை கொடுக்கக்கூடியதை சாப்பிடவேண்டும். அளவுடன் சாப்பிட வேண்டும். புதியதாக சமைத்து சாப்பிட வேண்டும், புலனடக்கம், மனவடக்கம், யாகத்திற்கு பயன்படுத்தும் அக்னியை பாதுகாத்தல், இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட யாகங்களை செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அக்னிஹோத்ரம் காலையும், மாலையும் செய்ய வேண்டும். விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும், மனிதர்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும், சந்ததியை வளர்த்தல், தன் புத்திரனுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகளை தவறாது செய்தல், சந்ததி உற்பத்திக்கு கணவன் - மனைவி சேர்தல், பேரக்குழந்தைகளை அடைவதற்கு புத்திரர்களுக்கு மணம் செய்வித்தல் போன்ற விதிகளை கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மேலும் ராதீதரன் என்ற ரிஷி வாய்மையே மேலானதாக கருதுகின்றார் என்றும், தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பௌருசிஷ்ட்டி ரிஷி தவத்தை மேலானதாகவும் கூறுவதாகவும் இங்கு சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

நாக என்கின்ற ரிஷி **வேதத்தை கற்றலும், கற்பித்தலும்தான்** *மேலான தவமாக கருதுவதாக சொல்லப்படுகின்றது.*

பத்து முக்கியமான கடமைகள்
****

கற்பதும், கற்பிப்பதும்தான் மாணவப் பருவத்தில் ஒருவன் செய்ய வேண்டிய மிக முக்கியமான கடமை. அவன் கற்க வேண்டும், இளையவர்களுக்கு கற்பிக்க வேண்டும். இது ஒவ்வொருவனது முக்கிய கடமை என்பதை வலியுறுத்துவதற்காக மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படுகிறது.

பாடங்களை கற்பதுடன் அவன் தன்னை ஒரு நல்ல மனிதனாக உருவாக்கிக் கொள்ளவும், அதற்கு அடிப்படை தேவைகளாக இந்த உபநிஷதம் கூறுகின்ற ரத்தினங்கள் போன்ற பத்து கோட்பாடுகளையும் ஒவ்வொன்றாக காண்போம்.

1. *ரிதம்:*

சற்றே அமைதியாக நின்று கவனிப்பவர்களுக்கு, இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரு மாறாத ஒழுங்குமுறையுடன் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரியவரும். இந்த ஒழுங்கு முறையே ரிதம் ஆகும்.

பிரபஞ்சவெளியில் கோடானு கோடி ஒளிக்கோளங்களும், நட்சத்திரக் கூட்டங்களும் ஒன்றின் மீது ஒன்று மோதாமல் ஒழுங்கு முறையுடன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பூமியை எடுத்துக்கொண்டால், உரிய காலங்களில் பருவங்கள் மாறுவதும், காற்று வீசுவதும், மழை பொழிவதும் அனைத்தும் ஓர் ஒழுங்கு முறையுடன் நிகழ்கின்றன.

இதனைப்புரிந்து கொண்டு வாழும் போது இயற்கை நமக்கு அனுகூலமாக அமைகிறது. மாறாக, இந்த ஒழுங்குமுறைக்குப் பாதகமாக வாழும்போது இயற்கையின் சீற்றத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எனவே இயற்கையின் திட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு வாழ வேண்டும்.

*2. **உண்மை:***

----

*உண்மை என்பதை மிகவும் கவனமாகக் கையாள வேண்டும். '**யாருக்கும் தீமை விளைவிக்காத சொல்தான் உண்மை**' என்று திருக்குறள் கூறுவதை அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும்.*

உண்மை பேச வேண்டும், இனிமையாகப் பேச வேண்டும், இனிமையல்லாத உண்மையைப் பேசக்கூடாது. உண்மையல்லாத இனியதையும் பேசக்கூடாது.

*இதுவே சான்றோர்கள் காலம் காலமாக கடைப்பிடிக்கின்ற தர்மமாகும். இத்தகைய இனிமையான உண்மைப்பேச்சை '**வாக்கினால்செய்கின்ற தவம்**' என்கின்றது கீதை.*

*3. **தவம்:***

-----

*உபவாசம் போன்ற விரதங்கள், தேவைகளைக் குறைத்தல், தேவையற்ற **பேச்சைக் குறைத்தல்,** போன்ற பயிற்சிகள் மூலம் புலன்களின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தப் பழகுதல் தவம் எனப்படும்.*

*4. **தமம்:***

-----

*புலக்கட்டுப்பாடு, '**புலன்கள் புற உலகை அனுபவிப்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டுள்ளன.**' என்கிறது கட உபநிஷதம். புலன்களை அலையவிட்டு அதன் பின்னால் செல்பவன் அழிகிறான் என்று கட உபநிஷதமே எச்சரிக்கையும் செய்கிறது.*

*5. **சமம்:***

மனம் பரப்பரப்பின்றி அமைதியாக இருத்தல். படபடத்துக் கொண்டிருக்கும் மனத்தால் எந்த விஷயத்தையும் தெளிவாக ஆராய முடியாது.

சரியாக எதையும் நிறைவேற்ற முடியாது. எனவே மனத்தைச் சாந்தமாக வைத்துக்கொள்வது அவசியம்.

*6. **வேள்விகள்:***

பிரபஞ்சத்திலிருந்து நாம் பெற்றதைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் வண்ணம் நமது வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதே வேள்வி என்று ஏற்கனவே கண்டோம்.

*(i) **தேவ யஜ்ஞம்:***

பூஜை முதலியவை. இறைவனிடமிருந்து பெற்றதை இதன் மூலம் அவருக்கு திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்.

*(ii) **ரிஷி யஜ்ஞம்:***

சாஸ்திரங்களைப் படித்தல், கற்பித்தல், நமது ரிஷிகளிடமிருந்து பெற்ற அறிவைச் சரியான வழியில் செலவிட்டு, அதன்மூலம் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்.

*(iii) **பித்ரு யஜ்ஞம்:***

பெற்றோருக்கான கடமைகளைச் செய்தல், முன்னோர் பெருமையை நிலை நாட்டும் வண்ணம்

வாழ்தல். பெற்றோரிடமிருந்தும், முன்னோர்களிடமிருந்தும் பெற்றவற்றை இதன் மூலம் திருப்பிக் கொடுத்தல்.

(iv) நர யஜ்ஞம்:

பிற மனிதர்களுக்கு உதவுதல். சமுதாயத்திடமிருந்து நாம் பெற்றதை இதன்மூலம் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்.

(v) பூத யஜ்ஞம்:

பிற உயிரினங்களுக்கு உதவுதல். இயற்கையிலிருந்து நாம் பெற்றதை இதன்மூலம் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்.

இந்த ஐந்து வேள்விகளின் மூலம் நாம் பிற உயிர்களுடன், பிற மனிதர்களுடன், பெற்றோருடன், பெரியவர்களுடன், இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்கிறோம்.

7. அக்னிஹோத்ரம்:

இல்லறத்தானின் தினசரிக் கடமைகளுள் ஒன்று இது. வீட்டில் அக்கினியை நிறுவி, உரிய மந்திரங்களுடன் உரிய பொருட்களைச் சமர்பித்து தேவர்களையும்,

இறந்த முன்னோர்களையும் வழிபடுவதே அக்னிஹோத்ரம்.

8. விருந்தினரைப் பேணுதல்:

'விருந்தினர் தெய்வமே' *என்று இதே உபநிஷதம் இனி வரும் பகுதிகளில் கூறவுள்ளது. முந்தைய காலங்களில் விருந்தினரை உபசரித்தல் என்ற இந்தப் பண்பு இந்தியாவில் மிகவும் போற்றப்பட்டது. ஆனால், தற்பொழுது வேகமாக மறைந்து வருகிறது என்று சுவாமி விவேகானந்தர் மிகவும் வருந்தினார்.*

9. மனிதகுல நன்மை:

தனக்கு நன்மை தரவல்ல செயல்களையே மனிதன் செய்வான். ஆனால், ***'நான்'*** *என்ற எல்லையைக் கடந்து இன்னும் சிலருக்காவது நன்மை தருகின்ற செயல்களைச் செய்ய அவன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய பயிற்சிகள் அன்றைய கல்வித் திட்டத்தில் இருந்தது. மாணவர்களுக்கும் அந்த நாட்களில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது.*

10. நல்ல சந்ததியை உருவாக்குதல்:

ஓர் இல்லறத்தானின் தலையாய கடமை இது. இதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகவே இந்தக் கருத்து மூன்று கோணங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

நல்ல மக்கள், நல்ல பேரப்பிள்ளைகள், நல்ல சந்ததி என்று மூன்று முறை சொல்லப்பட்டுள்ளது. நல்ல சந்ததியை உருவாக்க வேண்டுமென்றால் தான் நல்லவனாக, ஒழுக்கம் நிறைந்தவனாக, நல்ல வழியில் செல்பவனாக இருக்க வேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் தன்னுடைய விட்டில் தன் பிள்ளைகளை நல்லவர்களாக வளர்த்து, தன்னை சார்ந்த உறவினர்களை நல்லவர்களாக மாற்றி, அருகாமையில் பழகும் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்களையும் நம்மை பார்த்து நல்ல பழக்க வழக்கங்களுக்கு கொண்டுவந்து, அந்த வீதியை நல்வழி படுத்தி, பிறகு நாம் வசிக்கும் ஊரை நல் மக்களாக மாற்றி, இந்த சமுதாயத்தினை ஓர் நல்ல சமுதாயமாக மாற்ற முடியும் என்று நல்வழியின் முக்கியத்துவத்தை இங்கே கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு சமுதாயத்தில் ஒரு நல்ல குடிமகனாக உருவாவதற்கான அடிப்படைப் பண்புகள் மாணவப் பருவத்திலேயே புகட்டப்பட்டன. நன்கு வளர்க்கப்பட்டன.

சுயதூண்டுதல்
****

வாழ்க்கைக் கல்வியின் அடுத்த அம்சம் சுயத் தூண்டுதல். ஒரு இலட்சியத்தை எடுத்துக்கொண்டு முன்னேறும் போது, சில வேளைகளில் லட்சியம் மறந்து போவதுண்டு, சில வேளைகளில் இலட்சிய நாட்டம் நீர்த்துப்போவதும் உண்டு. **எனவே தினமும் அதனை நினைவூட்டிக் கொள்வது நல்லது.** *இது சுயத் தூண்டுதல் எனப்படுகிறது.*

இத்தகைய மந்திரங்கள் நமது வேதங்களிலும், உப நிஷதங்களிலும் ஏராளம் உள்ளன. உபநிஷதங்களைப் படிக்கும் போது மட்டுமல்லாமல், இவற்றைப் பொருளுணர்ந்து அவ்வப்போது ஓதுவது நாம் நமது இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருக்க உதவும். இத்தகைய மந்திரங்கள் நம்மை நமது சுய கௌரவத்தில் நிலைபெறச் செய்கின்றன. அத்தகையதொரு மந்திரம் இது.

அனுவாகம் - *10*
================

அஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரேரிவா | கீர்த்தி: ப்ருஷ்ட்டம் கிரேரிவ | ஊர்த்வ பவித்ரோ வாஜினீவ ஸ்வம்ருதமஸ்மி | த்ரவிணக்ம் ஸவர்ச்சஸம் | ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷித: | இதி த்ரிசங்கோர் வேதானுவசனம் ||

ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த பிறகு திரிசங்கு என்ற ரிஷி கூறியவைகள் இந்த அனுவாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதை ஜபம் செய்ய நல்ல ஸம்ஸ்காரங்கள் மனதில் வந்து சேரும். த்வைத வாஸனைகள் மீது அத்வைத வாஸனைகள் எழுதப்படும்.

நம்மிடத்தே இருக்கின்ற சம்சார பாவனைகள் நீங்கி திரிசங்கு வசனங்கள் நமக்கு ஆத்ம ஞான பாவனைகள் வந்து சேரும். பிறகு இது கண்ணுக்கு தெரியாத பாவங்களையும் நீக்கிவிடும். இந்த பாவங்கள் வேதாந்தம் தொடர்வதற்கு தடையாக வந்து சேரலாம்.

இதை சிரத்தையுடன் ஜபம் செய்வதால் நமக்கு வரும் தடைகள் நீங்கும். அர்த்தத்தை புரிந்து கொண்டு ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

திரிசங்கு ரிஷி கூறியது.

நானே அனைத்து பிரபஞ்சத்திற்கும், சம்சாரத்திற்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்றேன். நான் சம்சாரத்தை நாசம் செய்தவன்.

வைராக்கியம், ஆத்மஞானத்தினால் அந்த ரிஷி இதை செய்திருக்கின்றார்.

என்னுடைய புகழானது மலை உச்சி அளவுக்கு ஓங்கி இருக்கின்றது. தேவலோகம் வரை என்னுடைய புகழ் வளர்ந்திருக்கின்றது.

இது இவரிடத்தில் உள்ள மனநிறைவை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

எவனொருவன் தன்னையே நேசிக்கின்றானோ அவனுக்கு மற்றவர்கள் தன்னை புகழ வேண்டும் என்ற எண்ணமே வராது.

உதாரணமாக கர்ணன் தான் சத்திரியன் என்று குந்திதேவி மூலம் அறிந்து கொண்டபின் மற்றவர்கள் அவனை தேரோட்டி என்று சொல்லும் போதும் கூட அவன் வருந்தவில்லை.

நான் முழுமையானவனாகவும், தூய்மையானவனாகவும் இருக்கின்றேன்.

சூரிய தேவதை போல நான் அழியாத ஆத்ம தத்துவமாக இருக்கின்றேன்.

ஒளிப்பொருந்திய பிரம்ம தத்துவமாக இருக்கின்றேன், அதை அடைந்தவனாக இருக்கின்றேன். நான் பிரம்ம ஸ்வரூபம் என்ற அறிவுடனே செயல்படுகின்றேன். எப்பொழுதும் பிரம்ம ஞானத்தில் நிலைபெற்று இருக்கின்றேன்.

மரணமற்றவனாகவும், மாற்றமில்லாதவனாகவும் இருக்கின்றேன்.

நான் மரணமற்ற நிலையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றேன்.

இவ்வாறு திரிசங்கு என்ற ரிஷி கூறினார்.

கடமைகள்
****

கல்வி முடிந்து வெளியேறுகின்ற மாணவர்களுக்கு, பிரியும் வேளையில் ஆச்சாரியர் அளிக்கும் செய்திபோல் அமைகிறது இந்தப் பகுதி. குருகுல வாசம் முடிந்த பின் மாணவர்கள் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முக்கியமான 15 கடமைகள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அனுவாகம் - *11.1*
================

வேதமனூச்யாசார்யோ ந்தேவாஸினமனுசாஸ்தி | ஸத்யம் வத | தர்மம் சர| ஸ்வாத்யாயான்மா ப்ரமத: | ஆசார்யாய ப்ரியம் தனமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சேத்ஸி: ||

இதில் சில பண்புகள், கடமைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த பண்புகள்

இருந்தால்தான் ஆத்ம ஞானத்தை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையே மனதில் எழும்.

வேதத்தை ஓதும் முறையை புகட்டிய பின் மாணவனிடத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு உபதேசிக்கின்றார்.

உண்மையை பேசு, தர்மத்தை பின்பற்று, வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தர்மத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிரு. அதர்மத்தை செய்யாதே. வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களை செய், நிஷித்த கர்மங்களை செய்யாதே. சாஸ்திரம் படிக்கும்போது கவனக்குறைவாக இருக்காதே. குருவிடம் கேட்ட சாஸ்திரத்தை கவனக்குறைவாக கூட படிக்காமல் இருந்து விடாதே. குருவுக்கு தேவைப்படும் பொருட்களை கொடுக்க வேண்டும். வம்சத்தொடரை அறுத்துவிடாதே.

அனுவாகம் - 11.2
================

ஸத்யான்ன ப்ரமதிதவ்யம் | தர்மான்ன ப்ரமதிதவ்யம் | குசலான்ன ப்ரமதிதவ்யம் | பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் | ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் | தேவபித்ரு கார்யாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

உண்மை பேசுவதிலும் கவனக்குறைவாக இருந்து விடாதே. வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகளிலிருந்து விலகி விடாதே. உன்னைப்

பாதுகாத்துக் கொள்வதில் கவனக்குறைவாக இருந்து விடாதே. வாழ்க்கையில் முன்னேறிக் கொண்டிரு. வாழும் வாழ்வின் தரத்தை உயர்த்தி கொண்டிரு. ***சாஸ்திரத்தை கற்பதிலிருந்தும், கற்றதை மற்றவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்காமலும் இருந்து விடாதே.*** *தேவர்களுக்கும், பித்ருகளுக்கும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை தவறாமல் செய்ய வேண்டும்.*

அனுவாகம் - *11.3*

================

மாத்ரு தேவோ பவ | பித்ரு தேவோ பவ | ஆசார்ய தேவோ பவ | அதிதி தேவோ பவ ||

தாயையும், தந்தையையும்,ஆசிரியரையும், விருந்தினரையும் கடவுளாக கருதுபவனாக இரு. இவர்களிடன் என்ன குறைகள் இருந்தாலும் அவைகளை கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளாமல் எந்தவித நிபந்தனையின்றி இவர்களை தெய்வமாக வணங்க வேண்டும். இவர்களிடமிருந்துதான் பலவிதமான பலன்களை அடைகின்றோம். சொல்லாமல் வரும் விருந்தினர்களையும் தெய்வமாக கருத வேண்டும்.

அனுவாகம் - 11.4
================

யான்யனவத்யானி கர்மாணி | தானி ஸேவிதவ்யானி | நோ இதராணி | யான்யஸ்மாகக்ம் ஸுசரிதானி | தான் த்வயோபாஸ்யானி | நோ இதராணி ||

எது தர்மம், எது அதர்மம் என்பதை அறிந்து கொள்ள **மூன்று வழிகள்** உண்டு.

1. வேத சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டது.

2. ரிஷிகளால் எழுதப்பட்ட ஸ்மிருதிகள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், இவைகளில் சொல்லப்பட்டது.

3. இப்பொழுது உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சான்றோர்களின், மகான்களின் வாழ்க்கை முறை.

என்ற இந்த மூன்று வழிகளாலும் தர்ம அதர்ம நெறிகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

எந்தச் செயல்கள் குற்றமற்றதாக இருக்கின்றதோ, மேற்கூறிய மூன்று பிரமானங்களினாலும் நிந்திக்கபடாததாக அவைகளை பின்பற்ற வேண்டும்.

மற்றவற்றை பின்பற்ற கூடாது.

பெரியோர்களிடத்தில், சான்றோர்களிடத்தில் காணப்படும் நல்ல விஷயங்களை மட்டுமே பின்பற்ற வேண்டும். மற்றவற்றை பின்பற்ற கூடாது.

அனுவாகம் - 11.5
==================

யே கே சாஸ்மச்ச்ரேயாக்ம்ஸோ ப்ராஹ்மணா: |
தேஷாம் த்வயாஸனேன ப்ரச்வஸிதவ்யம் ||

நம்மை காட்டிலும் வயதிலும், அனுபவத்திலும்,, அறிவிலும் பெரியோர்கள், பண்பாளர்கள் வந்தால், அவர்களுக்கு அமர இருக்கை கொடுத்து, அவர்கள் களைப்பை போக்க வேண்டும். அவர்களோடு அதிகம் பேசாமல், அவர்கள் கூறும் நல்ல விஷயங்களினால் அறிவை அடைய வேண்டும்.

அனுவாகம் - 11.6
================

ச்ரத்தயா தேயம் | அச்ரத்தயா தேயம் | ச்ரியா தேயம் | ஹ்ரியா தேயம் | பியா தேயம் | ஸம்விதா தேயம் ||

இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள் எப்படி தானம் செய்ய வேண்டும் என்று இங்கு கூறப்படுகின்றது.

சிரத்தையுடன் தானம் செய்ய வேண்டும், மனமுவந்து கொடுக்க வேண்டும்.

சிரத்தையில்லாமல் தானம் செய்யக்கூடாது.

அதிகமாக கொடுக்க வேண்டும். வெட்கத்துடன் கொடுக்க வேண்டும், இவ்வளவுதான் கொடுக்க முடிகின்றது என்ற சங்கோஸத்துடன் கொடுக்க வேண்டும்.

அக்கறையுடன், பயந்து கொண்டு கொடுக்க வேண்டும்.

சரியான அறிவுடன் தானம் செய்ய வேண்டும். அதாவது தேவைப்படும் இடத்தில், காலத்தில், தகுதியுடையவருக்கு தானம் செய்ய வேண்டும்.

அனுவாகம் - 11.7
================

அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸா வா வ்ருத்த விசிகித்ஸா வா ஸ்யாத் | யே தத்ர ப்ராஹ்மணா: ஸம்மர்சின: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தத்ர வர்த்தேரன் | ததா தத்ர வர்த்தேதா: ||

அதாப்யாக்யாதேஷு | யே தத்ர ப்ராஹ்மணா: ஸம்மர்சின: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தேஷு வர்த்தேரன் | ததா தேஷு வர்த்தேதா: ||

ஒருவேளை கடமையைப் பற்றிய சந்தேகம் வந்தால், வாழ்க்கையில் கையாளும் விஷயத்தில், விவகாரத்தில் சந்தேகம் வந்தால், அந்த நேரத்தில் சான்றோர்கள், சாஸ்திரத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள், கற்றதை தமது வாழ்வில் கடைபிடிப்பவர்கள், எப்பொழுதும் நடுநிலைமையோடு வாழ்பவர்கள், தீய பண்புகள் இல்லாதவர்கள், மென்மையான மனதையுடையவர்கள், தர்மத்தில் நிலை பெற்றவர்கள், பின்பற்றுபவர்கள், இப்படிப்பட்ட குணங்களையுடையவர்களிடம் அந்த சூழ்நிலையில் எப்படி நடந்து கொள்வார்களோ அவ்விதம் நீ நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் அதர்மப்படி வாழ்பவர்களிடத்தில், குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்களிடத்தில் அவர்கள் எப்படி நடந்து கொள்வார்களோ அதே மாதிரி நடந்து கொள்.

உதாரணமாக நம்மை உதாசீனப்படுத்துபவர்களை நாமும் உதாசீனப்படுத்த நினைப்போம், நமக்கு தீமை செய்பவர்களுக்கு நாமும் தீமை செய்ய நினைப்போம் இந்த நிலையில் நம்முடைய எண்ணத்தை நீக்கி, சான்றோர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்வார்களோ அதேபோல நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

அனுவாகம் - 11.8
================

ஏஷ ஆதேச: | ஏச உபதேச: | ஏஷா வேதோபநிஷத் | ஏததனுசாஸனம் | ஏவமுபாஸிதவ்யம் | ஏவமுசைததுபாஸ்யம் ||

இதுதான் வேதத்தினுடைய கட்டளை (ஆதேஷம்). இதுவே ஸ்மிருதியின் உபதேசம். இதுதான் வேதத்தினுடைய ஸாரம் (சுருக்கமான நீதி). இது (அனுசாஸனம்) இறைவனுடைய கட்டளை. இவ்விதத்தில் நம்முடைய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

நன்றி கொள்க!
****

அனுவாகம் - 12
==============

ஓம் சன்னோ மித்ரச்சம் வருண: | சன்னோ பவத்வர்யமா | சன்ன இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: | சன்னோ விஷ்ணுருருக்ரம: | நமோ ப்ரஹ்மனே | நம்ஸ்தே வாயோ | த்வமேவ ப்ரத்யஷம் ப்ரஹ்மாஸி | த்வாமேய ப்ரத்யஷம் ப்ரஹ்மாவாதிஷம் | ரிதமவாதிஷம் | ஸத்யமவாதிஷம் | தன்மாமாவீத் | தத் வக்தாரமாவீத் | ஆவின்மாம் | ஆவீத் வக்தாரம் || ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

சாந்தி மந்திர விளக்கம்:

இந்த மந்திரம் முதல் சாந்தி மந்திரம் போன்றது. ஆனால் அங்கே **'போற்றுகிறேன்'** *(விதிஷ்யாமி),* **'காப்பாராக'** *(ஆவது) என்று இருந்தது. இங்கே* **'போற்றினேன்'** *(அவாதிஷம்),* **'காத்தார்'** *(ஆவீத்) என்று உள்ளது.*

ஆரம்ப மந்திரத்தில் பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டது. இங்கே அந்தப் பிரார்த்தனை நிறைவேறிவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

சீக்ஷாவல்லி முடிவுற்றது.

அத்தியாயம் - 2

(ப்ரஹ்மானந்தவல்லி)

வாழ்க்கையைத் தன் போக்கில் போக விடாமல், எப்படி வாழவேண்டும் என உணர்ந்து, அனுபவித்து வாழுமாறு இந்த உபநிஷதம் கூறுகிறது. எந்த எந்த அம்சங்களால் அத்தகையதொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு வாழலாம் என கண்டதில் முதலில் சிக்ஷா வல்லியில் சரியான அறிவைப் பெறும் கல்வி பற்றி பார்த்தோம். இந்த இரண்டாம் பகுதியில் நம்மை இன்னும் ஒரு படி மேலே செல்லத் தூண்டுகிறது.

உலகின் சிந்தனையாளர்களுள் மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் தங்கள் சிந்தனையை தூண்டி விட்ட கேள்வி இது - மனிதன் என்பவன் யார்? அதாவது நாம் யார்? உண்மையில் நாம் இந்த உடம்பா? மனமா? அல்லது இவற்றின் சேர்க்கையா? இவை தவிர வேறு ஏதாவது உள்ளதா? இத்தகைய கேள்விகளுக்கு கிடைத்த விடைகள் பல. அவற்றுள் ஒன்றை இங்கே காண்கிறோம்.

மொத்தத்தில் மனிதனைப் பற்றிய, அதாவது நம்மைப்பற்றிய ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சியாக அமையப்போகிறது வருகின்ற இந்தப் பகுதிகள். படைப்பில் நமது இடம் எது, நாம் அனுபவிக்கத்

தக்க ஆனந்தத்தின் உயர்ந்த எல்லை எது என்பவற்றை இந்தப் பகுதிகள் ஆராய்கிறது.

ஸ்ரீசங்கரரின் விசாரம்:
====================

(பரம புருஷார்த்த ஸாதன விஷய சிந்தாந்தம்)

பரம புருஷார்த்தமான மோட்சத்தை அடையும் ஸாதனத்தை பற்றிய விசாரம். கர்மம், வித்யா இரண்டைப்பற்றிய விசாரம்.

கர்ம காண்டத்தில் கர்மமே சாதனமாக சொல்லப்படிருக்கின்றது.

ஞான காண்டத்தில் ஞானமே சாதனமாக சொல்லப்படிருக்கின்றது.

இந்த இரண்டிலும் சாத்தியம் என்ன?

கர்மம் செயலில் ஈடுபட தூண்டுவது, செய்யாதே என்று தடுப்பது.

கர்மம் என்ற சாதனத்தின் மூலமாக ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கு தகுதிப்படுத்தப்படுகிறது. ஞானத்தின் சாத்தியம் நேரடியாக மோட்சத்தையடைய

*உதவுகின்றது. இதைத்தான் **ஸ்ரீசங்கரர்** விளக்க வருகின்ற சித்தாந்தம்.*

__கேள்வி - 1__

காம்ய, நிஷித்த கர்மங்கள் செய்யாமல் இருந்தாலே பாவ - புண்ணியங்கள் வராது. விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் செய்வதனால் பிராரப்த கர்மபலன்களை தீர்த்து விடலாம் அல்லவா?

__பதில் - 1__

சஞ்சித கர்மபலன்களை எவ்வாறு தீர்க்க முடியும். கர்மங்கள் பாவ - புண்ணியத்தை கொடுக்க கூடியது. ஞானத்தில் மட்டும்தான் புண்ணியங்களை சேர்க்காமல் இருக்கலாம், மோட்சத்தை அடையலாம்.

__கேள்வி - 2__

முழு வேதமே கர்மத்திற்காகவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. முழு வேதத்தையும் படிக்க வேண்டும் என்ற நியமம் இருக்கின்றது. வித்துவான் யாகம் செய்விக்கின்றான். எனவே முழு வேதத்தையும் படித்தவன் யாகத்தின் மூலமாக மோட்சத்தை அடைய முடியும். உபநிஷத் மூலமாகத்தான் மோட்சத்தை அடையலாம் என்றால், வேதத்தை முழுமையாக படி என்று சொல்லாமல்,

கர்ம காண்டத்தை மட்டும் படி என்று சொல்லியிருக்கலாமே?

<u>பதில் - 2</u>

வேதம் மேலும் மனனம், நிதித்யாஸனம் என்ற இரண்டு சாதனங்களை சொல்லியிருக்கின்றது. கர்மத்தை மட்டும் செய்து மோட்சத்தை அடையலாம் என்றால் இந்த இரண்டும் பயனற்றதாகி விடும். வேதம் பயனற்ற எதையும் உபதேசிக்காது. மேலும் கர்மம் நிலையற்ற பொருட்களைக் கொண்டு செய்யப்படுவது. இதனால் எப்படி நிலையான நித்யமான மோட்சத்தை அடைய முடியும்.

கேள்வி - 3

கர்மத்துடன் ஞானத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு மோட்சத்தை அடையலாமா?

<u>பதில் - 3</u>

அப்படி செய்யப்பட்டது என்றால் அது அநித்யம். எது செய்யப்பட்டது அது அழியக் கூடியது. வேதாந்தம் இருப்பதைத்தான் சொல்லும் புதியதாக ஒன்றை தோற்றுவிக்காது. ஞானம் எதையும் தோற்றுவிக்காது, இருப்பதைத்தான் காட்டும்.

கேள்வி - 4

விதவிதமான உபாஸனைகள் மூலமாக பிரம்மலோகத்தை அடையலாமே?

பதில் - 4

இதன்மூலம் சகுண பிரம்மனை அடையலாம், நிர்குண பிரம்மத்தை அடைய முடியாது.

கேள்வி - 5

ஞான-கர்ம ஸமுச்சயத்தின் மூலமாக மோட்சத்தை அடையலாமே?

பதில் - 5

ஞான - கர்ம ஸமுச்சயமே நடக்க முடியாது. இந்த இரண்டையும் சேர்க்கவே முடியாது. கர்மத்தின் ஸ்வரூபம் வேறு, ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் வேறு. ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் அகர்த்தா, இது பேதத்தை ஏற்படுத்திவிடும். அதனால்தான் கர்மத்தை விட்டு விட்டுத்தான் ஞானத்திற்கே செல்ல வேண்டும். எனவே ஞான - கர்ம ஸமுச்சயம் ஒரே நேரத்தில் நடக்க முடியாது. கர்ம காண்டம் அக்ஞானிகளுக்கு பயன்படும், முமுக்ஷுகளுக்கு மனத்தூய்மையை கொடுக்கும்.

கேள்வி – 6

ஞானத்தோடு கர்மத்தையும் துணையாக வைத்துக் கொள்ளலாமே?

பதில் – 6

மோட்சத்திற்கு தடையாக இருப்பது அக்ஞானம்தான். இந்த அக்ஞானத்தை நீக்குவதற்கு ஞானம் மட்டும் போதும். கர்மத்தின் துணை தேவையில்லை. உலகில் அனாத்மாவை பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு ஆசை வரும், அதை நிறைவேற்றுவதற்கு கர்மத்தை செய்வான். ஆத்மாவை பார்ப்பவனுக்கு ஆசையே எழுவதில்லை அதனால் கர்மத்தை செய்ய வேண்டிய தேவையில்லை.

வேதாந்தத்தை படிக்க வந்து விட்டால், கர்மத்தை விட்டுவிட்டு, சிரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம் மூலம் மோட்சத்தை அடைந்து விடலாம். கர்ம காண்டம் ஒருவனை ஞான காண்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் பிறகு அந்த சாதகன் கர்மத்தை விட்டு விட்டு ஆத்ம விசாரம் செய்து மோட்சத்தை அடைய வேண்டும்.

முகவுரை:
========

ஜீவ – ஈஸ்வர ஐக்கியம் ஆனந்தத்தின் அடிப்படையில் விளக்கபடுகின்றது.

ஆனந்த்த்தை விசாரம் செய்யப்படுகின்றது. எனவே இந்த வல்லியில் எல்லா அனுவாகங்களும் முக்கியமானவை. இதில் ஆத்ம விசாரம் செய்யப்படுவதால் இன்னொரு சாந்தி-பாடத்துடன் தொடங்குகிறது

பிரார்த்தனை

சாந்தி பாடம்:
****

ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புனக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை ||
ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

அந்த ஈஸ்வரன் உறுதியாக குரு-சிஷ்யனான எங்கள் இருவரையும் காப்பாற்றட்டும். இங்கு காப்பாற்று என்பது சிஷ்யனான என்னை அக்ஞானத்திலிருந்து விடுவித்து ஆத்மஞானத்தை கொடு என்றும், குருவுக்கு ஆயுளையும், ஆரோக்கியத்தையும் கொடு என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்,

அந்த ஈஸ்வரன் எங்களிருவரையும் காப்பாற்றட்டும். இங்கே காப்பாற்று என்பது ஞானத்தை அடைந்து அதன் பலனை அனுபவிப்பவனாக இருக்க வேண்டும், அதாவது ஞான நிஷ்டை அடைந்திட வேண்டும் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து முயற்சி செய்வோமாக. இங்கே சிஷ்யனின் முயற்சி என்பது வித்யாவை கவனமாக கேட்டல், சிந்தித்தல் பிறகு நன்கு புரிந்து கொள்வது, குருவின் முயற்சி பிரம்ம வித்யாவை சரியாக உபதேசித்தல், சிஷ்யர்கள் நன்றாக புரிந்து கொள்ளும் வகையில் உபதேசித்தல். எங்கள் இருவரால் படிக்கப்பட்டது ஒளி பொருந்தியதாக இருக்கட்டும், நினைவில் நன்றாக பதிய வேண்டும்.

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் வெறுக்காமல் இருப்போமாக. சிஷ்யனின் வெறுப்பு படிப்பில் கவனக்குறைவை கொடுக்கும். குருவின் வெறுப்பு சிஷ்யர்களுக்கு மன அழுத்தம் கொடுக்கும்.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

அனுவாகம் – 1.1

ஓம் ப்ரஹ்மவிதாப்னோதி பரம் | த்தேஷாப்யுக்தா | ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம | யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன் | ஸோச்னுதே ஸர்வான் காமான் ஸஹ | ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி ||

பிரஹ்மவித்3 ஆப்னோதி பரம் – பிரஹ்மத்தை அடைந்தவன் மேலானதை அடைகின்றான்."

இது இந்த உபநிஷத்தின் மையக்கருத்து.

எனவே இதற்கு சூத்ர வாக்கியம் என்று கூறலாம்.

முழு உபநிஷத்தின் சாரமாக இருக்கின்றது.

இதில் மூன்று கருத்துக்கள் இருக்கின்றது.

அவைகள்
----

1. விஷயம் – இது எதை குறித்து பேசுகின்றதோ,
2. சாதனம் – அந்த விஷயத்தை அறிய உதவும் கருவி,
3. பலன் – விஷயத்தை அறிவதனால அடையும் பலன்.

1. *விஷயம் – பிரம்மம் – பெரியது என்று பொருள், வரையறுக்கப்படாதது. நிரதிஸய வ்ருத்தி –எதனோடும் வரையறுக்கபடாத பெரிய ஒன்று.*

2. *சாதனம் – வித் (வேதனம்) – அறிதல், அந்த பெரிய ஒன்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.*

3. பலன் – பரம் ஆப்னோதி – பிரம்மத்தை அடைகின்றான்.

ஒரு இடத்தை அடைவதற்கு அதை அடையும் வழி மட்டும் தெரிவதால் அடைய முடியாது, ஏனென்றால் அது வரையறுக்கப்பட்டது. ஆனால் பிரம்மம் வரையறுக்கப்படாததாக இருப்பதால் அதை அறிந்தவுடனே அதை அடைந்து விடுவோம்.

ஞானத்திற்கும், மோட்சத்திற்கும் சாதன – சாத்தியம் சம்பந்தம் பேசப்படுகின்றது.

கேள்வி – 1.

பிரம்மம் என்பது எது, அதன் லட்சணம் என்ன?

கேள்வி – 2.

அதை எப்படி அறிந்து கொள்வது?

கேள்வி – 3.

பலன் என்றால் அது எத்தகையானது?

இந்த கேள்விகளுக்கு ஒரு ரிக் மந்திரத்தின் மூலமாக பதிலளிக்கப்படுகின்றது.

<u>பதில் - 1</u>

சத்யம், ஞானம், அனந்தம் ப்ரஹ்ம *என்ற இந்த வாக்கியம் பிரம்ம லட்சணத்தைக், ஸ்வரூபத்தைக் குறிக்கின்றது. சத்யம் என்றால் என்றும் இருப்பது, ஞானம் என்பது அறிவு ஸ்வரூபம், அனந்தம் என்பது எல்லையற்றது.*

இந்த லட்சணம் அனாத்மாக்களிலிருந்து பிரம்மத்தை பிரித்துக் காட்டுகின்றது.

இரண்டு விதத்தில் ஒரு பொருளை பிரித்துக் காட்ட முடியும்.

1. ***தடஸ்த லட்சணம்*** *- ஒருப் பொருளை அறிவதற்கு துணைப்புரியும் வேறொரு பொருளை கொண்டு அறிதல், ஆனால் அது அறியும் பொருளை சார்ந்ததல்ல. உதாரணமாக காகம் அமர்ந்துள்ள வீடுதான் ரகுவின் வீடு, என்று சொல்லுதல், காகம் பறந்து சென்றாலும், இருந்தாலும் அந்த வீட்டை அடையாளம் கண்டு கொள்வது.*

2. ***ஸ்வரூப லட்சணம்*** *- எந்தப் பொருளை கூறி அதன் மூலம் மற்றொன்றை விளக்குதல்,*

அந்தப் பொருள் அறியப்படும் பொருளிடத்தே இருக்கின்றது. அதன் தன்மையாகவே இருக்கின்றது. இங்கு பிரமத்தை விளக்க கூறும் லட்சணம் ஸ்வரூப லட்சணம்.

ஸத்யம் பிரம்மஹ:-
****

வாச்யார்த்தம் என்பது ஒரு சொல்லை கேட்டவுடனே மனதில் தோன்றும் அர்த்தம். எல்லா விவகாரங்களும் இதன் அடிப்படையில்தான் இருக்கும்.

லட்சியார்த்தம் என்பது சில சமயம் இந்த வாச்யார்த்தம் பயன்படாமல் போகலாம் அந்த நேரத்தில் அதற்கு சம்பந்தபட்ட வேறு ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு புரிந்து கொள்கின்றோம். இதையயே லட்சியார்த்தம் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஸத்யம் பிரஹ்ம என்ற வாக்கியத்தில் வாச்யார்த்தத்தை எடுத்து கொள்ளக்கூடாது, லட்சியார்தத்தை வைத்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லா பொருட்களிடத்தும் ஸத் + நாமரூபம் என்ற இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளது. மாற்றமடையும் பொருட்களின் நாமரூபங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தாலும் இருத்தல் என்ற அம்சம் என்றும் நிலையாக இருக்கும். ஆகவே இந்த வாக்கியத்தின்

அர்த்தம் நிலையாக இருத்தல் என்று லட்சியார்தத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இங்கு ஸத்யம் என்பது ஸத்-இருத்தல் என்பதைக் குறிக்கின்றது. காரணம் எப்போதும் ஸத்யம், காரியம் மித்யா.

களிமண்ணிலிருந்து உருவான பொருட்கள் அனைத்தும் மித்யா, களிமண் ஸத்யமாக, காரணமாக இருக்கின்றது. அதேபோல இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு காரணமாக இருப்பது பிரம்மன், எனவே அது ஸத்யமாக இருக்கின்றது.

ஞானம் பிரம்மஹ:-
****

பிரம்மன் ஸத்யமாகவும் இருக்கின்றது அதே சமயம் அறிவு ஸ்வரூபமாகவும் இருக்கின்றது. வாச்யார்த்தமாக பார்க்கும் போது ஞானம் என்பது மனதில் வரும் ஒன்றை பற்றிய அறிவு.

இதற்கு விருத்தி ஞானம் என்று அழைக்கப்படும்.

மனதில் தோன்றும் ஒரு பொருளைப்பற்றிய எண்ணம். நம் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் இரண்டு அம்சங்களாக உள்ளது.

1. அறிவு (சித்)
2. நாம-ரூபங்கள் (பொருட்கள்) (அ) எண்ணங்கள் (விஷயங்கள்).

இதில் அறிவானது எல்லா நிலைகளிலும் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. எனவே இதுவே பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாக லட்சணமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எல்லா எண்ணங்களுக்கும் சாட்சியாக இருப்பது, எல்லா அறிவுக்கும் அறிவு ஸ்வரூபமாக இருக்கின்றது.

அனந்தம் பிரம்மஹ:-
****

அனந்தம் என்பது எல்லையற்றது, பூரணமானது, வரையறுக்கப்படாதது என்று பொருட் கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த வாச்யார்த்தமே அதன் ஸ்வரூபத்தை உறுதிபடுத்துகிறது. ஒரு பொருள் மூன்று விதத்தில் வரையறுக்கப்படலாம். அவைகள் இடம், காலம், மற்றும் வேறொன்றினால்.

1. *தேச பரிச்சேதஹ – ஒரு பொருள் தேசத்தினல் வரையறுக்கப்படும். அதாவது ஒரு பொருள் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறிடத்தில் இருக்க முடியாது.*

2. எல்லாப்பொருட்களுக்கும் தோற்றம்-மறைவு இருப்பதால் அவைகள் காலத்தால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

3. ஒரு பொருளுக்கு குணங்கள் கொடுக்க கொடுக்க அதனுடைய வியாபிக்கும் விஸ்திரம் குறைந்து கொண்டே போகும்.

உதாரணமாக வெறும் மனிதர்கள் என்று கூறும்போது உலகிலுள்ள எல்லா மனிதர்களை குறிக்கும். இந்தியர்கள் என்று சொல்லும் போது இந்தியாவில் வசிக்கும் மக்களை மட்டும் குறிக்கின்றது. தமிழர்கள் என்று சொல்லும்போது தமிழ்நாட்டில் வசிப்பவர்களை மட்டும் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டே போகின்றது.

பிரம்மத்தை தவிர வேறொரு பொருள் இருந்தால் அது வரையறுக்கப்பட்டதாகி விடும்.

அது வரையறுக்கப்படாதது என்றால் அதைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் இல்லை என்று நிரூபிக்க வேண்டும்.

ஸத்துக்கு (உண்மைக்கு) வேறாக இருக்கின்றது என்றாலே அதை அஸத் (பொய்) என்று எடுத்துக்

கொண்டால் அது மாதிரி ஒன்றில்லை புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஸத்தும் அல்ல, அஸத்தும் அல்ல என்ற நிலையையே மித்யா என்று கூறப்படுகின்றது.

இந்த பிரபஞ்சம் மித்யா அது இருப்பது போல காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனால் இந்த பிரம்மத்தை ஒன்றும் செய்ய முடியாது எப்படி கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பினால் கயிற்றுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லையோ அது போல.

இந்த மூன்று குணங்களை உடையதாக இருப்பது இந்த பிரம்மம்.

அனந்தம் என்பது முடிவற்று இருத்தலையே குறிக்கின்றது. நாம் அடைய வேண்டிய அறிவுதான் இந்த அனந்தம். இதை தெளிவாக உறுதியுடன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த அனந்தம் முழு மன நிறைவு என்றும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

பிரம்மத்தை எப்படி, எங்கே, எதுவாக அறிய வேண்டும். என்ற வினவினால் அதை ஸத்யம், ஞானம், அனந்தமாக அறிய வேண்டும், தன்னுடைய புத்தியில், மனதில் அறிய வேண்டும், நானாக அறிய வேண்டும் என்று பதிலளிக்கப்படுகின்றது.

யோ வேத நிஹிதம் கு3ஹாயாம் பரமே வ்யோமன் ஸோஷ்னுதே ஸர்வான் காமான் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேத்

எவனொருவன் பிரம்மத்தை மேலான ஹ்ருதய ஆகாசத்திற்குள் இருக்கின்ற அந்தக்கரணத்திற்குள் இருப்பதாக அறிகின்றானோ அவனுக்கு ஆசைப்படுகின்ற எல்லா பொருட்களையும் அடைந்தவனாகின்றான்.

இவன் அறிவு ஸ்வரூபமான பிரம்மனாக இருந்து உடனடியாக எல்லா ஆசைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டவனாக இருக்கின்றான். பிரம்மத்தை அறிந்தவன் அதுவாகவே இருப்பதால், எல்லா ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் இருப்பதால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா ஆசைகளையும் நிறைவேற பெற்றவனாகின்றான்.

மனதில் இருப்பிடமாக நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஆகாசம் இருக்கின்றது. புத்திக்கு குஹா என்று கூறக்காரணம், அந்தக் காலத்தில் மனிதன் புதையலை குகைக்குள் ஒளித்து வைத்திருந்ததை போல,போகமும், மோட்சமும் இந்த புத்தியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதால் இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பிரம்மத்தை அறிபவனாக (பிரமாதாவாக) அறிய வேண்டும். அறியப்படும் பொருளாக (பிரமேயமாக) அறியக்கூடாது.

நம் புத்தியில் பிரம்மத்தை தவிர எல்லாவற்றையும் அறியப்படும் பொருளாகத்தான் அறிகின்றோம். பிரம்ம அறியப்படும் பொருளாக இல்லாததற்கு நான்கு காரணங்கள் இருக்கின்றது.

__அவைகள்__

1. *அது எதனாலும் வரையறுக்கப்படாதது.*

2. *அது இருமையற்றதாக இருப்பதால், பிரமேயமாக அறிய முடியாது. இருமை முதலில் அறிபவன், அறியப்படும்பொருள் என்பதிலிருந்துதான் தொடங்குகிறது. நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன என்ற உபநிஷத் வாக்கியம் இதை புரிய வைக்கின்றது.*

3. *இதன் ஸ்வரூபம் அறிபவனாக இருப்பதால் அது அறியப்படும் பொருளாக இருக்க முடியாது.*

4. *சேதனவாத் – அறிவு ஸ்வரூபமாக இருப்பதால் அறியப்படும் பொருளாக இருக்க முடியாது.*

எப்பொழுதும் எது அறியப்படுகின்றதோ அது ஜடமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

கேள்வி

பிரம்மன் ஏன் இரண்டாக இருக்க கூடாது? நான் என்னையே (ஸ்தூல உடலை) பார்க்கின்றேனே!!!

பதில்

இந்த உடல் நீயல்ல என்று தெரிந்துக்கொள், பிரம்மன் அவயங்களற்றது எனவே சாத்தியமல்ல. எனவே பிரம்மன் அறியப்படும் பொருள் அல்ல என்று திடமான அறிவை அடைய வேண்டும்.

கேள்வி

பிரம்மன் அறிபவனாக (பிரமாதாவாக) இருக்க முடியாதா?

பதில்

அறிபவன் என்றும் சொல்ல முடியாது. அப்படி சொன்னால் அதில் குறையுண்டு. அறிபவன் விதவிதமான பொருட்களை அறியும் போது அவனிடத்தில் மாற்றம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். எனவே இது மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதாக இருக்கின்றது.

சாஸ்திரத்தில் இரண்டு வகையான அறிபவன்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அவைகள்

1. *நம்முடைய புத்தி – இதுதான் எண்ணங்களினால் மாற்றங்கள் அடைந்து அறிவை அடைகின்றது. சிதாபாஸத்தின் உதவியால் இது நடைபெறுகின்றது.*

2. *சாஸ்திரத்தின் உபதேசப்படி புத்தியும் ஜடம்தான், ஆனால் அறிவுடன் எப்படி செயல்படுகின்றது. இந்த புத்தியை அறிந்து கொண்டிருப்பவன் இன்னொரு பிரமாதா. இந்த ஆத்மா என்ற பிரமாதாவிற்கு புத்தியானது அறியப்படும் பொருளாகின்றது. புத்தியானது விகாரமடைந்து பிரமாதாவாக இருக்கின்றது. ஆத்மாவானது நிர்விகாரமாக இருந்து கொண்டு பிரமாதாவாக இருக்கின்றது. எனவே அறிபவன் நான் என்று சொல்லும்போது புத்தியை புரிந்து கொள்ளாமல் அதை பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாதான் அறிபவன் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.*

விசாரம்:-

கேள்வி

எங்கும் இருக்கின்ற பிரம்மத்தை எப்படி அடைய முடியும்?

பதில்

ஒன்றை அறியாமலிருந்தால் அதை அடையாமல் இருத்தலாகும், அதே சமயம் அதை அறிந்து கொண்டால் அதை அடைந்தவனாகின்றான். உதாரணமாக பத்தாவது மனிதனை தெரிந்தவுடன் அவனை அடைந்தவனாகின்றான்.

(ஒரு ஆற்றை கடந்த 10 நபர்கள் ஆற்றின் மறு கரையை அடந்த உடன் அவர்களை எண்ணிப்பார்க்கின்றனர். எண்ணிக்கையில் எண்ணுபவன் தன்னை விட்டு விட்டு மீதமுள்ள 9 நபர்களை மட்டுமே எண்ணிவிட்டு ஒருவனை காணவில்லை என்பது கருத்து)

எல்லா பொருட்களையும் அடைந்து விட்டான் என்பதற்கு அவன் முழு மனநிறைவை அடைந்து விட்டான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நானேதான் எல்லா ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு எல்லா ஆசைகளையும் அனுபவித்துக்

கொண்டிருக்கின்றேன். நம்மிடத்தே இருக்கும் பொறாமை, கோபம் நமக்கே தெரியாமல் இருக்கும். வெளிப்பட வேண்டிய நேரத்தில் நம்மையும் மீறி வெளியே வந்து நம்மை துயரத்தில் ஆழ்த்தி விடும், மூடனாக மாற்றி விடும், தகாத செயலுக்கு தூண்டி விடும்.

அவனுடைய மனதிலிருக்கும் எல்லா ஆசைகளும் நீக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக கார் வாங்க வேண்டும் என்ற ஆசை அதை வாங்கியவுடன் அதன் மீதுள்ள ஆசை நீங்கி விடுகின்றது. அதேபோல பணத்தை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசை அதை அடைந்ததும் நீங்கிவிடுகின்றது. இவ்வாறு எல்லா பொருட்களும் அவைகளை அடைந்தவுடன் நீங்கிவிடுகின்றன.

ஆத்ம ஞானத்தால் எல்லா ஆசைகளும் நீங்கி விடும்.

ஆசை எழுவதற்கு காரணம் மனதிலுள்ள நிறைவற்ற நிலை. இந்த மனநிறைவற்ற தன்மைக்கு காரணம் நம் உடல், மனம், புத்தியில் இருக்கின்ற நான் என்ற அபிமானத்தினால்தான். இந்த சரீரத்தின் தேவைகள், மனதின் தேவைகள் என்னுடையதாகின்றது. இந்த தேவைகள் எப்பொழுதும் இருந்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். இதனால்தான் நம் மனம் எப்பொழுதும் மனநிறைவற்று இருக்கின்றது.

ஆத்மாவை பற்றிய அறியாமை இந்த மனநிறைவற்ற நிலையில் வைத்திருக்கின்றது, மனநிறைவற்ற நிலை ஆசைகளை உருவாக்குகின்றது.

எனவே ஆசைகளின் மூலமான அறியாமை நீங்கிவிட்டால் அவைகளும் நீங்கிவிடும். பசியானது சாப்பிட்டவுடன் நீங்கிவிடுவது போல, ஆசையானது ஆத்ம ஞானம் வந்தவுடன் நீங்கிவிடும்.

ஆசைகள் இரண்டு வகை

1. *பந்தப்படுத்துகின்ற ஆசைகள்,*
2. *பந்தப்படுத்தாத ஆசைகள்.*

எந்த ஆசையும் நிறைவேறினாலும், நிறைவேறாவிட்டாலும் மனநிறைவுடன் இருப்போம். எந்த ஆசைகள் நிறைவேறாவிட்டால் நாம் துயரம் அடைகின்றோமோ அவைகள் முதல் வகையான ஆசை.

பிராரப்த கர்ம்மானது சரீர அபிமானத்தில் வைத்திருக்கும், ஆனால் சரீரத்திற்கு வரும் நலம், கேடு அவனை பாதிப்பதில்லை.

ஞானியிடத்து வரும் ஆசையானது ஈஸ்வரனின் சங்கல்பமாக இருக்கும்.

இவ்விதம் ரிக் மந்திரம் முடிவடைகின்றது. சூத்திரம் என்பது சுருக்கமான வாக்கியம், விருத்தி என்பது சுருக்கமான விளக்கம், வியாக்யானம் என்பது விரிவான விளக்கம்.

அனுவாகம் – 1.2
===============

இதில் பிரம்மத்தை பற்றி விரிவாக விளக்கப்படுகின்றது. அத்யாரோப அபவாத நியாயம் என்ற முறையில் சிஷ்யர்களுக்கு விளக்கப்படுகின்றது.

அத்யாரோபம் என்பது தெரிந்தே ஒன்றின் மீது வேறொன்றை ஏற்றி வைத்தல், அபவாதம் என்பது ஏற்றி வைத்ததை இல்லையென்று நீக்கி விடுதல். அத்யாஸம் என்பது அறியாமையினால் ஒன்றின் மேல் வேறொன்றை பார்த்தல்.

அத்யாரோபம் ஏன் செய்ய வேண்டும் என்றால், ஒரு பொருள் ஏற்கனவே தவறாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அதை விளக்க வேண்டுமென்றால் முதலில் தவற்றை புரிய வைக்க வேண்டும், பிறகு சரியானதை அறிய வைக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக கயிற்றில் பாம்பை பார்த்து கொண்டிருப்பவனுக்கு முதலில் பார்த்து

கொண்டிருக்கும் பாம்பு உண்மையானதல்ல என்று புரிய வைக்க வேண்டும், பிறகு அது கயிறு என்று அறிய வைக்க வேண்டும்.

அதாவது பாம்பு இருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டு பிறகு அது பாம்பு காட்சியளிக்கும் கயிறு என்று உபதேசிக்க வேண்டும். ஒருவனிடத்தில் இருக்கும் விபரீத ஞானத்தை போக்குவதற்கு இந்த முறையை தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

அதேபோல நாம் அனுபவிக்கும் இந்த பிரபஞ்சத்தை இருக்கின்றது என்று ஒத்துக் கொண்டு அதை பிரம்மத்தில் ஏற்றி வைத்து பிறகு அதை நீக்குகின்றது.

பிரம்மம் பிரஞ்சத்திற்கு ஆதாரம் என்று முதலில் ஏற்றி வைக்கின்றது அதாவது முதலில் இவ்வாறு அத்யாரோபம் செய்கின்றது.

பிரபஞ்சத்திற்கு காரணமாக பிரம்மத்தை சொல்கின்றது. அதனால் அடையும் பயன்கள் கீழே கொடுக்கபட்டுள்ளன.

1. பிரம்மன் சத்யம் என்பது நிலை நாட்டப்படும். சத்யமாக இருப்பது மூன்று காலத்திலும் இருக்கும். களிமண் – காரணம் – ஸத்யம். பானையின் தோற்றத்துக்கு முன்னும், இருக்கும்போதும், உடைந்த பிறகும் களிமண் இருந்து கொண்டு இருக்கும்.

2. பிரம்மன் அனந்தம் என்று நிலை நாட்டப்படும். தேச, கால, வஸ்துவினால் வரையறுக்கபடாதது.

a. *தேசத்தினால் வரையறுக்கப்படாதது – பிரம்மத்திலிருந்து முதலில் தோன்றியது ஆகாசம், இதிலிருந்து பிரம்மன் தேசத்தினால் வரையறுக்கப்பட முடியாதது என்று புரிந்து விடும்.*

b. *காலமும் பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியதால், அதனாலும் வரையறுக்கப்பட முடியாதது.*

c. *குணங்கள் அதிகமாகும்போது அதன் வியாபிப்பு குறைகின்றது. குணங்கள் உள்ள பொருட்கள் எல்லாம் வரையறுக்கப்படலாம்.*

3. காரண காரியம் என்று சேரும்போது காரணத்தை மட்டும்தான் இருக்கின்றது என்று கூறமுடியும். பிரம்மன் காரணம், பிரபஞ்சம் காரியம். இரண்டும் ஒன்று என புரிந்து கொண்டால் அங்கு பிரம்மன் மட்டும்தான் இருக்கும். அதற்கு வேறாக ஒன்றும் இல்லை. எனவே வஸ்துவால் வரையறுக்க முடியாது.

4. அத்யாரோப முறையை பயன்படுத்துவதற்கு உதவும்.

5. அத்வைதமானது நிலை நாட்டப்படுகின்றது. உதாரணமாக பானைகள் பலவாக இருந்தாலும் அவைகள் மித்யாவாக இருப்பதால் அதற்கு ஆதாரமான களிமண் மட்டும் இருப்பது உண்மை போல, ஜகத் மித்யாவாக (மாயையாக) இருக்கின்றது, பிரம்மன் ஒன்றுதான் இருக்கின்றது.

பிரம்மமானது மாற்றமடையாமல் இந்த ஜகத்திற்கு காரணமாக இருப்பது மாயையின் சக்தியால்தான். இந்த மாயை இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக காட்சியளிக்க செய்வது அதன் சக்தி. இது பிரம்மத்தின் சக்தியாக இருக்கின்றது. மாயையுடன் கூடிய பிரம்மம்தான் ஈஸ்வரன் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

காரணம் இரண்டு வகையாக இருக்கின்றது.

<u>அவைகள்</u>

1. உபாதான காரணம், 2. நிமித்தக் காரணம்.

இங்கே பிரம்மனானது உபாதான காரணமாக அறிமுகப்படுத்தப் படுகின்றது.. ஸ்ருஷ்டி முதலில் சூட்சுமமாக வரும் பிறகு அதிலிருந்து ஸ்தூலமான படைப்புக்கள் தோற்றுவிக்கப்படும். இங்கு இரண்டும் சேர்ந்து தோன்றுவதாக கூறப்படுகின்றது.

மந்திர விளக்கம்

பிரம்மதினிடமிருந்து, ஆத்மாவாக அறியப்படுகின்ற இதனிடமிருந்து ஆகாசம் தோன்றியது. மாயையுடன் சப்த குணத்தை சேர்த்து ஆகாசமாக தோன்றுகிறது. இங்கு ஈஸ்வரனே ஆகாசமாக காட்சியளிக்கின்றார்.

உபாதான காரணமே காரியமாக காட்சியளித்து கொண்டிருக்கும், ஆகாசத்துடன் ஸ்பர்சம் என்ற குணத்தை சேர்த்தவுடன் வாயு உருவாகின்றது. இப்போது ஈஸ்வரன் வாயுவாகவும் காட்சியளிக்கின்றார். வாயுவிடமிருந்து அக்னியானது தோன்றியது, உருவம் என்ற குணம் இதனுடன் சேர்ந்திருக்கின்றது. அக்னியிடமிருந்து நீர் தோன்றியது, இதனுடன் சுவை என்ற குணம் இருக்கின்றது. நீரோடு மணம் என்ற குணம் சேர்ந்தவுடன் நிலமாக தோன்றியது.

நிலத்திலிருந்து தாவரங்கள் தோன்றியது, தாவரங்களிலிருந்து உணவு தோன்றியது. உணவிலிருந்து ஜீவராசிகளின் ஸ்தூல சரீரம் தோன்றியது. ஈஸ்வரனே ஜீவராசிகளின் ஸ்தூல

உடலாக காட்சியளிக்கின்றார். தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை இழக்காமல் மாயையின் சக்தியால் இவ்வாறெல்லாம் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது இந்த பிரபஞ்சம்.

அனுவாகம் – 1.3

===============

இதில் அபவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அபவாதம் என்றால் நிராகரித்தல், நீக்குதல், ஒடுக்குதல். அத்யாரோபம் – காரணம் + நாமரூபம் = காரியம். சூக்ஷமத்திலிருந்து ஸ்தூலமாக மாறுதல்.

அபவாதம் = காரணம் = காரியம் – நாமரூபம், ஸ்தூலத்திலிருந்து சூக்ஷமை நிலைக்கு மாற்றுதல். ஸத்தை ஒரிடத்திலிருந்து வேறொன்றிற்கு மாற்றுதல். உதாரணமாக பஞ்சுவிலிருந்து நூல், பிறகு துணி, பிறகு தைக்கப்பட்ட விதவிதமான ஆடைகள் இருக்கின்றன. ஆடை இருக்கின்றது என்பதில் உள்ள இருத்தலை துணிக்கு கொடுத்து விட்டால் துணி இருக்கின்றதாகி விடும், பிறகு நூல் இருக்கின்றது – பஞ்சு இருக்கின்றது.

அதேபோல பிரம்மனிலிருந்து ஆகாசம், பிறகு வாயு, பிறகு அக்னி, பிறகு நீர், பின்பு ப்ருதிவி, இவைகளிலுள்ள இருத்தல் கடைசியில் பிரம்மத்தை அடைகின்றது. இந்த அபவாதம் மனதில்தான் நடக்கும். காரியம் இருக்கின்றது என்று சொல்வதை விட்டுவிட்டு காரணம் இருக்கின்றது என்று சொல்வதுதான் அபவாதம்.

காரியமான ஆடையில் இருக்கும் ஸத்தை துணிக்கு கொடுக்கும்போது ஆடையில் இருத்தலை நிஷேதம் செய்யப்படுகின்றது. இப்படியே அந்த இருத்தல் கடைசியில் மூலக்காரணமான பஞ்சுக்கு சென்று விடும். அதுபோல கிரமமாக தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ருஷ்டியை அதே கிரமத்தில் நிஷேதம் (நீக்குதல்) செய்துக் கொண்டு சென்றால் பிரம்மத்தை அடைவோம்.

இந்த அபவாதம் பஞ்ச கோசங்களை வைத்து செய்யப்படுகின்றது. ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோஷம் என்றும், சூட்சும சரீரம் ப்ராண மய, மனோ மய, விக்ஞான மய கோஷங்கள் என்றும், காரண சரீரம் ஆனந்த மய கோஷம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

ஆத்மாவானது இந்த கோஷங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஐந்து நிலைகளில் நான் என்று புத்தியானது அபிமானம் கொண்டு ஆத்மாவை அறிய விடாமல் செய்கின்றது.

ஏன் பஞ்சபூதங்கள் வழியாக அபவாதம் செய்யாமல் ஐந்து கோஷங்களின் மூலமாக அபவாதம் செய்யபட்டு பிரம்ம ஞானமானது கொடுக்கப்படுகின்றது?

பஞ்ச பூதங்களை வைத்து அபவாதம் செய்தால் வெளியே உள்ள விஷயமாக அறிந்து கொள்ள நேரிடும். பிரம்மத்தை தன்னிடத்திலுள்ள ஆத்மாவாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புவதால் இவ்வாறு பஞ்ச கோஷத்தின் வழியாக அபவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

எந்தெந்த இடத்தில் நான் என்ற அபிமானம் இருக்கின்றதோ அவைகளை நீக்கித்தான் நமக்கு அறிவை புகட்ட வேண்டும் என்பதால் இந்த முறையை உபநிஷத் கையாண்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு செய்யும்போது எவ்வளவு ஸ்தூல சரீரங்கள் இருக்கின்றதோ அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் இருக்கின்றதா என்ற சந்தேகம் வந்துவிடும்.

அன்னமய கோஷமும், அன்னமய பிரபஞ்சமும் ஒன்றுதான் என்ற அறிவை கொடுத்து நம்முடைய ஸ்தூல சரீரத்தை நீக்கும்போது ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை நீக்கி விடுவோம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கோஷத்திற்கும் ஸமஷ்டி கோஷத்திற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை எடுத்துக்காட்டி இந்த சந்தேகமானது நீக்கப்படுகின்றது.

சமஷ்டி-வியஷ்டி ஐக்கிய விசாரம்:

இந்த இரண்டுமே ஒன்றுதான். பலமரங்கள் உள்ள இடத்திற்கு வனம் என்று கூறப்படுகின்றது. இந்த மரங்கள் அழிந்து விட்டால் வனம் இல்லாது போகும். அதுபோல மரம் போன்ற ஸ்தூல சரீரத்தை நீக்கினால் அதிலுள்ள அபிமான நீங்கி விடும். பிறகு சமஷ்டி பிரபஞ்சம் இல்லாமல் போய்விடும். கனவு நிலையில் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தின் மேல் உள்ள அபிமானம் நீங்கி விடுவதால் இந்த பிரபஞ்சமே மறைந்து விடுகின்றது. ஆனால் சூட்சும ஸரீர அபிமானம் காரணமாக சூட்சும பிரபஞ்சம் தோன்றி விடுகின்றது.

ஒரு விஷயம் புரியவில்லையென்றால், அதையே திரும்ப திரும்ப விசாரம் செய்யும் போது கொஞ்ச கொஞ்சமாக நமக்கு புரிய தொடங்கும். இதற்கு உபாஸனம் என்று பெயர். இந்த முறையையும் உபநிஷத் விளக்குகின்றது. இந்த உபாஸனைக்கு ஆலம்பனமாக ஸ்தூல சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டு இந்த ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை (விராட் புருஷனை) தியானிக்க வேண்டும்.

இதேபோல ஒவ்வொரு கோஷமும் ஆலம்பனமாக இருக்கும் அதன் சமஷ்டியை தியானித்து இரண்டுக்குமுள்ள ஐக்கியத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அனுவாக விளக்கம்:

“ஸ வா எஷ புருஷோ அன்னரஸமய”

இது அன்னமய கோஷத்தை ஆத்மாவாக அறிமுகப்படுத்துகின்றது. இந்த ஆத்மாதான் அன்னமய கோஷமாக இருக்கின்றது. அன்னத்தை சுவைப்பதினால் அடைகின்ற ஸ்தூல உடல், அன்னமயமான மனித உடல் இதையை ஆத்மாவாக கற்பனை செய்யப்படுகின்றது.

ஆலம்பனத்தை தயார் செய்வதற்குதான் இந்த உடலை ஐந்தாக பிரிக்கப்படுகின்றது. அன்னமனமான இவனுக்கு தலையே தலைப்பாகம், வலது கை வலதுபாகம், இடது இடது பாகம், கழுத்திலிருந்து வயிறு வரை உள்ள பாகம் மத்திய பாகம், இடுப்பிலிருந்து பாதம் வரை உள்ள பாகம் இந்த உடலைத் தாங்கும் பாகம் என்று ஐந்தாக பிரிக்கப்படுகின்றது. அன்னமய விஷயத்தில் இனி வரும் ரிக் மந்திரம் விளக்குகின்றது.

அனுவாகம் - 2.1
===============

அன்னாத்வை ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே | யா: காச்ச ப்ருதிவீக்ம் ச்ரிதா: | அதோ அன்னேனைவ ஜீவந்தி | அதைனதபியந்த்யந்தத: | அன்னக்ம் ஹி பூதானாம்

ஜ்யேஷ்ட்டம் | தஸ்மாத் ஸர்வௌஷமுச்யதே | ஸர்வம் வை தே அன்னமாப்னுவந்தி | யே அன்னம் ப்ரஹ்மோபாஸதே | அன்னக்ம் ஹி பூதானாம் ஜ்யேஷ்ட்டம் | தஸ்மாத் ஸர்வௌஷதமுச்யதே | அன்னாத் பூதானி ஜாயந்தே | ஜாதான்யன்னேன வர்தந்தே | அத்யதே அத்தி ச பூதானி | தஸ்மாதன்னம் ததுச்யத இதி ||

இதில் முதலில் அன்னமய வியஷ்டியும், சமஷ்டியும் ஒன்றுதான் என்று கூறுகின்றது. இந்த உடலும் மற்றனைத்து உடல்களும் ஒன்றுதான் என்று உபாஸனை செய்ய வேண்டும் என்று உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

இங்கு அன்னம் – சமஷ்டி, அன்னமயம் – வியஷ்டி அன்னத்திலிருந்து (விராட்) தனித்தனி அன்னமய கோஷம் தோன்றியது. அதாவது இந்த பூமியை சார்ந்திருக்கின்ற அனைத்து விதமான உயிரினங்களும் தோன்றியது. அவைகள் உணவினாலேயே காக்கப்பட்டு வருகின்றது. வாழ்வின் முடிவில் இந்த சமஷ்டி அன்னத்தையே அடைகின்றது. இந்த சமஷ்டி உடலும், வியஷ்டி உடலும் ஒன்றுதான் என்ற கருத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஈஸ்வரன் உலகிலுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளிலும் தானாகவே இருக்கின்றார் என்றும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அனுவாக விளக்கம்:-

விராட், இந்த ஸ்தூல பிரபஞ்சம் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் காரணமாக, முதன்மையாக இருக்கின்றது. எனவே உணவே எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மருந்தாக சொல்லப்-படுகின்றது. யார் உணவை பிரம்மனாக உபாஸிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அனைத்து விதமான உணவுகளையும் அடைகின்றார்கள். நிஷ்காம பலனானது இந்த உடலின் மீதுள்ள அபிமானம் சென்றுவிடும். உணவினால் தோன்றி, அதனாலே காக்கப்பட்டு கடைசியில் அதினிடத்தே லயம் அடைகின்றது, உணவாகவே மாறி விடுகின்றது. அன்னம் என்ற சொல் "அத்" என்ற மூலச் சொல்லிலிருந்து வந்தது என்று இப்போது விளக்கப்படுகின்றது. எவைகள் எல்லாம் நம்மால் சாப்பிடப்படுகின்றதோ அவைகள் அன்னம் என்று கூறப்படுகின்றது. இறந்தபிறகு இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை பூதங்களால் சாப்பிடப்படுதல் அன்னம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு ரிக் மந்திரத்தால் விளக்கப்படுகின்றது.

அனுவாகம் - 2.2
===============

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதன்ன ரஸமயாத் | அன்யோ அந்தர அத்மா ப்ராண மய: | தேனைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அன்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ப்ராண ஏவ சிர: |

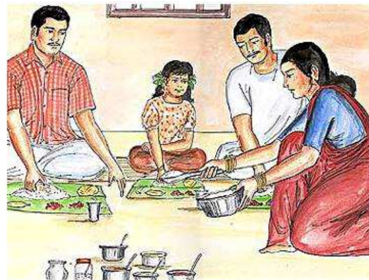
வ்யானோ தக்ஷிண: பக்ஷ: | அபான உத்தர: பக்ஷ: | ஆகாச ஆத்மா | ப்ருதிவீ புச்சம் ப்ரதிஷ்ட்டா | தத்ப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

முன்னே சொல்லப்பட்ட அந்த அன்னமயத்திலிருந்து வேறாகவும் ஸ்தூல சரீரத்திற்கும் உள்ளேயும் இருக்கின்ற பிராணமயம்தான் ஆத்மா.

விசாரம்:-

சமஷ்டியாக இருக்கின்ற வியஷ்டியாகவும் இருக்கின்ற அன்னமயத்திலிருந்து வேறாக ஸ்தூல உடலுக்குள் இருக்கின்ற பிராணமயம்தான் ஆத்மா என்று சொல்லும் போது அன்னமய கோஷம் ஆத்மா இல்லை யென்றாகின்றது, அது மித்யாவாகவும் காரிய-மாகவும், அனாத்மாவாகவும் உள்ள நிலைக்கு சென்று விடுகின்றது. அன்னமயம் ஆத்மாவல்ல என்று உறுதி செய்து அதைக்காட்டிலும் வேறாக ஒன்றை சொல்லுகின்றது.

இது அன்னமயத்தை விட ஆத்மாவுக்கு அருகிலும், சூட்சுமமாகவும், அதிகமாகவும் வியாபித்து இருக்கின்றது. ஒரு பொருள் சூட்சுமமாகும் போது அதிகமான இடத்தை வியாபிக்கும். இது அன்னமயத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் இருக்கின்றது. ஸ்தூல உடல் சரியில்லை யென்றால் பிராணனை சரி செய்தால் அது உடலை நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வரும்.

ஆத்மா என்ற சொல் தோன்றிய விதம். இது அத3 என்ற வினையடியிலிருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆத்மா என்றால் வியாபித்தல், ஆதாரமாக இருத்தல், பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் (சாக்ஷி), என்றும் இருத்தல் என்று பல அர்த்தங்களை குறிக்கின்றது.

அன்னமய கோஷம் ஆத்மாவல்ல என்று சொல்லும்போது அன்னத்தை அதாவது இங்கு எல்லா ஸ்தூல சரீரங்களையும் சேர்த்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும்,. அதேபோல நம்முடைய பிராணமயமும், சமஷ்டி பிராணமயமும் ஒன்றுதான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த அறிவு ஏற்படவில்லையென்றால் இதை உபாஸனை செய்து அடைய வேண்டும். ஆலம்பனமாக இந்த உபாஸனையில் இருப்பது பிராணமயம், ஆனால் இது கண்ணுக்கு தெரியாமல் இருப்பதால் இதற்கு உருவத்தைக் கொடுக்கின்றது உபநிஷத்.

பிராணன் உடலுக்கு செல்வதால் அது உடலின் உருவத்தை அடைவதாக எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும், பிராணன் ஐந்து வகையாக இருக்கின்றது. பிராணமயம் உடலாக இருக்கின்றது. இதில் வெளியே விடும் மூச்சுக்காற்றான பிராணன் தலைப்பாகமாகவும், வியானன், (சக்தியை, ரத்தத்தை உடல் முழுவதும் எடுத்துச் செல்கின்ற காற்று) உடலின் வலதுபாகம், அபானன் (உடலிலிருந்து வெளியேறும் காற்று) உடலின் இடது பாகமாகவும், சமானன் (சாப்பிடுகின்ற உணவை செரிக்க உதவுவது) நடுப்பாகமாகவும்,உதானன் (எதிர்மறையாக வேலை செய்வது, வாந்தி வருவது, கண்ணில் நீர் வருவது, இறந்த பிறகு சூட்சும உடலை வெளியே எடுத்துச் செல்வது) வாலைப்போல பிராணமய உடலுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு உபநிஷத் சொல்வதை சிரத்தையோடு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த பிராணமய கோஷத்தை பின்வரும் ரிக் மந்திரம் விளக்குகின்றது.

அனுவாகம் - 2.3
===============

ப்ராணம் தேவா அனுப்ராணந்தி | மனுஷ்யா: பசவச்ச யே | ப்ராணோ ஹி பூதானாமாயு: | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யதே | ஸர்வமேவ த ஆயுர்யந்தி | யே ப்ராணம் ப்ரஹ்மோபாஸதே | ப்ராணோ ஹி பூதானாமாயு: | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||

சமஷ்டி பிராணனும், வியஷ்டி பிராணமயமும் ஒன்றுதான் என்று கூறுகின்றது. நம்மிடத்து இருக்கும் பிராணமயமும் உலகிலுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளில் இருக்கும் பிராணமயமும் ஒன்றுதான் என்று உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

பசி-தாகம் பிராணனின் செயல்பாடுகள். நமக்கு ஏற்படும் இவைகளே அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் ஏற்படுகின்றது. இந்த ஐக்கியத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால், இதை மனதில் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

இந்த தியானத்தின் பலன் இந்த ஐக்கியத்தை உணர்ந்து கொள்ளுதல், அனுபவமாக இருக்க வேண்டும், நடைமுறையில் இது நம்முடைய சுபாவமாகவே மாறிவிடும். சகாம பலன் விதிக்கப்பட்ட முழு ஆயுளையும் அடைகின்றார்கள், துர்மரணம் ஏற்படாது. இவ்வாறு ரிக் மந்திரம் விளக்கத்தை முடிக்கின்றது.

இந்த பிராணமயத்தை சாரீர ஆத்மா என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. எவனொருவன் இதற்கு முன் உள்ள அன்னமய கோஷத்தினுடைய சாரீர ஆத்மாவாக இருக்கின்றானோ அவனே பிராணமயன்.

அனுவாகம் – 3
=============

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் | அன்யோந்தர ஆத்மா மனோமய: | தேனைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அன்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய யஜீரேவ சிர: | ரிக் தக்ஷிண: பச்ஷ: | ஸாமோத்தர: பச்ஷ: | ஆதேச ஆத்மா | அதர்வாங்கிரஸ: புச்சம் ப்ரதிஷ்ட்டா | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

முன் சொல்லப்பட்ட பிராணமயத்திலிருந்து வேறாகவும், உள்ளேயும் உள்ள ஆத்மா மனோமயன். இதன் மூலம் பிராணமயன் அனாத்மா என்று நீக்கப்படுகின்றது.

அதனால் மனோமய கோஷத்தினால் பிராணமயமானது வியாபிக்கப்படுகின்றது. இந்த மனோமயன் ஸ்தூல உடலை போன்றவன். அந்த பிராணமயனுடைய உடலமைப்பை ஒட்டியே இந்த மனோமயனுடைய உடலும் அமைகின்றது.

யஜீர்வேதமே தலைப்பாகம், ரிக்வேதம் வலதுபாகம், சாமவேதம் இடதுபாகம், வேதத்தின் கட்டளைகள் நடுப்பாகம், அதர்வண வேதம் உடலை தாங்கும் பாகமாக அமைகின்றது. ரிக்மந்திரம் இதை விளக்குகின்றது.

அனுவாகம் - 4
==============

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்ததே | அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ | ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் | ந பிபேதி கதாசனேதி | தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||

வியஷ்டி மனோமயமும் சமஷ்டி மனோமயமும் ஒன்றுதான் என்று நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் உபநிஷத் இதை மறைமுகமாகத்தான் கூறுகிறது.

வாக்கானது மனதுடன் சென்று ஹிரண்யகர்ப்பனை அடையமுடியாமல் திரும்பி வந்து விடுகின்றது. சூட்சும பிரபஞ்சத்தின் உருவமாக இருக்கின்ற ஹிரண்யகர்ப்பனை விளக்க முடியாமல் வியஷ்டி மனமானது திரும்பி வந்து விட்டது. இதிலிருந்து வியஷ்டியானது சமஷ்டியை விளக்க முடியாது என்று தெரிகின்றது.

தனிமரம் தோப்பாகாது என்பது போல இது என்று புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதிலிருந்து இரண்டும் ஒன்றுதான் என்ற அறிவு புகட்டப்படுகின்றது. எனவே உபாஸகன் ஹிரண்யகர்ப்பனை ஆனந்த ஸ்வரூபமாக தியானிப்பதனால், அவனுக்கு எப்பொழுதும், எதனிடத்திலும் பயமில்லை. அதாவது பயமற்ற நிலையை அடைந்திடுவான்.

நிஷ்காம பலனானது மனோமயம் ஆத்மாவல்ல என்று புரிந்து கொண்டு அடுத்த கோஷ விசாரத்திற்கு செல்வான்.

முன் சொன்ன பிராணமயத்திற்கு யார் ஆத்மாவாக உள்ளே இருக்கின்றானோ அவனே இந்த மனோமயன். இத்துடன் ரிக் மந்திரம் முடிவடைகின்றது.

அனுவாகம் - 4.2

===============

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மான் மனோமயாத் | அன்யோந்தர ஆத்மா விஜ்ஞானமய: | தேனைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அன்வயம் புருஷவித: | யோக ஆத்மா | மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்ட்டா | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

முன் சொல்லப்பட்ட மனோமயத்திலிருந்து வேறாகவும் உள்ளேயும் உள்ள ஆத்மா விக்ஞானமயன். இதனால் மனோமயமானது முழுவதுமாக வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இது மனித உடலைப் போன்றது.

அந்த மனோமயன் உடலமைப்பை ஒட்டியே இந்த விக்ஞானமயனின் உடலமைப்பும் அமைகின்றது.

இதனுடைய தலைப்பாகம் சிரத்தை, இது புத்தியை குறிக்கின்றது ஆதலால் அறிவை அடைவதற்கு தலையாக இருக்கும் சிரத்தை அவசியமாகின்றது. சரியான அறிவு வலதுபாகம், சரியாக புரிந்ததை செயல்படுத்துதலான வாய்மையே இடது பாகம். மனஒருமுகப்பாடு நடுப்பாகம். ஹிரண்யகர்ப்பன் வாலைப் போல் ஆதாரமாக இருக்கின்ற பாகம். இதை விளக்குவதற்கு மேற்கண்ட ரிக் மந்திரம் கூறுகின்றது.

காரண சரீரம் – ஆனந்தமய கோஷம்
ஸ்தூல சரீரம் – அன்னமய கோஷம்
சூட்சும சரீரம் – பிராண, மனோ, விக்ஞானமய கோஷங்கள்.

சூட்சும சரீரத்தில் ஐந்துவகை பிராணன்கள், ஐந்துவகை ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்துவகை கர்மேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி போன்றவைகள் அங்கங்களாக இருக்கின்றன.

பிராணமய கோஷம் – 5 பிராணன்கள், 5 கர்மேந்திரியங்கள்

மனோமய கோஷம் – மனமும், 5 வகை ஞானேந்திரியங்கள்

விக்ஞானமய கோஷம் – புத்தியும் 5 வகை ஞானேந்திரியங்கள்

விசாரம்:-

நான் என்று நாம் குறிப்பிடும் சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உள்ளது.

1. *சாஸ்திரம் கொடுக்கும் அர்த்தம்,*
2. *நாம் புரிந்து கொண்டிருப்பது.*

சாஸ்திரம் நான் என்ற சொல்லுக்கு ஆத்மா என்று பொருள் சொல்கிறது. இந்த ஆத்மாவானது ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் என்ற குணங்களை உடையது. இந்த நிலையில் எப்பொழுதும் மனநிறைவுடனும், முழுமையாகவும் இருக்கின்றாய் என்று சாஸ்திரம் உரைக்கிறது.

நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நான் கீழே விளக்கப்படுகின்றது.

a. *அறிவு ஸ்வரூபத்துடனும் உணர்வுடனும் உள்ள இருக்கின்ற ஒன்றைத்தான் குறிப்பிடுகின்றோம்.*

b. *இந்த அறிவுடன் மூன்று சரீரங்களையும் சேர்த்து நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றோம். உதாரணமாக நான் நடக்கின்றேன் என்று சொல்லும் போது ஸ்தூல சரீரத்தையும், நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றேன் என்று*

சொல்லும் போது சூட்சும சரீரத்தையும் குறிக்கின்றோம்.

c. இவ்வாறு ஸ்தூல சரீரத்தையொட்டி செய்யும் செயலின் போது ஸ்தூல சரீரத்தையும், மனதுடன் கூடிய இந்திரியங்களை பயன்படுத்தும்போது சூட்சும சரீரத்தையும் குறிக்கின்றோம்.

d. எப்பொழுதெல்லம் மூன்று சரீரத்தில் அபிமானம் வைக்கின்றோமோ அப்பொழுதெல்லாம் அவைகளின் குணங்கள் நான் என்பதின் குணங்களாகின்றன.

e. ஸ்தூல சரீரம் பல மாற்றங்களையுடையது, அழிவிற்குட்பட்டது ஆகவே அதனுடன் சம்பந்தம் வைக்கும் இந்த நான் அழிவிற்குட்பட்டதாகின்றது.

f. ஸூக்ஷ்ம சரீரம் பல குணங்களையுடைதாக இருப்பதால், இந்த நான் என்ற சொல்லிலும் பல குணங்கள் இருப்பதாக தோன்றுகிறது.

3. சாஸ்திரம் சொல்லும் நான் நிலையானது, குணங்களற்றது எனவே இதை அசம்சாரி என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

4. நாம் குறிப்பிடும் நான் என்ற சொல்லில் அழிவுடையதாகவும், குணங்களுடையதாகவும் இருக்கின்றது. இதனால் நாம் பலவித சுக-துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றோம். எனவே இதை சம்சாரி என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

5. தேவையில்லாமல் நாம் சேர்த்து புரிந்து கொண்டிருக்கும் இந்த மூன்று சரீரங்களையும் நீக்கி சரியான அறிவை நமக்கு கொடுப்பதுதான் சாஸ்திரத்தின் நோக்கம். சாஸ்திரம் இந்த மூன்று சரீரங்களை ஐந்து கோசங்களாக பிரித்து பிறகு நீக்குகின்றது. ஒவ்வொரு கோசமாக எடுத்துக்கொண்டு அது ஆத்மா என்று முதலில் ஏற்றுக்கொண்டு பிறகு அதிலுள்ள தோஷங்களை எடுத்துக்காட்டி அதை நீக்கி விடும். இவ்வாறாக ஒவ்வொன்றாக நீக்கி இறுதியில் நான் என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருளை நமக்கு புரிய வைக்கின்றது.

6. நாமும் சாஸ்திரத்தை பின்பற்றி ஒவ்வொரு கோஷத்தின் மீதுள்ள அபிமானத்தை நீக்கி வர வேண்டும். இது அவ்வளவு சுலபத்தில் நடக்காது, முழு முயற்சியுடன் இடைவிடாமல் விசாரம் செய்து இந்த நிலையை அடைய வேண்டும்.

7. முதலில் நமக்கு எந்த கோஷத்தின் அதிக அபிமானம் இருக்கின்றது என்பதை கண்டு பிடிக்க வேண்டும்., அதை தெரிந்து கொண்டால்தான் அடுத்த கோஷத்திற்கு செல்ல முடியும்.

8. சாதாரணமாக நாம் எல்லா கோஷத்திலும் அபிமானம் வைத்துக் கொண்டிருப்போம். ஆனால் அதிகமாக எந்த கோஷத்தின் அபிமானம் வைத்திருக்கின்றேன் என்பதை சிந்தித்து பார்த்து கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

இதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு.

a. நம் மனம் எதைக்குறித்து அதிக கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை சிந்தித்து பார்க்க வேண்டும்.

b. எனக்கு வருகின்ற சுக-துக்கங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றது என்பதையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, உடலைச் சார்ந்து வருகின்றதா, மனதைச் சார்ந்து வருகின்றதா, பிராணன் மூலமாக வருகின்றதா (நல்ல உணவு கிடைக்காததால் வரும் துன்பம்) அறிவு சம்பந்தமாக வருகின்றதா என்று

ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இதை தெரிந்து கொண்ட பின்னர் அதிலிருந்து விடுபட முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அன்னமய கோஷம்

உடல் அலங்காரம், உடலுக்கு வரும் கஷ்ட-நஷ்டங்களால் வருத்தத்தை அடைபவன், உடலின் தோற்றத்தில் வயதாகும் போதும், நோயினால், விபத்தினால் ஏற்படும் மாற்றத்தினால் வருந்துபவன்.

பிராணமய கோஷம்

உணவில் யாருக்கு அதிக கவனம் இருக்கின்றதோ அவர்கள் இந்த கோஷத்தில் இருப்பவர்கள். விரதங்களை மேற்கொண்டு இந்த அபிமானத்தை நீக்க வேண்டும். ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று நிலையை உடையவர்களும் இந்த கோஷத்தின் இருப்பவர்கள்தான்.

மனோமய கோஷம்

மற்றவர்கள் என்னை நேசிக்க வேண்டும், அன்பாக நடத்த வேண்டும், தான் அன்பு செலுத்துவதற்கு யாராவது வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் இந்த கோஷத்தில் இருப்பவர்கள்.

விக்ஞானமய கோஷம்

மனம் மிக நுண்ணியதாக சிந்திக்கும். யாராவது சிறிது திட்டினாலோ, அறிவில் குறை கண்டாலோ வருத்தைமடைபவர்கள் இதில் இருப்பவர்கள்.

ஆனந்தமய கோஷம்

நான் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம். இவ்விதம் நம் மனம் விதவிதமான நிலையில் இருக்கின்றது.

அதை தெரிந்து கொண்டு அதை நீக்குவதற்கு சாஸ்திரம் உபதேசிக்கும் வழிமுறைகளை கடைப்பிடித்து ஒவ்வொரு கோஷமாக நீக்கி அடுத்த நிலைக்கு சென்று விட வேண்டும்.

கடைசியில் ஆனந்தமய கோஷத்தையும் தாண்டி ஆத்ம ஞானத்தை அடைய வேண்டும்.

அனுவாகம் - 5.1
===============

விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம் தனுதே | கர்மாணி தனுதேபி ச | விஜ்ஞானம் தேவாஸ் ஸர்வே | ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்ட்டமுபாஸதே | விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத | தஸ்மாச்சேன்ன ப்ரமாத்யதி | சரீரே பாப்மனோ ஹித்வா | ஸர்வான் காமான் ஸமச்னுத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||

விக்ஞானமய கோஷமானது (புத்தி - கர்த்ரு ஆத்மா) யாகங்களை, வைதீக கர்மங்களை சிரத்தையுடன் செய்கின்றவன், மற்ற லௌகீக கர்மங்களையும் செய்கின்றது. இந்த கருத்தின் மூலம் வியஷ்டி, சமஷ்டி விக்ஞானமயங்கள் ஒன்றுதான் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எல்லா தேவர்களும் விக்ஞானமய கோஷத்தை முக்கியமாகவும், முதன்மையாகவும் உள்ள பிரஹ்மனாக (ஹிரண்யகர்ப்பனாக) உபாஸனை

செய்கின்றார்கள். நாமும் இவ்வாறு உபாஸனை செய்ய வேண்டும்.

நிஷ்காம பலன் இது நம்மை அடுத்த கோஷத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும். இந்த உபாஸனம் கடினமானது, இதில் தோல்வியடைவதற்கு வாய்ப்புக்கள் அதிகம். நம்மையறியாமலே பலனை பெற முடியாமல் போய்விடும்.

விக்ஞானமய கோஷத்தை ஹிரண்யகர்ப்பனாக ஒருவன் தியானித்தால் அவன் தவறு எதுவும் செய்யாமல் இருந்தால் அதாவது நமது அபிமானம் வெவ்வேறு கோஷத்திற்கு சென்று விடாமல் இருந்தால் அவனுக்கு பின்வரும் பலன்களை அடைவான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

சரீர சம்பந்தபட்ட பாவங்களை நீங்கப்பெற்று, எல்லா ஆசைகளையும் அடைகின்றான். இத்துடன் ரிக் மந்திரம் முடிவடைகின்றது.

நாம் எப்பொழுதெல்லாம் பாவம் செய்கின்றோமோ அப்பொழுதெல்லாம் அன்னமய கோஷத்திற்கு வந்து விடுகின்றோம். எனவே சரீர சம்பந்தத்தில் இருக்கும்போது பாவங்கள் செய்ய நேரிடுகின்றது. இதையே சரீர சம்பந்தபட்ட பாவங்கள் என்று இங்கே குறிபிடப்படுகின்றது.

புண்ணியத்தினால் இவ்வுலகின் இருக்கும் போது எல்லா இன்பங்களையும் அடைகின்றான். இறந்த

பிறகு ஹிரண்யகர்ப்பனின் ஒரு அங்கமாக ஐக்கியமாகி விடுவான். மீண்டும் சம்சாரியாக பிறக்க மாட்டான். இந்த விக்ஞானமய கோஷத்திற்கு சரீர ஆத்மா என்றும் அழைக்கபடுகின்றது. இந்த கோஷம் மனோமயத்திற்குள் இருப்பதால் அதனுடைய உடலான ஆத்மாவாக கூறப்படுகின்றது.

அனுவாகம் - 5.2

=================

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாமயாத் | அன்யோந்தர ஆத்மானந்தமய: | தேனைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அன்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ப்ரியமேவ சிர: | மோதோ தஷிண: பஷ: | ப்ரமோத உத்தர: பஷ: | ஆனந்த ஆத்மா | ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்ட்டா | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

முன் சொல்லப்பட்ட விக்ஞானமயத்திலிருந்து வேறாகவும், உள்ளேயும் உள்ளது ஆத்மாவே ஆனந்தமயன். இதை போக்த்ரு ஆத்மா என்றும் அழைக்கலாம்.

ஆனந்தமய கோஷத்திற்கு வியஷ்டி, சமஷ்டி கிடையாது, உபாஸனையும் கிடையாது.

ஆனந்தமய கோஷம் காரண சரீரத்தை சார்ந்தது. காரண நிலையில் வேற்றுமைகள் கிடையாது. அதனால் ஐக்கியமும், உபாஸனையும் கிடையாது.

இதுவரை முன்னேயுள்ள கோஷத்தை நீக்கித்தான் அடுத்த கோஷத்தை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இங்கு அதுபோல செய்யவில்லை. எனவே இந்த கோஷத்தை நீக்காமல் அதை வைத்துக்கொண்டே ஆத்மாவை அறிமுகப்படுத்துகின்றது.

ஆத்ம தத்துவத்தை உணர்ந்தவுடன் தானாகவே இந்த கோஷத்திலிருந்து வெளியே வந்து விடுவோம்.

ஆகாசத்தை விளக்குவதற்கு குடத்திலுள்ள (பானை) ஆகாசத்தை காட்டி இதுதான் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றது என்று புரிய வைக்கலாம்.

ஆகாசம் புரிந்தவுடன் இனி இந்தப் பானை தேவையில்லை. அதுபோல ஆத்மாவை விளக்குவதற்கு ஆனந்தமய கோஷம் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஆத்மாவை உணர்ந்தவுடன் இந்த கோஷம் தானாகவே மறைந்து விடுகின்றது.

ஆத்மாவிற்கு குறிப்பிட்ட குணமும் எதுவும் இல்லாததால் அதை விளக்க முடியாது. ஆதலால் இந்த கோஷம் ஆத்மாவை விளக்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஆனந்தமய என்பது ஆனந்த விகாரத்தை குறிக்கின்றது. இதை போக்த்ரு ஆத்மா என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. மனதில் எழும் உணர்ச்சிகளுடன் கூடிய எண்ணங்கள் மனோமயத்தைக் காட்டுகின்றது.

இந்த எண்ணங்களில் எது நான் செய்தேன் என்று உபயோகிக்கும்போது அது விக்ஞானமய கோஷத்தை குறிக்கின்றது. சில எண்ணங்களால் நான் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றேன் என்று உணரும்போது அது ஆனந்த மய கோஷத்தில் இருப்பதை குறிக்கின்றது.

இதிலிருந்து எண்ணங்கள் மூன்று வகையாக பிரிக்கப்படுகின்றது. கரண ரூபமாக இருக்கும் எண்ணங்கள் மனோமயத்தில் இருப்பதையும், கர்த்துரு ரூபமாக இருக்கும் எண்ணங்கள் விக்ஞானமய கோஷத்தில் இருப்பதையும், போக்த்ரு ரூபமாக இருக்கும் எண்ணங்கள் ஆனந்தமய கோஷத்தில் இருப்பதையும் குறிக்கின்றது.

மனதிற்கு ஆத்மாவை பிரதிபலிக்கும் குணம் இருக்கிறது. அதனால்தான் ஜடமான மனது உணர்வுடன் செயல்படுவது போல தோன்றுகின்றது.

நிலைக்கண்ணாடியில், தூய நீரில் பிரதிபலிக்கும் சூரியனைபோல ஆத்மா மனதில் பிரதிபலிக்கின்றது. ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபமானது. இந்த ஆனந்த ஸ்வரூபம் மனதில் பிரதிபலிக்கும் போது நாம் இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றோம், ஆனந்தமய

கோஷத்தில் இருக்கின்றோம் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நாம் பார்த்து அனுபவிக்கும் பொருளில் உண்மையிலேயே சுகம் கிடையாது. அதேப்பொருள் வேறொரு சூழ்நிலையில் துக்க ஸ்வரூபமாக மாறிவிடுகின்றது. உலகத்திலுள்ள எந்தப்பொருளிலும் சுகம் என்பது கிடையாது.

பிறகு சுகம் எங்கிருந்து வருகின்றது என்ற ஆராய்ந்து பார்த்தால், எண்ணங்கள் சூட்சும்மாகும் போது மனது ஆத்மாவினுடைய ஆனந்தஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபிம்பிக்கின்றது. நாம் அடையும் சுகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வையும் பார்க்கின்றோம். இதற்குக் காரணம் மனதில் எழும் சுகத்தைக் கொடுக்கும் எண்ணங்கள்தான்.

ஆத்மாவின் ஆனந்த ஸ்வரூபம் எண்ணங்களை பொறுத்து ஏற்றத்தாழ்வுடன் பிரதிபலிக்கின்றது.

உதாரணமாக தூசிபடிந்த கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் சூரிய ஒளியைவிட தூய்மையான கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் ஒளியின் பிரகாசம் அதிகமாக இருப்பதைப் போல மனத்தூய்மையை பொறுத்து பிரதிபலிக்கும் ஆத்மாவின் ஆனந்தஸ்வரூபம் இருக்கின்றது.

மனதின் சூட்சுமத்தன்மை மூன்று வகையாக பிரிக்கப்படுகின்றது.

அவைகள் 1, ப்ரியவ்ருத்தி, 2. மோத வ்ருத்தி, 3. பிரமோத வ்ருத்தி ஆகும்.

ஒன்றைவிட ஒன்று மிக சூட்சுமமானது. எண்ணங்கள் சூட்சுமம் அதிகமாகும்போது ஆனந்த நிலையும் அதிகரிக்கும்.

1. ப்ரிய வ்ருத்தி - விருப்பமான பொருளைப் பார்ப்பதினால் தோன்றும் எண்ணம்

2. மோத வ்ருத்தி - விரும்பிய பொருளை அடையும்போது தோன்றும் எண்ணங்கள்

3. பிரமோத வ்ருத்தி — அடைந்த பொருளை அனுபவிக்கும்போது எழும் எண்ணங்கள்

இந்த மூன்று விதமான சூட்சுமமான எண்ணங்கள் (வ்ருத்திகள்) பிரதிபிம்ப ஆனந்தத்துடன் சேரும்போது அதுவே ஆனந்தமய கோஷம் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

உண்மையில் உலகத்தில் உள்ள பொருட்களிலிருந்துதான் இந்த எண்ணங்கள் எழுகின்றது. எனவே பொருட்களில் சுகமில்லை என்று புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் நாம் அனுபவிக்கும் சுகம் எந்தப்பொருட்களினால் வருவதில்லை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மிகவும் சூட்சுமமான எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றது அதில் ஆத்மாவில் ஆனந்த

ஸ்வரூபம் அதிமாக பிரதிபலிப்பதால் அதிகமான சுகத்தை அனுபவிக்க முடிகின்றது.

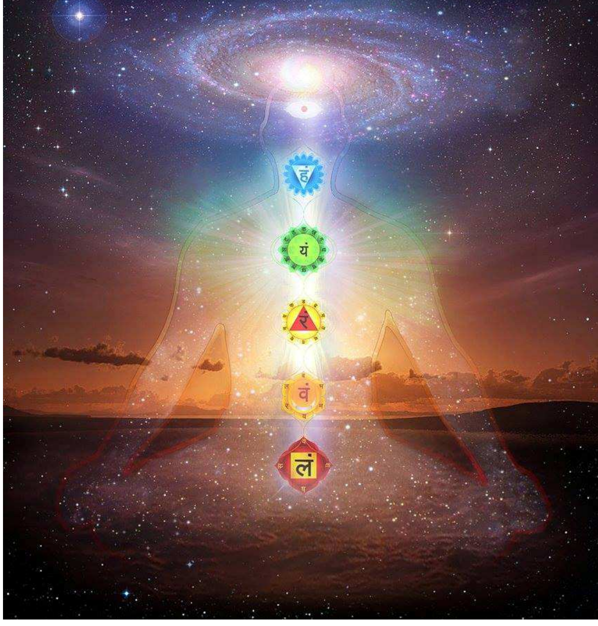
இதிலிருந்து ஆனந்தமய கோஷம் என்பது மனதில் இருக்கின்ற சூட்சுமமான எண்ணங்கள் அதில் பிரதிபலிக்கின்ற ஆத்மானந்தம்.

மனதில் எழும் இந்த எண்ணங்களுக்கு சுகம் கொடுக்கும் சக்தி கிடையாது, ஏனென்றால் அவைகள் வெறும் ஜடம்தான் என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

இதில் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மாவின் ஆனந்தம்தான் நாம் அனுபவிக்கின்றோம். ஆனால் ஆத்மாவில் இருக்கும் ஆனந்தத்தில் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் கிடையாது, இது பூரணமானது, முழுமையானது.

ஆனந்தமய கோஷத்தினால் விக்ஞானமய கோஷம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆனந்தமயன் மனிதனைப்போல உடலை உடையவன். அந்த விக்ஞானமய உடலமைப்பை ஒட்டி இந்த ஆனந்தமயனின் உடல்வடிவம் அமைகின்றது.

இந்த சரீர கற்பனை உபாஸனைக்காக கூறவில்லை. ஆனந்தமயத்தின் தலைப்பாகம் பிரிய விருத்தியாகவும், வலதுபாகம் மோதமாகவும், இடதுபாகம் பிரமோத விருத்தியாகவும், ஆனந்தமே நடுப்பாகமாகவும், பிரஹ்மமே வாலைப்போல் அதை தாங்குவதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

ஆனந்தமய கோஷத்தில் உள்ள ஆனந்தமானது மூன்றுவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளை உடையது என்பதைக் காட்டுவதற்காக இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றது.

எங்கிருந்து ஜடமான இந்த எண்ணங்களில் ஆனந்தமானது வருகின்றது. இந்த ஏற்றத்தாழ்வான ஆனந்தத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருப்பது ஆனந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாதான் என்றும், பூரணமானதும், முழுமையானதுமான, இருமையற்ற பிரம்மன் தான் இதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது.

அனுவாகம் - 6.1
===============

அஸன்னேவ ஸ பவதி | அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் | அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத | ஸந்தமேனம் ததோ விதுரிதி | தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||

ஒருவன் பிரம்மத்தை இல்லையென்று கருதினால் அவன் இல்லாதவன் போல் ஆகின்றான். இவன் சம்சாரத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு பிரம்மத்தை அறியாமல் எப்பொழுதும் துயரத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பான்.

பிரம்மம் இருக்கின்றதென்று ஒருவன் கருதினால் அவனை ஸத்புருஷனாகவும், மேலோனாகவும், புருஷார்தத்தை அடைந்தவனாகவும் ரிஷிகள் கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறு ரிக் மந்திரம் சொல்லுகிறது.

முன் சொன்ன விக்ஞானமயத்திற்கு எந்தவொன்று உள்ளே உள்ள ஆத்மாவாக இருக்கின்றானோ அவனே இந்த ஆனந்தமயன்.

அனுவாகம் - 6.2

===============

அதாதோனு ப்ரச்னா: | உதா வித்வானமும் லோகம் ப்ரேத்ய | கச்சன கச்சதீ | ஆஹோ வித்வானமும் லோகம் ப்ரேத்ய கச்சித் ஸமச்னுதா உ ||

இவ்விதம் உபதேசம் செய்ததற்கு பிறகும் சந்தேகம் இருப்பதனால் அதை ஒட்டிய கேள்விகள் எழுகின்றன.

அவைகள்

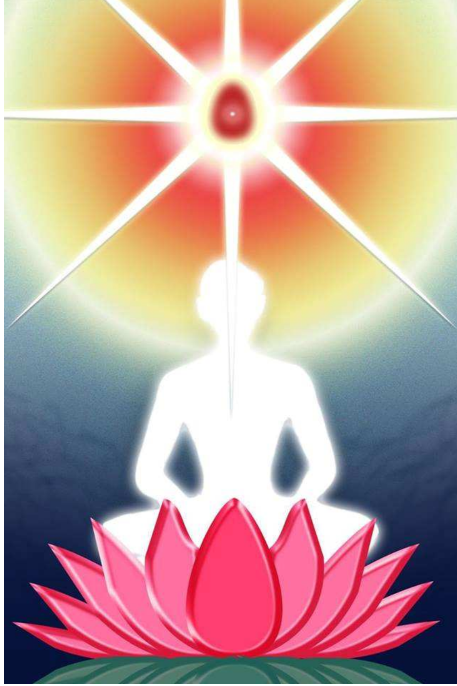
1. பிரம்மன் இருக்கின்றதா அல்லது இல்லையா?
2. ஞானி பிரம்மத்தை அடைகின்றானா, இல்லையா?
3. அக்ஞானி பிரம்மத்தை அடைகின்றானா இல்லையா?

ஞானியும், அக்ஞானியும் இருக்கும்போதும், இறந்தப்பிறகும் பிரம்ம ஸ்வரூபமாகவே இருக்கின்றார்கள்.

எனவே இந்த இரண்டு கேள்விகளும் தவறு.

இவர்கள் அடைவதற்கு தேவையே இல்லை. ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்தவன் ஆத்மாகவே இருந்து கொண்டு ஆனந்தமாக இருக்கின்றான். ஆத்ம

ஞானத்தை அடையாதவன் அறியாமையில் இருந்து கொண்டு கர்ம பலன்களான சுக-துக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஞானியானவன் பஞ்ச கோஷத்தை கடந்து பிரம்மத்தை அறிகின்றான்.

அக்ஞானி பஞ்ச கோஷத்திலேயே அபிமானம் கொண்டு அறியாமையில் இருந்து கொண்டு பிரம்மத்தை அறிவதில்லை.

இனி அனுவாகம் 6.3 லிருந்து அனுவாகம் 7 வரையுள்ள பகுதிகளில் சங்கரர் ஏழு காரணங்களால் இதற்கு விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

அனுவாகம் 6.3 லிருந்து அனுவாகம் 7 வரையுள்ள பகுதிகளில் சங்கரரின் விளக்கம்

அனுவாகம் – 6.3 லிருந்து 7வரை
==============================

இந்த பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்கு பிரம்மன் நிமித்த காரணமாக இருப்பதால் அது இருக்கின்றது என்று உணர்த்தப்படுகின்றது.

காரணம் – 1 (ஜகத் காரணத்வாத்)
==============================

ஸோகாமயத | பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி | ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதக்ம் ஸர்வமஸ்ருஜத | யதிதம் கிஞ்ச | தத்ஸ்ருட்வா | ததேவானுப்ராவிசத் | ததனுப்ரவிச்ய | ஸச்ச த்யச்சாபவத் | நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச | நிலயனம் சாநிலயனம் ச | விஜ்ஞானம் சாவிஜ்ஞானம் ச | ஸத்யம் சான்ருதம் ச ஸத்யமபவத் | யதிதம் கிஞ்ச | தத் ஸத்யமித்யாசக்ஷதே | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

பரம்பொருள் ஈஸ்வரன் (மாயையுடன் கூடிய பிரம்மன்) ஆசைப்பட்டார். நான் பலவாக பிறப்பேனாக என்று தவம் செய்தார். அவர் தவத்தை செய்து எவைகள் உண்டோ அவைகள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்தார்.

அகாமயத - ஆசைப்படுவதிலிருந்து சேதன தத்துவம்தான் நிமித்தக்காரணம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். இங்கு ஆசை என்பது அவரிடமிருந்து ஒரு எண்ணம் தோன்றியது என்பதுதான்.

பஹூஸ்யாம் - என்னையே பலவாக பிறப்பித்துக்கொள்வேனாக என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டார்.

சஹ தம அதப்யஹ - அதற்கு அவர் தவம் செய்தார். இது எப்படி படைக்கலாம் என்று சிந்தித்தார். இது அவருடைய ஞானமய தவம், ஈஸ்வரன் மனது மாயா, ஸ்ருஷ்டிக்கு தயாராக இருக்கும் நிலை. ஈஸ்வரனின் சங்கல்பமே செயலாகி விடும்.

காரணம் - 2 (ஜீவரூபேனே பா4ஸமானவாத்)

======================================

ஜீவ வடிவத்தில் வெளிப்படுவதால் பிரம்மன் உபாதான காரணம், ஈஸ்வரன் நிமித்த காரணம். ஜடமான மாயை இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு காரணமாக சொல்லலாம். இது ஈஸ்வரனிடமிருந்து பிரிக்க

முடியாதது, மூன்று குணங்களை உடையது. இதிலிருந்து தோன்றியது பஞ்ச பூதங்கள் கொண்ட பிரபஞ்சம்.

மாயை ஜடமாக இருப்பதால், இதிலிருந்து தோன்றியவைகள் அனைத்தும் ஜடமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக மனித உடல், கல், மலை போன்ற அனைத்தும் ஜடமானவை. ஆனால் மனித உடல் அறிவு பூர்வமாக இயங்குவதற்கு காரணம் அதில் பிரதிபலிக்கும் சேதனமான பிரம்மத்தின் இருப்பை புரிந்து கொள்ளலாம்.

தத் ஸ்ருஷ்ட்வா – இந்த பிரபஞ்சத்தை படைத்து, தத்3 ஏவ அனுப்ரவிசஸ்ய – அதற்குள் நுழைந்தார்.

இதை ப்ரவேச ஸ்ருதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இதைப்பற்றி சுருக்கமான விளக்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஈஸ்வரன் எந்த ரூபத்தில் ஜீவனுக்குள் நுழைந்தார்?

இந்த பிரபஞ்சமாகவே ஈஸ்வரன் மாறியிருக்கும்போது எப்படி இதற்குள் நுழைய முடியும்! எனவே தன்னுடைய ஸ்வரூபமாக உள்ளே சென்றிருக்க முடியாது. பிறகு வேறு விதத்தில் சென்றிருக்கலாம் என்று கேள்வி எழும்போது அதைப் பற்றி இவ்வாறு விசாரம் செய்யப்படுகின்றது.

பிரம்மனுக்கு இரண்டு உருவம் அவைகள் ஈஸ்வரன், ஜீவன். ஈஸ்வரன் பிரபஞ்சமாக இருக்கின்றார், ஜீவன் அதற்குள் நுழைந்தது என்று எடுத்துக் கொண்டால், பிரம்மன் இரண்டற்றது எனவே இது சாத்தியமில்லை.

இரண்டு அவயங்கள் உடையது என்றும் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் இது நிரவ்யமாக இருப்பதனாலும், எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்து இருப்பதாலும் இதுவும் சாத்தியமில்லை.

ஈஸ்வரன் ஜீவ ரூபமாக பரிணாமம் அடைந்தார் என்றும் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

இவ்வாறு விசாரித்து விட்டு பிரம்மன் புத்தியில் வெளிப்படுகின்றார், புத்தியில் அறியப்படுகின்றது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக,

தாய் சமையலறையை நோக்கி போய் கொண்டிருப்பதை பார்த்த மகனிடம், உன் தாய் எங்கே இருக்கின்றால் என்று கேட்டால், சமையலறைக்கு போனதை பார்த்தேன் என்று கூறுவான், இதிலிருந்து அங்கு இருக்கின்றால் என்று புரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா.

காரணம்-3 (ஜகத்ரூபேனே பா4ஸமானவாத்)
=====================================

ஜகத் வடிவத்தில் தோன்றி கொண்டிருப்பதால் பிரம்மன் இருக்கின்றதை அறிந்து கொள்ள முடியும். இந்த பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்துமாக ஈஸ்வரன் இருந்து கொண்டிருக்கின்றார். இது போ4க்ய பிரபஞ்சம், அதாவது அனுபவிக்கப்படும் பிரபஞ்சமாக கருதப்படுகின்றது.

பிரம்மன் புத்தியில் வெளிப்படுபவராக இருந்து கொண்டு, உருவமுடைய, நம்மால் பார்க்கக் கூடிய மூன்று பூதங்களாகவும் (நீர், நிலம், நெருப்பு) தோன்றி கொண்டிருக்கின்றது. உருவமற்ற மற்ற இரு பூதங்களாகவும் (வாயு, ஆகாசம்) தோன்றி கொண்டிருகின்றது.

தெளிவாக விளக்க கூடியத்தாகவும், விளக்க முடியாததாகவும், தாங்குவதாகவும், தாங்கப்படுவதாகவும், அறிவுடையதாகவும் (சேதனம்), அறிவற்றதாகவும் (ஜடம்), உண்மையாகவும் (வியாவஹார சத்யம் – எல்லோராலும் அனுபவிப்பது) பொய்யானதாகவும், (பிராதிபாஸிக சத்யம் – கனவு – ஒருவனுக்கு மட்டும் உண்மையாக இருப்பது, கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு), இவ்வாறெல்லாம் பிரம்மன் மாறியிருக்கின்றது.

எவைகளெல்லாம் இருக்கின்றதோ அவைகளெல்லாம் மாறியது. ஆகவே பிரம்மனை சத்யம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

அனுவாகம் - 7

==============

காரணம்-4

=========

சாஸ்திரத்தில் பிரமத்திற்கு பிரசித்தமான ஸூக்ருதம் (சுயம்பு) என்ற வேறொரு பெயரும் உண்டு.

அஸத்3வா இத3ம் அக்3ர ஆஸீத் - நாம் பார்த்து கொண்டிருக்கும் இந்த பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்கு முன் அஸத்தாக இருந்தது, அதாவது வெளித்தோற்றத்திற்கு வராத நிலையில் இருந்தது.

வெளித்தோற்றத்திற்கு வந்த நாமரூபங்கள் எதையாவது ஒன்றை சார்ந்துதான் இருக்கும். வெளித்தோற்றத்திற்கு வராத நாம ரூபங்கள் (அஸத்) பிரம்மத்தை சார்ந்து இருக்கும். நாமரூபத்தை வெளிப்படுத்தாத பிரம்மன் என்பது இறுதியான பொருள்.

அப்படிபட்ட பிரம்மனிடமிருந்து வெளித்தோற்றத்திற்கு வந்த விதவிதமான நாமரூபங்கள் கூடிய ஜகத்தானது தோன்றியது. அது

தன்னைத் தானே தோற்றுவித்துக் கொண்டது. அதே பிரம்மன் தானே தோற்றுவிப்பவர் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்விதம் ரிக் மந்திரத்தின் விளக்கம் முடிவடைகின்றது. இதிலிருந்து பிரம்மனே இந்த உலகமாக காட்சியளித்துக் கொண்டிருப்பதால், பிரம்மன் இருக்கின்றது என்று நிரூபணமாகின்றது.

காரணம்-5
=========

பிரமத்திற்கு ரஸஹ (ஆனந்தம்) என்ற வேறொரு பெயராலும் வேதம் குறிக்கின்றது.

மனிதன் இந்திரியத்தின் துணைக்கொண்டு விஷயங்களிலிருந்து அதனோடு சம்பந்தம் வைப்பதால் ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். ஆனால் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும் சுகம் இருக்கின்றது. இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றான் ஞானி. இவ்வாறாக சுகம் மூன்று விதமாக இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

வெளி விஷயங்கள்தான் சுகத்தைக் கொடுக்கும் என்ற கருத்து பொய்யாகிவிடும் ஆழ்நிலை உறக்கத்தில் சுகத்தோடு ஒப்பிடும்போது, ஏனெனில் அங்கு விஷயங்கள் எதுவும் இல்லை ஆனால் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றோம்.

ஞானி எந்த விஷயங்களோடும் சம்பந்தம் இல்லாமல் திருப்தியுடன் இருக்கின்றான். இந்த நிலைக்கு காரணம் அவன் அடைந்த ஆத்ம ஞானத்தினால்தான். இதிலிருந்து அறிந்து கொள்வது பிரம்மன் தான் திருப்திக்கு காரணமாக இருக்கின்றது எனவே பிரம்மன் இருக்கின்றது என்று நிலை நாட்டப்பட்டது.

யத்4வை த்த் ஸுக்ருதம் | ரஸோ வை ஸஹ |

எந்த ஒன்று ஸ்க்ருதம் என்று அழிக்கப்படுகின்றதோ அதுவே ஆனந்த ரஸம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

ரஸம் ஹி ஏவ அயம் *- எந்த ஒருவன் இந்த பிரம்மத்தை (ரஸத்தை)*

லப்த்வானந்தீ ப4வதி *- அடைந்துதான் திருப்தியுடன் இருக்கின்றான்.*

இதிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்வது பிரம்மன் என்ற ஒன்று இருக்கின்றது.

காரணம்-6
==========

நமது மனம், உடல், இந்திரியங்கள் செயல்படுவதிலிருந்து பிரம்மத்தின் இருப்பை நிலை

நாட்டலாம். பல பொருட்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ரதமானது அதன் எஜமானனுக்குத்தானே தவிர அந்தப் பொருட்களுக்காக அல்ல. அதுபோல பல உறுப்புக்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட இந்த உடல் வேறு ஒன்று பயன் படுத்தத்தான் என்று புரிந்து கொண்டால் அந்த வேறு ஒன்று என்பது அறிவுடைய பிரம்மம்தான் என்று அறிந்து கொள்ள முடியும். பிரம்மத்தின் இருப்பு மீண்டும் நிலை நாட்டப்பட்டது.

யாரால் மூச்சுக்காற்றை உடலுக்குள்ளே இழுக்க முடியும், யாரால் மூச்சுக்காற்றை வெளியே விட முடியும். இந்த ஆனந்த ரூபமான பிரம்மன் மட்டும் ஆகாசத்தில் இல்லை என்றால், இங்கே ஆகாசம் என்பது ஹ்ருதய ஆகாசத்தை குறிக்கின்றது. இந்த பிரம்மம்தான் ஒருவனை மகிழ்விக்கின்றது, திருப்திப்படுத்துகின்றது.

காரணம்-7

=========

ப4ய-அப4ய **ஹேதுத்வாத்** *- பயத்திற்கும் - அபயத்திற்கும் காரணமாக இருப்பது பிரம்மன்தான்.*

கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பை பார்த்து பயப்படுகின்றோம். அதற்குக் காரணம் கயிறுதான், இதுதான் பாம்பு தோன்றுவதற்கு காரணமாக இருக்கின்றது. கயிற்றை அதுவாக பார்க்கும்போது

பயம் ஏற்படுவதில்லை, அதற்கும் கயிறுதான் காரணமாக இருக்கின்றது. அதேபோல ப்ரம்மனை புரிந்து கொண்டால் பயம் ஏற்படுவதில்லை, ஞானி அபயத்தை அடைவதற்கு காரணம், அவர் ப்ரம்மத்தை அறிந்து கொண்டதால் தான். பிரம்மத்தை புரிந்து கொள்ளாதவனுக்கு எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் பயந்து கொண்டிருப்போம்.

அத்யாஸம், அக்ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்து நமக்கு பயத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். நாமே நம்முடைய பயத்திற்கும், அபயத்திற்கும் காரணமாக இருக்கின்றோம்.

நம்முடைய பயத்திற்கு காரணமாக ஏதோ ஒன்று இருக்கும். அது பிரம்மனாக இருக்கும். ஏனென்றால் இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தும் பிரம்ம ஸ்வரூபமாக இருக்கின்றது. அதுபோல அபயத்திற்கும் காரணமாக இருப்பதும் பிரம்மன்தான். ஏனென்றால் பிரம்மனாக நம்மை உணர்ந்து விட்டால் எதற்கும் நாம் பயப்படமாட்டோம்.

ஒருவன் எந்தக்காலத்தில் பிரம்மனிடத்தில் நிலைப் பெறுகின்றானோ, அந்தக்காலத்தில் பிரம்மத்தில் பயமற்ற ஆத்ம பாவத்தை அடைகின்றான் அல்லது உறுதியான ஆத்ம பாவத்தை, பிரம்ம நிஷ்டையை அடைகின்றான்.

பார்க்கப்படாத தன்மையுடையதும், மாற்றமடையாததும், ப்ரத்தியக்ஷ பிரமானத்திற்கு

விஷயமாக இல்லாததும், சரீரமற்றதும், அனுமான பிரமானத்தினால் அறிய முடியாததும், ஆதாரமற்றதும், எதையும் சார்ந்தில்லாமல் இருப்பதாகவும் உள்ள பிரம்மத்தை உறுதியாக அறிந்தவன் பயத்திலிருந்து நீங்கியவனாகின்றான்.

எப்பொழுது இந்த அக்ஞானி பிரம்மனிடத்தில் சிறிதளவாவது வேற்றுமையை பார்க்கின்றானோ அவனுக்கு பயம் வந்தடைகின்றது. பிரம்மனே சாஸ்திரங்களை கற்றறிந்தும், ஆத்ம ஞானத்தை அடையாவிட்டால் அவனுக்கும் பயத்தை கொடுக்கின்றது.

அனுவாகம் – 8.1
===============

பிரம்மனிடத்தில் கொண்ட பயத்தினால் காற்று வீசுகின்றது. சூரியனும் உதிக்கின்றது. அக்னியும், இந்திரனும் தத்தம் வேலையை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். யமதர்மனும் தன் வேலையை செய்வதற்கு ஓடுகின்றார். இவ்வாறு கூறி ரிக் மந்திரம் முடிக்கின்றது.

கீழ்கண்ட பகுதியில் ஆனந்தத்தைப் பற்றிய விசாரம் செய்யப்படுகின்றது.

சுருக்கம்:-
----

1. இந்த விசாரம் எதற்காக செய்யப்படுகின்றது?
2. இதன் மூலம் எதை சொல்ல விரும்புகின்றது!
3. இதனால் அடையும் பலன்கள். மூன்று பலன்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

a. ஆனந்தம் - பிரஹ்ம ஸ்வரூபம், ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்ற அறிவை அடைவோம்.

b. வைராக்கியத்தின் முக்கியதுவத்தை, மேன்மையை எடுத்துரைக்கின்றது.

c. ஜீவ - ஈஸ்வர ஐக்கியத்தை விளக்குவதற்கு பயன்படுகின்றது.

ஆனந்தம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபம்:

அக்னி உஷ்ண ஸ்வரூபம் என்ற வாக்கியத்தின் பொருள் அது உஷ்ணமாக இருப்பதற்கு எதையும் சார்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை. அதுபோல ஆத்மா ஆனந்தமாக இருப்பதற்கு எதையும் சார்ந்திருக்க தேவையில்ல. நானே ஆத்மாவாக இருப்பதால், நான் யாரையும் சார்ந்திருக்க தேவையில்லை.

நாம் எதற்காக இந்த விசாரம் செய்ய வேண்டுமென்றால், நம் அனுபவத்தில் ஆனந்தம் வெளியே உள்ள பொருட்களிலிருந்து வருவதாக உணர்ந்திருக்கின்றோம்.

அதனால் அந்தப் பொருட்களைச் சார்ந்திருக்கின்றேன். நான் சுபாவமாக ஆனந்தமாக இருக்கின்றேன் என்று உணரவில்லை. இதை உணர்த்துவதற்குத்தான் இந்த விசாரம் தேவைப்படுகின்றது.

ஸுபாவத்தை நிரூபித்தல்:

நான் ஆனந்தத்தை ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் அனுபவிக்கின்றோம்.

இந்த ஏற்றத்தாழ்விற்கு காரணம் எது என்று வினவும்போது விஷயங்கள்தான் இதை உருவாக்குகின்றது என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

சுகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வு விஷயத்தின் நிமித்த காரணமா அல்லது உபாதான காரணமா, பொருளின் காரணமா அல்லது பொருளின் நிமித்தமாக உண்டாகின்றதா என்று வினவினால், பொருளே காரணம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அந்தப் பொருள் எல்லோருக்கும் ஒரே அளவுள்ள சுகத்தை கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் அனுபவத்தில் அப்படி இல்லை. எனவே பொருளின் நிமித்தமே

வேறுபாட்டிற்கு காரணம் என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

நம்முடைய மனம்தான் உபாதியாக இந்த தாரதம்மியமான சுகத்திற்கு காரணமாக இருக்கின்றது. நம் மனதில் அமைதி அதிகரிக்கும்போது சுகமானது அதிகரிக்கிறது. மனம் சூட்சுமத்தன்மை அதிகரிக்கும்போது இன்பமும் அதிகரிக்கின்றது.

எப்பொழுது மனம் அமைதியடையும், சூட்சுமமாகும்?

இதற்கென்ன வழி என்று கேள்விகளுக்கு உபநிஷத் இரண்டு உபாயங்கள் கூறுகின்றது.

அவைகள் **அறிவு, வைராக்யம்.**

மனதில் அறிவு வளர வளர மனம் சூட்சுமாகின்றது, அமைதியும் அடைகின்றது. அதற்கேற்றவாறு சுகத்தின் அளவும் அதிகரிக்கின்றது.

மனம் சூட்சும்மாகும்போது மிக மிக நுண்ணிய விஷயங்களை கிரகிக்கின்றது. இது அடையும் அறிவினால் நிகழ்கின்றது. மனம் அமைதியாக இருக்கும்போது, சூட்சுமமாக இருக்கும்.

வைராக்கியம் அதிகருக்கும்போது மனம் அமைதியடைகின்றது.

இந்த ஆனந்தம் எங்கிருந்து வருகின்றது என்று கேட்கும்போது நம் மனதிலிருந்து தான் வருகின்றது என்று சொன்னால் தவறு.

மனம் சுகத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானம் கிடையாது.

மனம் ஒடுங்கி செயல்படாமல் இருக்கும்போது ஆனந்தம் வரக்கூடாது, ஆனால் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மனம் ஒடுங்கிய நிலையில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றோம். எனவே மனம் ஆனந்தத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமல்ல என்று நிரூபணமாகின்றது.

இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் நீக்கிக் கொண்டு வந்தால், அதை பார்த்துக் கொண்டு இருப்பவன்தான் இருக்கின்றான். அதுதான் ஆத்மா.

என்றும், மனமானது ஆனந்தத்தை பிரதிபிம்பிக்கின்ற தன்மையுடன் இருக்கின்றது என்று புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

உதாரணமாக நிலைக்கண்ணாடிக்கு அதன் எதிரே வரும் பொருளை பிரதிபிம்பிக்கும் தன்மையுடையது.

தூசிபடிந்த கண்ணாடியில் பிம்பம் தெளிவாக இருக்காது. சுத்தப்படுத்திப் பார்க்கும்போது அதுவே தெளிவாக தெரியும்.

இதிலிருந்து நாம் அறிய வேண்டியது மனதின் சூட்சும தன்மை அதிகரிக்கும் போது அதில் பிரதிபலிக்கும் ஆனந்தமும் அதிகரிக்கும்.

ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபமாக இருப்பதால்,மனமானது அதை பிரதிபிம்பிக்கும்போது ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது. இதிலிருந்து நம்மால் ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்று தெளிவாக புரிந்து கொள்ள முடியும்.

வைராக்கியத்தின் பெருமை:-

மனதில் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தின் ஏற்றத்தாழ்வு வைராக்கியத்தின் அளவை பொறுத்திருக்கின்றது.

ஆசைகள் குறைய குறைய ஆனந்தம் அதிகரிக்கின்றது.

காமத்தியாகம் இரண்டு விதத்தில் ஏற்படுகின்றது. எப்படி ஆசைகளை மனதிலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டால், விரும்பிய பொருளை அடையும் போது அதிலுள்ள குறையை ஆராய்ந்து அறிந்து அந்த ஆசையை நீக்கி விடுதல்.

அடையும் பொருள் கொடுக்கும் சுகத்தைவிட அதை விலக்குவதால் அடையும் இன்பம் நூறுமடங்காக இருக்கும்.

வைராக்கியத்தினல் இரண்டுவிதமான பலன்களை அடையலாம்.

அவைகள்

1. *லௌகீக வாழ்க்கையிலே அதிக இன்பத்தை அனுபவிக்கலாம், பிரதிபிம்பானந்தத்தை அனுபவிக்கலாம். வைராக்கியத்தின் அளவு அதிகரிக்கும்போது இன்பமும் அதிகரிக்கின்றது. இதனால் மனம் அதிகமாக அமைதியடையும், சூட்சுமமடைகின்றது.*

2. *வைராக்கியத்தின் அளவு அதிகரிக்கும்போது மோட்சத்தை அடைவதற்கு தகுதியை கொடுக்கின்றது.*

பிரம்மானந்தம் :

நானே சுபாவமாக பிரம்மனாகவே இருக்கின்றேன் என்ற நிலையை அடையும்போது அனுபவிக்கின்ற இன்பம். இந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க எதையும் சார்ந்திருக்கத் தேவையில்லை.

ஏனென்றால் ஆத்மாவில் ஸ்வரூபமே ஆனந்தமாக இருக்கின்றது.

தன்னிடத்திலே திருப்தியுடன் இருப்பவன் தான் நிலையாக இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பான் என்று பகவான் கீதையில் கூறியிருக்கின்றார்.

இந்த பிரம்மானந்தத்தை அடைவதற்கு வைராக்கியம் மிக முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்றது.

(பகுதி-3)
****

அனுவாகம் — *8.2*
=================

மனித லோகத்தில் அடையக்கூடிய அதிக சுகங்களை கற்பனை செய்யப்படுகிறது. இதையெல்லாம் அடைந்தால் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தை விட நூறு மடங்கு ஆனந்தத்தை இந்த சுகங்களை நீக்குவதால் அடையலாம்.

இளம் வயதுடைய ஒருவன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை செய்வபவன், நன்னெறியை பின்பற்றுகின்றவன், நன்கு சாஸ்திரங்களை கற்றவன், விரைவில் செயல்படும் திறமையுடையவன், மூவரிடம் நன்கு முறையாக உபதேசத்தை பெற்றவன் அவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றவன், உறுதியான உள்ளமுடையவன், மனோ தைரியமுடையவன், நிச்சயமாக முடிவெடுப்பவன், உடல் வலிமையுடையவன், ஆரோக்கியமாக இருப்பவன் அவனுக்கு செழிப்பான இந்த முழு பூமியை அடைந்தவனாக இருக்கின்றான். இதுதான் ஒரு மனிதனுக்கு கிடைக்கக்கூடிய அதிகபட்ச ஆனந்தம். இது ஒரு பங்கு ஆனந்தம் என்று வைத்து கொள்வோம்.

மனிதனுடைய நூறுபங்கு ஆனந்தம் எவையோ அவை மனித கந்தர்வர்களுடைய ஒரு பங்கு ஆனந்தம். ஸ்ரோத்ரியஸ்ய, அகாமஹதஸ்ய – மனிதர்களாக பிறந்து சாஸ்திரங்களை கற்றறிந்து மனித லோகத்தில் வைராக்கியம் உடையவனுக்கும் இதே நூறு மடங்கு இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றான்.

மனித கந்தர்வனுடைய நூறு மடங்கு ஆனந்தம் தேவகந்தர்வனுடைய ஒரு மடங்கு ஆனந்தம். மனித கந்தர்வ லோகத்தில் வைராக்கியமுடைய மனிதனுக்கு அதே அளவு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றான்.

தேவ கந்தர்வனுடைய நூறு மடங்கு ஆனந்தம் = பித்ரு லோகத்தில் இருக்கின்றவர்களின் ஒரு பங்கு ஆனந்தம். தேவகந்தர்வ லோகத்தில் வைராக்கியமுடைய மனிதனுக்கும் இதே அளவு ஆனந்தம்.

பித்ருக்களுடைய 100 மடங்கு ஆனந்தம் = ஸ்மார்த்த தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களின் ஒரு பங்கு ஆனந்தம். பித்ரு லோகத்தில் வைராக்கியம் உள்ள மனிதனுக்கும் இதே அளவு ஆனந்தம்.

ஸ்மார்த்த தேவலோகத்தில் உள்ள 100 மடங்கு ஆனந்தம் = கர்ம தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களின் ஒரு பங்கு ஆனந்தம். ஸ்மார்த்த தேவ லோகத்தில் வைராக்கியம் உள்ள மனிதனுக்கும் இதே அளவு ஆனந்தம்.

தேவ லோகத்தில் உள்ள 100 மடங்கு ஆனந்தம் = இந்திரனின் ஆனந்தம் = தேவ லோகத்தில் வைராக்கியம் உள்ள மனிதனின் ஆனந்தம்.

இந்திரனின் நூறு மடங்கு ஆனந்தம் = பிருகஸ்பதியின் ஆனந்தம் = இந்திரனின் ஆனந்தத்தில் வைராக்கியம் உடைய மனிதனின் ஆனந்தம்.

பிருகஸ்பதியின் நூறு மடங்கு ஆனந்தம் = பிரஜாபதியில் (விராட் புருஷன்) ஆனந்தம் = பிருகஸ்பதியில் ஆனந்தத்தில் வைராக்கியம் உள்ள மனிதனின் ஆனந்தம்.

பிரஜாபதியின் நூறு மடங்கு ஆனந்தம் = பிரம்மாவின் (ஹிரண்யகர்ப்பன்) ஆனந்தம் = பிரஜாபதியின் ஆனந்தத்தில் வைராக்கியம் உள்ள மனிதனின் ஆனந்தம்.

அனுவாகம் – *8.3*
===============

ஆனந்த மீமாம்ஸத்தின் மூலமாக பிரதிபிம்பானந்தம் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. ஜீவ – ஈஸ்வர ஐக்கியம் ஆனந்தத்தின் மூலமாக நிரூபிக்கபட்டிருக்கின்றது.

மனிதனிடத்தில் இருக்கும் ஆனந்தமும், ஹிரண்யகர்ப்பனிடத்தில் இருக்கும் ஆனந்தமும் ஒன்றே.

இந்த ஆனந்தத்திற்கு காரணம் ஆனந்த ஸ்வரூபமாக இருக்கும் ஆத்மாவேதான். அது இரண்டற்றது என்று புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்த ஞானத்தை அடைந்தவனுக்கு வரும் மனநிறைவே மோட்சம் என்று கூறப்படுகின்றது. இங்கே ஆனந்தம் அனுபவமாக இருக்காது, ஸ்வரூபமாக இருக்கும். ஹிரண்யகர்ப்பனின் ஆனந்தத்தை வைராக்கியத்தோடு விலக்கி விட்டால் அடைவது பிரம்ம ஞானம், இதுவே ஜீவன் முக்தி என்றும் கூறப்படுகின்றது.

மனிதனின் இதயக்குகையில் இருக்கின்ற ஆத்மா, நம்முடைய அனுபவத்தில் இருக்கின்ற நான் என்ற ஆத்மா, உடலுக்குள் நுழைந்து இருக்கின்ற ஆத்மா.

இதுவும் மாயைக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றதும், இந்த ஜகத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றதும், ஹிரண்ய-கர்ப்பனிடத்திலும் இருக்கின்றதுமான ஆத்மாவும் ஒன்றுதான் என்று ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

எவனொருவன் இவ்விதம் ஜீவ – ஈஸ்வர ஐக்கியத்தை அறிகின்றனோ, அவன் இந்த உலகத்திலிருந்து விலகி, அதன் மீது வைராக்கியம் அடைந்து, உலகத்து விஷயங்களை சார்ந்தில்லாமல்

என்னுடையது என்ற புத்தியை விட்டு விடுகின்றான்.

தான் உபயோகிக்கும் பொருள் என்னுடையது என்ற புத்தியில்லாமல் அனுபவிக்கின்றான்.; இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை ஆத்மா என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த அகங்காரத்தை துறக்கின்றான்.

ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையே துறக்கின்றான். இது மித்யா என்று புரிந்து கொள்கின்றான், இந்த ஜகத் உண்மைபோல் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்ற அறிவுடன் இருக்கின்றான்.

மேலும் பிராணமயம், மனோமயம், விக்ஞானமயம் ஆனந்தமயம் இவைகளிலுள்ள அகங்காரத்தை விட்டவனாக இருக்கின்றான்.

இறுதியில் பிரம்மத்தையே அடைகின்றான், பிரம்மனாகவே இருக்கின்றான். இந்த விஷயத்தில் ரிக் மந்திரம் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது.

இதிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்வது ஞானிதான் பிரம்மத்தை அடைகின்றான். அக்ஞானி பிரம்ம ஸ்வரூபமாக இருந்தாலும் அதை அறியாமலிருப்பதால் பிரம்மத்தை அடைவதில்லை.

எல்லோரும் உலகத்தை இரண்டாக பிரித்திருக்கின்றனர்.

அவைகள்

1. என்னுடையது.
2. என்னுடையதல்ல என்பதாகும்.

இதில் இரண்டாவதுதான் மிகப்பெரியதாக இருக்கின்றது.

இந்த பிரிவினால்தான் நாம் துயரத்தை அனுபவித்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

அனுவாகம் - 9.1
===============

ஸ யச்சாயம் புருஷே | யச்சாஸாவாதித்யே | ஸ ஏக: | ஸ ய ஏவம் வித் | அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரேத்ய | ஏதம் அன்னமய மாத்மானம் உபஸ்ங்க்ராமதி | ஏதம் ப்ராணமயமாத்மானம் உபஸங்க்ராமதி | ஏதம் மனோமயமத்மானம் உபஸங்க்ராமதி | ஏதம் விஜ்ஞானமயமாத்மானம் உபஸங்க்ராமதி | ஏதம் அனந்தமயமாத்மானம் உபஸங்க்ராமதி | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

வாக்கும் மனமும் பிரம்மத்தை அடைய முடியாமல், விளக்க முடியாமல் திரும்பி வந்து விட்டது. இதிலிருந்து நாம் அறிவது வாக்காலும், மனதாலும் இதை அடைய முடியாது.

வாச்யார்த்தம் என்பது நேரிடையாக புரிய வைக்கும், லட்சியார்த்தமானது மறைமுகமாக புரியவைக்கும்.

பிரம்மத்தினுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை அறிபவன், ஆத்மாவிலிருந்து வேறுபடாத தன்னுடைய ஆனந்த ஸ்வருபத்தை அறிந்தவன், எதைக்கண்டும் பயமில்லாதவனாகவும், பயம் என்பதே இல்லாமல் இருப்பவன். ஏனென்றால், பயத்தைக் கொடுக்கும் காரணம் சென்று விடுவதால்.

அனுவாகம் - 9.2

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ | ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் | ந பிபேதி குதச்சனேதி | ஏதக்ம் ஹ வா வ ந தபதி கிமஹக்ம் ஸாது நாகரவம் | கிமஹம் பாபமகரவமிதி | ஸ ய ஏவம் வித்வானேதே ஆத்மானக்க்ம் ஸ்ப்ருணுதே | ய ஏவம் வேத | இத்யுபநிஷத் ||

ஞானியானவன், நான் ஏன் நல்லது செய்யவில்லை, நான் ஏன் பாவத்தை செய்தேன் போன்ற எண்ணங்களால் துயரங்கள் வாட்டுவதில்லை. இவன் தன்னிடத்திலே திருப்தியாக இருப்பவன், தன்னிடத்திலே குறையை பார்க்காமலிருப்பவன். பாவ - புண்ணியங்களை தன்னிடமிருந்து வேறாக பார்ப்பதில்லை.

த்வைத ஞானம் அவனிடத்தில் இல்லாததால் அவனால் இவ்வாறாக நினைக்க முடிகின்றது. அதனால் எந்த துயத்தையும் அனுபவிப்பதில்லை. நாம் நம்மையே நேசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால் யாருடைய அன்பையும் எதிர்ப்பார்க்கமாட்டோம், கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும் மகிழ்ச்சியோ, வருத்தமோ அடைய மாட்டான். அவன் அடைந்த ஞானத்தில் நிலைத்து நிற்கும் அளவுக்கு மனோபலத்தை அடைந்திருக்கின்றான்.

ஞானியில் அந்தக்கரணம் ராக – துவேஷங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. மேலும் அப்படி வெளிப்படும் இவைகள் தன்னுடையதல்ல, அது அந்தக்கரணத்தைச் சார்ந்தது, நான் வெறும் சாட்சியாக மட்டும் இருக்கின்றேன் என்ற நிலையில் இருப்பான். எப்படி வேறொருவன் மனிதில் வெளிப்படும் ராக – துவேஷங்கள் நம்மை பாதிப்பதில்லையோ அதேப்போன்று இருக்கும் ஞானியின் மனநிலை.

இவ்விதம் ரிக் மந்திரம் முடிவடைகின்றது.

முடிவுரை:
========

- பிரஹ்மவித் ஆப்னோதி பரம் என்ற சூத்திர வாக்கியம் கூறப்பட்டது.

- விருத்தி வாக்கியமான “ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் பிரஹ்ம….ப்ரஹ்மனா விபஸ்சிதா” விளக்கப்பட்டது.

- அத்யாரோப - அபவாதம் முறையில் ப்ரஹ்மத்தை விளக்கப்பட்டது.

- ஸ்ருஷ்டியானது பிரம்மத்தின் மீது ஏற்றி வைக்கப்பட்டது.

- ஏற்றி வைத்ததையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக பஞ்சகோஷம் விவேகம் மூலமாக நீக்கப்பட்டது. இதில் சமஷ்டி - வியஷ்டி இரண்டையும் நீக்குதலையும் உபதேசிக்கபட்டது.

- இந்த பிரபஞ்சத்தை நீக்கி நிர்குண பிரம்மத்தை உபதேசித்தது.

- ஜகத் மித்யா என்பதையும் பிரஹ்மம் ஸத்யம் என்பதையும் நிரூபிக்க இந்த முறையை கையாளப்பட்டது.

- பிரம்மன் இருக்கின்றது என்பதை ஏழு வித்த்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது.

- ஆனந்த மீமாம்ஸா அதாவது ஆனந்த விசாரம் செய்யப்பட்டது.

- ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்று நிலை நாட்டுவதற்கும், நம் அனுபவத்தில் ஆனந்தம் வெளியேயிருந்து வருகின்றது என்ற தவறான புரிதல் உள்ளதால் இந்த விசாரம் செய்யப்பட்டது.

- வைராக்கியத்தின் பெருமையை உணர்த்துவதற்காக மனதில் ஆசைகள் நீங்க நீங்க அமைதியும் அதிகரிக்கும், அதனால் ஆனந்தம் அதிகரிக்கும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனந்தமே விஷயானந்தம், வைராக்கியானந்தம், ஆத்மானந்தம் என்று மூன்று வகையாக பிரிக்கப்பட்டது.

- ஜீவ – ஈஸ்வர ஐக்கியமும் உபதேசிக்கப்பட்டது.

- இதன் பலனாக எதைக் கண்டும் பயப்படுவதில்லை. பயமும் அதற்கான காரணமும் சேர்ந்து நீங்கி விடுகின்றது. அஹம் பிரம்மம் என்ற பேருண்மை புரிகின்றது.

அத்தியாயம் - 3

(பிருகு வல்லீ)

அனுவாகம் - 1
==============

ப்ருகுர்வை வாருணி: | வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தஸ்மா ஏதத் ப்ரோவாச | அன்னம் ப்ராணம் சக்ஷு:ச்ச்ரோத்ரம் மனோ வாசமிதி ||

வருணரின் மகனான வாருணி என்கின்ற ப்ருகு ரிஷி, தந்தையாகிய வருணரை அணுகினார். இறைவா, எனக்கு பிரம்மத்தை உபதேசியுங்கள் என்று கேட்டார்.

இதிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது, வேதாந்தம் படிப்பதற்கு குரு மிகவும் அவசியம், ஞானத்தின் பெருமையும் உணர்த்தப்படுகின்றது, தவத்தில் சிறந்த ரிஷியான இவரே ஞானத்தை அடைவதற்கு விரும்பினார் என்பதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சில சாதனங்களை இந்தக் கதை மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

தந்தையையே குருவாக பாவித்து, அவரை இறைவா என்று அழைத்தது அவரிடம் உள்ள பணிவை காட்டுகின்றது.

ப்ருகுவுக்கு சில தத்துவங்களை உபதேசித்தார். ஜீவாத்மா அடைய சில வழிகளை உபதேசித்தார், த்வம் பதத்தை அறிந்து கொள்ள சில உபாயங்களை உபதேசித்தார்.

அவைகள்

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், கண், காது, மனது, வாசம் (மனோமயகோசம்). பிறகு மீண்டும் கூறலானார்.

எதனிடமிருந்து இந்த ஜீவராசிகள் தோன்றியுள்ளதோ, எதனால் இவைகள் வாழ்கின்றனவோ, எதனிடத்தில் இறந்ததும் சென்றடைகின்றனவோ அதை தெளிவாக அறிய முயற்சிப்பாயாக, அதுவே பிரம்மன்.

இவ்விதம் கேட்டபிறகு ப்ருகு தவத்தை மேற்கொண்டார். தவத்தை செய்துவிட்டு மீண்டும் குருவை அடைந்தார்.

விசாரம்:

=======

- அவரே ரிஷியாக இருப்பதால் இதை தவம் செய்துதான் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்று அறிந்திருக்கின்றார், எதை அடைய வேண்டுமென்றாலும் தவம் செய்து முயற்சிக்க வேண்டும். நாம் செய்யும் தியாகங்களையும் தவத்தில் சேர்க்கலாம். இவைகள் ரிஷிகளுக்கு தெரிந்திருப்பதால் அவர் தவத்தை மேற்கொண்டார்.

- தவம் என்றால் என்ன? ஒவ்வொரு ஆசிரமத்திலும் அவரவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கர்மங்களை சொல்லப்பட்டிருகின்றது. இவைகளையே தவம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

- ***பிரம்மச்சர்யம்*** – ஸ்வாத்யாயம் – சாஸ்திரங்களை படித்தல்.

- ***கிருஹாஸ்ரமம்*** – தானம் செய்வதுதான் தவம்.

- ***வானப்ரஸ்தாசிரமம்*** – விரதம் இருப்பதைக் காட்டிலும் பெரிய தவம் வேறெதுவும் இல்லை.

- ***சந்நியாஸம்*** – மனம், இந்திரியங்கள் கட்டுப்பாடு மேலான தவம்.

இந்த கதையில் ப்ருகு ரிஷி இந்திரியங்கள் மனம் இவைகளைக் கட்டுபடுத்தும் தவத்தில் ஈடுபட்டார். மீண்டும், மீண்டும் சிந்தித்தார், விசாரத்தில் ஈடுபட்டார்.

அனுவாகம் - 2

==============

அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் | அன்னாத்யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே | அன்னேன ஜாதானி ஜீவந்தி | அன்னம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி | தத் விஜ்ஞாய | புனரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தக்ம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ் தப்த்வா ||

அன்னம்தான் பிரம்மனென்று முடிவு செய்தார். இங்கே அன்னம் என்பதை விராட் தத்துவத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை அவர் குறிபிட்டதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உணவிலிருந்துதான் இந்த ஜீவராசிகளின் சரீரங்கள் தோன்றுகின்றன. உணவினால் தோன்றி வாழ்கின்றன. உணவிடத்தில் இறுதியாக லயத்தை அடைகின்றன. இவ்விதமாக பிரம்மத்தை அன்னமாக கருதினார்.

பிறகு அதையே மீண்டும் விசாரம் செய்து அன்னத்திற்கு இந்த பிரம்ம ஸ்வரூப லக்ஷணம்

பொருந்தவில்லை என்று உணர்ந்தார். அன்னமானது மாற்றத்தை அடைவதை உணர்ந்தார்.

இது வரையறுக்குட்பட்டது ஆகவே இது பிரம்மனாக இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார், மீண்டும் தந்தையான குருவை அடைந்தார்.

பகவானே, மீண்டும் பிரம்மனை உபதேசிப்பீர்களாக என்று வேண்டினார். அவரும் தவத்தை செய்து தெரிந்து கொள்.

தவமே பிரம்மத்தை அடைய உதவும் சாதனம் என்று உணர்த்தினார். இங்கே தவம் என்ற சொல் மனக்கட்டுப்பாட்டை குறிக்கின்றது, வெளியே செல்கின்ற மனதை உட்புறமாக திருப்ப வேண்டும். ப்ருகு தவத்தை மேற்கொண்டார்.

அனுவாகம் – 3
=============

ப்ராணோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் | ப்ராணாத்யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே | ப்ராணேன ஜாதானி ஜீவந்தி | ப்ராணம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புனரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தக்ம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ் தப்த்வா ||

பிராணனே (சூட்சும சரீர அபிமானி ஹிரண்யகர்ப்பன்) பிரம்மன் என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

பிராணனிலிருந்து ஜீவராசிகள் தோன்றுகின்றன. பிராணனினால் வாழ்கின்றன, இறுதியில் பிராணனை அடைகின்றன. என்ற ஸ்வரூப லட்சணை விசாரம் செய்தார். இந்த லட்சணம் பிராணனில் பொருந்தவில்லை எனவே இது பிரம்மன் அல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

எனவே மீண்டும் தந்தையை அணுகினார். மீண்டும் உபதேசம் செய்யுமாறு கேட்க, அவரும் மீண்டும் தவம் செய்து அறிந்து கொள் என்பதையே அவரும் சொல்லியனுப்பினார்.

அனுவாகம் - 4
==============

மனோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் | மனஸோ ஹ்யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே | மனஸா ஜாதானி ஜீவந்தி | மன: ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புனரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தக்ம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா ||

மனமே பிரம்மன் முடிவுக்கு வந்தார்.

பிரம்ம தடஸ்த லட்சணத்தை பொருத்திப் பார்த்து இதுவல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தார். மீண்டும் விசாரம் செய்து இதுவும் பிரம்மனல்ல என்று அறிந்து கொண்டார்.

அனுவாகம் - 5

=============

**விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் |
விஜ்ஞானாத்யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே |
விஜ்ஞானேன ஜாதானி ஜீவந்தி | விஜ்க்ஞானம் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புனரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தக்ம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ் தப்த்வா ||**

விக்ஞானமயமே பிரம்மன் அதாவது புத்தியே கடவுள் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இவ்வாறு மீண்டும் உபநிஷத் சொல்வதற்குக் காரணம், தவத்தின் பெருமையை எடுத்துரைப்பதற்கு இந்த முறையில் உபதேசிக்கபடுகின்றது.

இதேபோல ஆனந்தமயத்தை தவத்தின் மூலம் பிரம்மன் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

ஆனால் இது போக்தாவாக இருப்பதால் இதுவும் பிரம்மனல்ல என்று அறிந்து கொண்டார். போக்தாவும் விகாரத்திற்கு உட்பட்டதாக இருப்பதால் பிரம்மனல்ல என்று தெரிந்து கொண்டார்.

அனுவாகம் - *6*

==============

ஆனந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் |
ஆனந்தாத்யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே |
ஆனந்தேன ஜாதானி ஜீவந்தி | ஆனந்தம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி ||

ஆனந்தமே பிரம்மன் என்று புரிந்துக் கொண்டார்.

இந்த ஜீவராசிகள் ஆனந்தத்திலிருந்து தோன்றின. அதிலேயே வாழ்கின்றன. இறுதியில் அதிலேயே லயமடைகின்றது, ஒடுங்குகின்றது.

இவ்விதம் ப்ருகு புரிந்து கொண்டார்.

இந்த ப்ரஹ்மஞானம் ப்ருகு என்பவரால் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. வருணரால் உபதேசிக்கபட்டது.

மனிதனின் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள மேலான ஆகாசத்தில் இருக்கின்ற பிரஹ்மத்தினிடத்தில் பரா வித்யாவானது அறிந்தவுடன் முடிவடைகின்றது.

யாரொருவன் ப்ருகு புரிந்து கொண்டதைப்போல அறிகின்றார்களோ அவர்கள் ப்ரஹ்மனிடத்தில் நிலைபெறுகின்றார்கள், தன்னிடத்திலே நிலைபெறுகின்றார்கள்.

அவனுக்கு நல்ல உணவு வேண்டிய அளவு கிடைக்கும். உணவை நன்கு உட்கொள்ளும் சக்தியுடையவனாகவும் இருக்கின்றான். மேன்மையை அடைகின்றான்.

நல்ல சந்ததிகளினாலும், சிஷ்யர்களாலும் பெருமையடைவார். செல்வங்களை உடையவனாகவும், தேஜஸ் உடையவனாகவும், புகழினாலும் மேன்மையை அடைகின்றான்.

அனுவாகம் - 7

=============

அக்ஞானிகளுக்கான உபாஸனையும், சில நல்ல பண்புகள் இதில் சொல்லப்படுகின்றது. உணவை அவமதிக்கக்கூடாது. அதை விரதமான பின்பற்ற வேண்டும், அன்னம் என்பது விராட் ஸ்வரூபம், ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீரத்தையுடைய ஈஸ்வரன். அன்னத்தின் உதவியால்தான் அன்னமயகோசம் இருக்கின்றது. இந்த கோசம் பிரம்மத்தை அடைவதற்கு ஒரு படியாக இருக்கின்றது.

உபாஸனை:
==========

இந்த உலகத்திலுள்ள அனைத்தும் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றது. எந்தவொரு தத்துவமும் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது. உதாரணமாக சரீரமானது பிராணனை சார்ந்திருக்கின்றது, அதேபோல பிராணனானது சரீரத்தை சார்ந்திருக்கின்றது என்று தியானிக்க வேண்டும். இந்த உலகத்தின் மித்யாத்வம் உணராதவர்களுக்கு இந்த ஞானம் பயன்படுகின்றது. இந்த தியானத்தின் மூலம் இந்த பிரபஞ்சம் மித்யா என்று உணர்ந்து கொள்வான். எது ஒன்றை சார்ந்திருக்கின்றதோ அது மித்யாவின் லக்ஷணம். இந்த நிலை அடைந்தும் வேதாந்தம் புரிய ஆரம்பிக்கும். இது நிஷ்காம உபாஸகன் அடையும் பலன். காம்ய உபாஸகனுக்கு வேறு வகையான பலன்கள் கிடைக்கின்றது. நல்ல உணவு கிடைக்கும், உணவு உட்கொள்ளும் சக்தி கிடைக்கும், தேஜஸ், புகழ் கிடைக்கும்.

அன்ன-அன்னாத உபாஸனை:
=========================

அன்னம் – எது சாப்பிடபடுகின்றதோ – உணவு அன்னாத – எது சாப்பிடுகின்றதோ – சாப்பிடுபவர், இதில் இரண்டு தத்துவங்கள் எடுத்துக்கொண்டு விளக்கப்படுகின்றது.

அவைகள் சரீரம் – பிராணன்.

பிராணன் என்பது அன்னம், சரீரம் அன்னாதம், உடலானது பிராணனை சாப்பிடுகின்றது, இதற்கு பொருள் சரீரம் பிராணனை சார்ந்திருக்கின்றது. பிராணனை தனக்குள்ளே வைத்திருப்பதால் சரீரம் ஒரு பாத்திரமாக இருக்கின்றது, பிராணன் அதில் வைக்கப்படும் பொருளாக இருக்கின்றது.

சரீரம் என்பது அன்னம், பிராணன் அன்னாதம், பிராணன் உடலை சாப்பிடுகின்றது, பிராணன் உடலை சார்ந்திருக்கின்றது.

இதில் பிராணன் ஒடுக்குபவராகவும், சரீரம் ஒடுங்குகின்ற பொருளாகவும்,இருக்கின்றது. இதனால் பிராணமயகோசம் அன்னமய கோசத்தை நீக்கி விடுகின்றது.

ஒரு பொருள் இருக்கும்போதும், இல்லாதபோதும் நம்முடைய மனமானது எந்த பாதிப்பும் அடையாமலிருந்தால் அந்தப்பொருளின் மித்யாத்வத்தை உணர்ந்துள்ளோம் என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

பிரதிஷ்டா - பிரதிஷ்டித உபாஸனை:
==================================

பிராணத்தினால் சரீரம் தாங்கப்படுகின்றது. பிராணனானது உடலுக்கு உயிரூட்டுகின்றது. எனவே இது பிரதிஷ்டா, சரீரம் உயிரை அடைவதால் அது பிரதிஷ்டிதம்.

சரீரத்தினால் பிராணன் தாங்கப்படுகின்றது. சரீரமானது பிராணன் இருப்பதற்கு பாத்திரமாக இருப்பதால் அது பிரதிஷ்டா, பிராணனானது சரீரத்திற்குள்ளே இருப்பதால் அது பிரதிஷ்டிதம்.

இவ்விதம் சரீர ரூபமாக இருக்கின்ற அன்னம், பிராண ரூபமாக இருக்கின்ற அன்னத்தினால் தாங்கப்படுகின்றது. யார் இந்த அன்னம் அன்னத்தை சார்ந்திருக்கின்றது என்பதை அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் நீண்ட ஆயுளுடன் இருப்பார்கள்.

நிஷ்காம மாக இந்த உபாஸனை செய்தால் இந்த ஜகத் மித்யா (உலகம் பொய்) என்ற அறிவை அடையலாம்.

காம்யமாக செய்பவர்களுக்கு அதிகமான உணவு கிடைக்கும், அதை சாப்பிடும் சக்தியும் கிடைக்கும், நல்ல சந்ததிகளாலும், செல்வங்களாலும், புகழினாலும் மேன்மையை அடைகின்றான்.

அனுவாகம் - 8
=============

அன்னம் ந பரிசக்ஷீத | தத் வ்ரதம் | ஆபோ வா அன்னம் | ஜ்யோதிரன்னாதம் | அப்ஸூ ஜ்யோதி: ப்ரதிஷ்ட்டிதம் | ஜ்யோதிஷ்யாப: ப்ரதிஷ்ட்டிதா: | ததேதன்னமன்னே ப்ரதிஷ்ட்டிதம் | ஸ ய ஏதன்னமன்னே ப்ரதிஷ்ட்டிதம் வேத ப்ரதிஷ்ட்டதி | அன்னவானன்னாதோ பவதி | மஹான் பவதி ப்ரஜயா பசுபிர் ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸேன | மஹான் கீர்த்யா ||

உணவை வீணாக்கக்கூடாது அதை ஒரு விரதமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நீரானது அன்னமாக (சாப்பிடப்படுகின்ற உணவாக) இருக்கின்றது. நெருப்பானது அன்னாதமாக (சாப்பிடுபவராக) இருக்கின்றது. பிரளய காலத்தில் நீரானது நெருப்பினால் விழுங்கப்படுகின்றது.

நெருப்பானது அன்னமாக (சாப்பிடப்படுகின்ற உணவாக) இருக்கின்றது, நீரானது அன்னாதமாக (சாப்பிடுபவராக) தியானிக்கபடுகின்றது; வயிற்றில்

பசி எடுக்கும்போது தோன்றும் நெருப்பானது நீரினால் அமைதிப் படுத்தப்படுகின்றது.

நீரினால் நெருப்பானது கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. அப்போது நீர் பிரதிஷ்டாவாகவும் (கட்டுபடுத்துபவர்), நெருப்பு பிரதிஷ்டிதமாகவும் (கட்டுப்படுத்தபடுவதால்) இருக்கின்றது. நெருப்பினால் நீர் கட்டுபடுத்தபடுகின்றது. இதில் நெருப்பானது பிரதிஷ்டாகவும், நீரானது பிரதிஷ்டிதமாகவும் இருக்கின்றது.

இவ்வாறு தியானம் செய்வதால் முன் அனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட பலன்களையே அடைவார்கள்.

அனுவாகம் *– 9*

==============

உணவுப் பொருட்களை அதிகமாக சேகரித்து, அதிகமாக சமைக்க வேண்டும்.

இங்கு நிலமும், ஆகாசமும் தியானத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

நிலம் – அன்னம் – ஒடுங்குபவர் – பிரளய காலத்தில் நிலம் ஆகாசத்தில்

ஆகாசம் – அன்னாதம் – ஒடுக்குபவர் – ஒடுங்குகின்றது

ஆகாசம் – அன்னம் – ஒடுங்குபவர் – வயிற்றுக்குள் இருக்கும் ஆகாசம்

நிலம் – அன்னாதம் – ஒடுக்குபவர் – நிலத்தினால் தாங்கப்படுகின்றது

நிலம் பிரதிஷ்டா தாங்குபவர்

ஆகாசம் பிரதிஷ்டிதம் தாங்கப்படுவது

நிலம் பிரதிஷ்டிதம் காரியம்

ஆகாசம் பிரதிஷ்டா காரணம்

இப்படி தியானிப்பதால் அனுவாகம்-7 ல் கூறப்பட்ட பலன்களையே அடைவர்.

அனுவாகம் – 10.1
================

ஒருவர் நம்மிடம் இருப்பிடம் நாடி வந்தால் நாம் மறுக்க கூடாது, இதை விரதமாக கொள்ள வேண்டும், அவருக்கும் தங்க இடமும், சாப்பிட உணவும் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆகவே ஏதாவது ஒரு விதத்தில் தர்மப்படி அதிகமான உணவை சேகரிக்க வேண்டும். இவருக்கு உணவு

தயாராக உள்ளது என்று இல்லறத்தோர் கூறுகிறார்கள்.

உயர்ந்த விதத்தில் உணவை தயாரித்து கொடுத்தால் அவனுக்கும் உயர்ந்த விதத்தில் உணவானது கிடைக்கின்றது. இடைநிலை தரத்தில் தயாரித்து கொடுத்தோமானல் அதே தரத்தில்தான் உணவும் திரும்ப கிடைக்கும். ஒருவேளை மோசமாக உணவை தயாரித்து கொடுத்தோமானால் நமக்கும் மோசமான உணவே கிடைக்கும்.

இங்கு உணவு ஒரு உதாரணத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த கருத்தை எல்லாவற்றிற்கும் பொருத்திப் பார்த்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யார் இந்த உண்மையை அறிந்து அவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்களோ அவர்கள் புண்ணியத்தை அடைகின்றார்கள்.

இந்த உலகத்திற்கு நாம் எதைக் கொடுக்கின்றோமோ அதை இந்த உலகம் நமக்கு திருப்பிக் கொடுக்கும். எப்படி கொடுத்தோமோ அப்படியே திருப்பி கொடுக்கும்.

உணவைக் கொடுத்தால் நமக்கு உணவு கிடைக்கும், அன்பைக் கொடுத்தால் நமக்கும் அன்பு கிடைக்கும்.

அனுவாகம் - 10.2
================

பிரஹ்ம உபாஸனம்
=================

மாயையுடன் கூடிய பிரம்மன் சகுணபிரம்மன் என்றும், ஈஸ்வரன் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. உபாஸனை வரும் இடத்தின் பிரம்மன் என்பதை ஈஸ்வரன் என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய சரீரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு சக்தி இருக்கின்றது. நாம் இந்த சக்திகள் என்னைச் சார்ந்தது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் இவையனைத்தும் ஈஸ்வரனுடைய சக்தி என்று தியானிக்க வேண்டும்.

1. *க்ஷேம இதி வாசி: நம்முடைய வாக்கில் தூய்மைரூபமாக ஈஸ்வரன் இருக்கின்றார் என்று தியானிக்க வேண்டும். ஒரு மனிதனுடைய உயர்வும், தாழ்வும் அவனுடைய சொல்லில்தான் இருக்கின்றது என்ற உண்மையை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.*

2. *யோகக்ஷேம இதி பிராண-அபானயே: பிராணன் — அபானன் இவைகளில் யோகக்ஷேமமாக இருப்பதாக தியானிக்க வேண்டும். யோகம் என்பது பொருள் ஈட்டுதல், க்ஷேமம் என்பது சேர்த்ததை பாதுகாத்தல்.*

3. *நமது இரண்டு கைகளில் செயல்வடிவமாக ஈஸ்வரன் இருப்பதாக தியானிக்க வேண்டும்.*

4. *நமது இரண்டு கால்களில் நடக்கின்ற சக்தியாக இருப்பதாக தியானிக்க வேண்டும்.*

5. மலத்தை வெளியே தள்ளும் இந்திரியத்தில் வெளித்தள்ளும் சக்தியாக தியானிக்க வேண்டும்.

6. கருவாயில் உற்பத்தி செய்யும் சக்தியாகவும், அம்ருதமாகவும், சந்ததி உருவாகுவதற்கு காரணமாகவும், சரீர ஆனந்தத்தை தருகின்ற சக்தியாகவும் தியானிக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் மனிதர்களுடைய உறுப்புக்கள் சம்பந்தமான உபாஸனைகள் சொல்லப்பட்டு உள்ளது.

அனுவாகம் - 10.3
=================

பிரம்மனை மழையில் திருப்தியாகவும், மின்னலில் சக்தியாகவும், செல்வத்தில் புகழாகவும், நட்சத்திரங்களில் (சூரியன், சந்திரன் இரண்டும் நட்சத்திரங்களுடன் சேர்த்து பார்க்க வேண்டும்) ஒளிவடிவமாக இருக்கின்றதாகவும், ஆகாசத்தில் பிரம்மத்தை அனைத்துமாக இருக்கின்றதாகவும் தியானிக்க வேண்டும்.

நாம் எதை, எப்படி உபாஸிக்கின்றோமோ அது சம்பந்தமான பலனை அடைவோம். யாரோடு உறவு வைத்திருக்கின்றாயோ, யாராக உயர விரும்புகின்றாயோ அவராக நாம் மாறுவோம். இது இயற்கையின் விதி.

- ஆகாசத்திலிருந்து வேறுபடாத பிரஹ்மன் (ஈஸ்வரன்) அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்றார் என்று தியானித்தால் வாழ்க்கையில் உயர்ந்த நிலைக்கு செல்வதற்கான எல்லாமும் கிடைக்கும், எல்லாவிதத்திலும் உதவி கிடைக்கும்.

- பிரம்மத்தை மேன்மையானதாக உபாஸித்தால் மகானாக உயர்கின்றான்.

- பிரம்மத்தை சிந்திக்கும் சக்தியாக உபாஸித்தால் சிந்திக்கும் திறனுடையவனாகின்றான்.

- பிரம்மத்தை வணங்கத்தக்கதாக தியானிப்பதால், வசீகரிக்கும் தன்மையுடையதாக தியானித்தால் ஆசைப்படும் பொருட்கள் யாவும் வந்தடையும்.

- மிகவும் பெரியதாகவும், தியானித்தால் உயர்ந்த நிலைக்கு செல்கின்றான்.

- அழிக்கக்கூடிய சக்தியாக தியானித்தால், தன்னை அழிக்க நினைக்கும் பகைவர்கள் அழிந்து போவார்கள்.

மேற்கூறிய தியானங்களை நிஷ்காமமாக (ஆசைகளற்று) செய்தால் இந்த உலகம் மித்யா (மாயை அல்லது பொய்) என்று புரிந்து கொள்ளப்படும்.

அனுவாகம் - 10.4

=================

எந்தவொரு. ஆனந்தம் மனிதனிடத்தில் இருக்கின்றதோ அதுவும், ஹிரண்யகர்ப்பனிடத்தில் இருக்கும் ஆனந்தமும் ஒன்றேயாகும். யார் இவ்வாறு அறிகின்றார்களோ அவர்களுக்கு வெளியே உள்ள பொருட்களிலிருந்து பற்றை விட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு கோசத்திலிருக்கும் அபிமானத்தை நீக்கி விடுவான்.

இந்த அன்னமயம்தான் ஆத்மா என்ற அபிமானத்தை விட்டு, பிராணமயத்திலிருந்தும் இந்த அபிமானத்தை விட்டு, மனோமய, விக்ஞானமய, ஆனந்தமயத்திலிருந்தும் அபிமானங்களை விட்டுவிடுவான்.

அனுவாகம் - 10.5

================

(மோட்ச பலன் - ஜீவன் முக்தனின் நிலை)

=====================================

ஜீவன் முக்தன் இந்த உலகத்தில் திரிந்து கொண்டும், உலவிக் கொண்டும் இருக்கின்றான். விருப்பப்படி உணவை சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றான். ஏதோ ஒரு பாடலை இசையுடன் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

- நாம் சாப்பிடும் உணவு அந்தக்கரணத்தைப் பாதிக்கின்றது. ஞானிக்கு இந்த நிலை கிடையாது. உணவு விஷயத்தில் அவனுக்கு எந்த நியமமும், நிஷேதமும் கிடையாது.

- ஞானியானவன் உலகமே நான் என்ற பாவனையில் இருப்பவன். எனவே நானே எல்லா உருவமாக இருக்கின்றேன் என்று கருதுவான். தான் விரும்பிய வாழ்க்கையை வாழ்வான். பிராரப்தத்தின் செயலை ஏற்றுக் கொள்வான்.

- பிரம்மத்தை பாடிக் கொண்டும், உபதேசித்துக் கொண்டும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பான்.

- இந்த உலகத்தை அவன் ஆச்சரியமாக பார்க்கின்றான். நடக்க முடியாத விஷயத்தை பார்த்து ஆச்சரியத்தை அடைவது போல இருக்கும் அவனது பார்வை. இந்த உலகில் நான் ஒருவன் மட்டும்தான் இருக்கின்றேன். நானே உணவாகவும், உணவை உட்கொள்பவனாகவும் இருக்கின்றேன் என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பான்.

- நானே சாப்பிடும் பொருளாக இருக்கின்றேன் என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கின்றான்.

- நானே உணவை சாப்பிடுபவனாகவும் இருக்கின்றேன் என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கின்றான்.

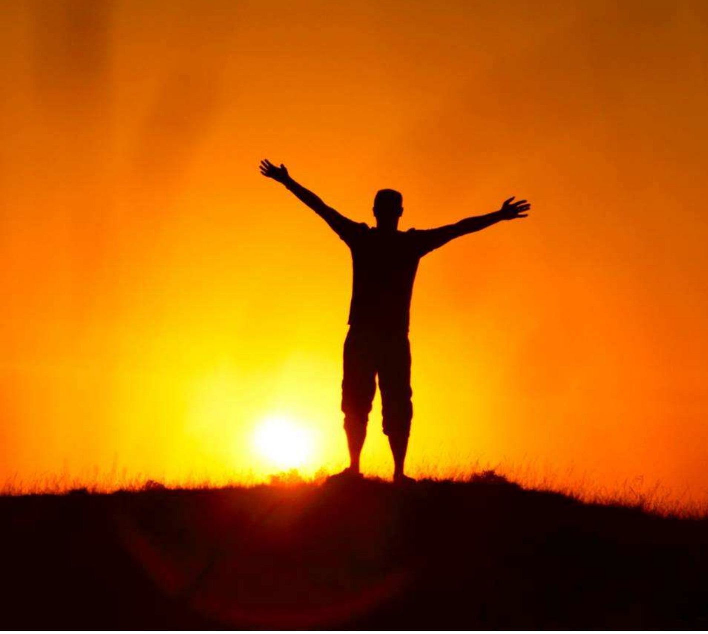
* நானே இந்த இரண்டையும் சேர்த்து வைக்கின்றேன் என்றும் எண்ணிக் கொள்வான். இது ஞானியிடத்திலுள்ள ஸர்வாத்ம பாவத்தை குறிக்கின்றது என்று சங்கரர் கூறுகின்றார்.

உலகத்திற்கு நானே ஹிரண்யகர்ப்பனாக இருக்கின்றேன். தேவர்களுக்கு முன் தோன்றிய விராட் ஸ்வரூபமாகவும் இருக்கின்றேன். அம்ருதத்தின் மையமாக இருக்கின்றேன்.

பிரம்மத்தை அடைய விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றேன். உணவு ரூபமாக இருக்கின்ற யார் கொடுக்கின்றார்களோ அவர்களை நான் காப்பாற்றுகின்றேன். உணவு தொடர்ந்து கிடைக்கப்பெற்று வாழ்வார்கள்.

அன்னரூபமான என்னை பகிர்ந்து உண்ணாதவர்கள் அழிந்து விடுவார்கள். சூரியனின் ஒளியைப் போல நான் அனைத்துலகத்தையும் வியாபிக்கின்றேன்.

ஞானியானவன் எப்பொழுதும் முழு மனநிறைவுடன் இருக்கின்றான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யார் இவ்விதம் அறிகின்றானோ அவன் முக்தியடைந்தவனாக கருதப்படுகின்றான்.

இத்துடன் தைத்திரீய உபநிஷதம் உபதேசம் நிறைவடைந்தது.

-------------- ஓம் தத் ஸத் ---------------

தைத்திரீய உபநிஷதம்

தொகுப்பு

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்